

НАН РАЙЪН ИГРА НА ЛЮБОВ

Превод от английски: Красимира Матева, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мемфис, Тенеси юни 1862

Лятното слънце най-после се бе скрило през този най-дълъг ден в годината. Лепкавата, задушаваша горещина обаче не намаля, дори след падането на нощта. Стана време за лягане, а завесите по широките прозорци, достигащи до високия таван, все така не помръдваха. Дори и откъм реката не подухваше прохладен ветреца. Безкрайните нощни часове се точеха, без да обещават някакво облекчение.

Мери-Елън Пръбъл почувства, че не може да издържа повече.

Нито дори минута още.

Спря да ходи из слабо осветената, потънала в мълчание гостна. Завъртя се на пети, прекоси обширното помещение, изскочи нетърпеливо в коридора, чийто под бе покрит с мрамор и забърза към двойната входна врата с аркообразни прозорци в горната част.

Нещастната господарка на Лонгууд повдигна тежките си поли, прекоси енергично широката тераса и се спусна надолу по стъпалата на старото семейно имение, разположено на Чикасо Блъфс, високо над река Мисисипи. Трийсет и едногодишната разведена жена, която не можеше да си намери място, си даваше прекрасно сметка, че не трябва да рискува да излиза сама в окупирания от Съюзническите войски град. Знойната юнска жега и смазващата самота на голямата празна къща обаче я правеха необичайно безразсъдна.

Мери-Елън спря край високата до кръста ѝ ограда, зад която се простираше гледащата към реката поляна, пое дълбоко въздух и се загледа с копнеж към тъмните води.

Пълната бяла луна осветяваше пътя ѝ, докато тя се промъкваше предпазливо надолу по стръмните скали към подобната на разтопено сребро Мисисипи. След това спря край брега. Свали чорапите си и ги напъха в обувките. Повдигна поли до колене и босонога стъпи върху близкия пясъчен насип. Мери-Елън Пръбъл въздъхна.

Гладкият мокър пясък беше истинско блаженство за пламналите ѝ крака. Тя се усмихна от удоволствие. Добре знаеше, че допира до водата ще бъде още по-приятен. Реши да отиде до самия край на речния бряг и да нагази в спокойната вода. Щеше да се понаплиска и да се поразхлади за няколко минути, след това да се върне там горе в самотния си горещ дом, в своя затвор.

Младата жена така и не достигна до водата.

Едва бе изминала няколко крачки и забеляза някаква банкнота, паднала в пясъка. Първо реши, че това са безполезни пари на Конфедерацията. После се приближи и видя, че беше чисто нова петдесетдоларова банкнота. Истински пари!

Вдигна поглед, изпълнен с любопитство. Малко по-нататък се виждаше друга банкнота, зад нея — трета. Младата жена пусна полите си и сграбчи петдесетте долара. Отправи се по посока на парите и ги вдигна нетърпеливо.

Внезапно спря и се вторачи пред себе си.

На лунната светлина проблясваше сабя, забучена в мекия мокър пясък. Наблизо стояха чифт високи черни боти, излъскани до блясък. До тях небрежно бе метната блуза в синия цвят на Съюзническите войски, подухвана леко от нощния бриз. Под нея се виждаше панталон на морски офицер.

Мери се развълнува. Усети напрежение и се задъха от тревога.

Завъртя се неспокойно на пети, затърси с поглед притежателя на парите и на униформата. Не видя никого. Не чу нищо. Изкушаваше се да вземе парите и да побегне, колкото се може по-бързо, нагоре по скалите. Господ ѝ бе свидетел, нуждаеше се от тях.

Огледа се и вдигна предпазливо сините панталони. Тогава видя оставената върху пясъка черна кожена кесийка.

Мери-Елън Пръбъл не беше крадла. Беше млада жена с безупречен характер, чието семейно име бе едно от най-известните и уважавани в целия Тенеси и Южните щати. Още като дете от гордия си баща бе научила колко е важно човек да бъде честен. Преди войната никога не би помислила да вземе нещо, което не е нейно. Тогава дори нямаше да се осмели да погледне съдържанието на черната кожена кесия.

Младата жена пусна сините панталони и отново се огледа любопитно. После бавно се отпусна на босите си пети, вдигна

кесийката от пясъка, надникна вътре и видя много банкноти. Дебела, подредена пачка пари на Съединените щати.

Мери-Елън си пое на пресекулки въздух и постъпи по най-човешкия начин. Извади всички банкноти от портфейла и започна да ги напъхва в ниско изрязания корсаж на роклята си.

Слаба, тъмнокожа, мокра длан внезапно изплува от мрака и покри ръката ѝ. Силните мъжки пръсти обхванаха тънкия ѝ кръст.

Изумена дотолкова, че дори не успя да гъкне, младата жена инстинктивно отметна глава, за да види новодошлия. Пред нея стоеше мургав мъж с черна като нощта коса, от която, се стичаше вода, а блесналите му от мокрота устни бяха извити в злобна усмивка. В светлите му очи искряха предизвикателни, зловещи искрици. Той се изви леко и широките му рамене закриха ярката луна.

Замръзнала от ужас, Мери бе неспособна да издаде звук. Сърцето ѝ биеше лудо. Тя отмести поглед от заплашителните очи срещу себе си и видя широката му мощна гръд, покрита с мокри, къдрави черни косъмчета. Като хипнотизирана продължи да сваля поглед, следвайки тънката струйка, която се стичаше надолу по ребрата и плоския му корем. Космите изтъняваха и се превръщаха в дебела черна лента, която слизаше по корема му. Щом стигна до пъпа, дъхът на младата жена секна. Тя се почувства шокирана и смазана. Рязко вдигна русата си глава.

Мокрият непознат бе чисто гол!

Ужасена, тя премигна, без да вижда лицето му, което се бе скрило напълно в сянката на тялото му.

Нисък мъжки глас, който ѝ прозвуча странно познато, рече:

— Наказанието за кражба от офицер на окупационните сили, е смърт.

Сърцето на Мери-Елън се блъскаше мъчително в ребрата ѝ. Тя пристъпи към непознатия, за да прикрие с широките си поли тъмнокожата му голота. В отговор безсрамният гол мъж се усмихна подигравателно.

Той я придърпа още по-близо към себе си, толкова близо, че тя почувства как водата от гърдите му попи в корсажа на памучната ѝ лятна рокля.

— Засрамихте ли се, мадам? — попита той.

Младата жена най-последно възвърна способността си да говори. Вдигна поглед към светлосините очи, които я пронизваха, и изсъска:

— Да! Да, разбира се, че се засрамах! Нямаме никакви дрехи... Вие сте гол!

— Така е — отвърна невъзмутимо той с мекия си баритонов глас — но ти и преди си ме виждала така. И то неведнъж. — Дългите му тънки пръсти продължаваха да притискат талията ѝ, а той бавно извърна глава, така че луната да освети лицето му. — Забрави ли всички онези часове, които прекарвахме заедно голи? — Последва дълга пауза. — Забрави ли ги... Мери?

Тя потрепери несъзнателно. Беше я нарекъл „Мери“. Всички, които я познаваха, я наричаха „Мери-Елън“. Всички, освен...

— Мили Боже — рече задавено младата жена, като се взираше в познатите черти. Високото, интелигентно чело под бляскавите гарвановочерни коси. Прекрасните очи под дебелия, извити черни вежди. Високите скули. Правият и тесен нос. Широките пълни устни. Решителната, като че ли изваяна от ръката на талантлив скулптор брадичка. — Кл... Клей. Клей Найт!

ВТОРА ГЛАВА

Мемфис, Тенеси

горещ августовски следобед през 1840 г.

— Клей? Клей Найт!

С развети светлоруси коси и цветни поли, деветгодишната Мери-Елън Пръбъл тичаше възбудено надолу по стълбите. Изскочи от главната врата на Лонгууд, като продължаваше да зове любимото си другарче по игри, спокойния тъмнокос Клейтън Найт.

— Клей, къде си?

През прозореца на стаята си току-що го бе забелязала да се изкачва с голяма плоска кутия в ръце, нагоре по посипаната с камъчета алея. Родителите ѝ мислеха, че спи следобедния си сън. Но следобедният сън бе работа за бебета и старци. Тя вече изобщо не спеше по това време.

Този факт бе известен единствено на Клей. Всеки следобед в три часа тя започваше да се прозява театрално и покорно да се качва в стаята си, за да си почине в продължение на час и половина. Нещо, от което се нуждаела много, така поне твърдяха родителите ѝ.

Но щом се озовеше в огромната си спалня в жълто-бели тонове, Мери-Елън дори не затваряше очи.

Вместо това четеше любимите си приказки, играеше с огромната си колекция от кукли или се забавляваше, като се премяташе из голямото си пухено легло.

Или пък седеше, обвила с ръце слабите си колене, пред някой от високите до тавана прозорци. Там, вперила поглед в тучните, безупречно поддържани градини и поляни на Лонгууд, във виещата се в подножието на скалите река Мисисипи, тя се отдаваше на прекрасни мечтания.

Днес пак бе седнала пред отворения прозорец, когато видя изкачващия се по алеята Клей. Не знаеше, че ще идва. Започна да ръкомаха лудо, но той така и не я забеляза. Не можеше да му извика

оттук, тъй като щеше да смути покоя на майка си, която си почиваше в господарската спалня в другия край на коридора.

Затова Мери-Елън Пръбъл се отдръпна от прозореца, припряно нахлузи върху долната си риза една чиста бяла блуза и яркосиня пола и хукна надолу. Без да обръща внимание на шепнешком изречените предупреждения и упреци на прислугата, тя изхвърча през главния вход.

На окъпаната в слънце тераса, обаче нямаше и следа от Клей. Тя извика, но не получи отговор. Малките ръчички на Мери-Елън се притиснаха към тесните ѝ бедра, а тъмните ѝ очи проблеснаха ядосано. Гласът ѝ се издигна до писък. Приятелят ѝ най-вероятно се беше скрил някъде.

— Клейтън Найт, ако не ми отговориш на минутата, няма да ти проговоря никога вече!

Никакъв отговор.

Мери-Елън се намръщи, премигна на светлината на яркото августовско слънце и заподскача нетърпеливо надолу по стълбите на терасата. На последното стъпало спря и се огледа, а после изписка с типичен детски възторг, когато иззад една от магнолиите внезапно се показа загоряла от слънцето ръка и тънките ѝ пръсти се озоваха в светлорусите ѝ, почти бели, коси.

Като се смееше, на пътеката се показва Клей Найт, а светлосивите му очи проблеснаха.

— Да не би да търсиш някого, Мери? — Той я издърпа леко и веднага я пусна.

— Ама, че си! Приятно ти е да ме измъчваш. — Тя се нацупи и го удари, като се преструваше на ядосана. — Защо не ми каза, че ще идваш днес?

Клейтън Найт повдигна тесните си рамене, наведе се и вдигна дългата плоска кутия, която бе скрил зад магнолията.

— И аз не знаех, че ще идвам. — Той посочи към голямата кутия. — Мама свърши роклята по-бързо, отколкото очакваше. Каза, че мисис Пръбъл я очаквала с нетърпение, затова ме изпрати да ѝ я донеса.

Забравила напълно гнева си, Мери-Елън се усмихна.

— Добре. Мама спи. Ела. — Тя се завъртя на пети и забърза нагоре по стъпалата. — Ще оставим кутията вътре, до голямото

огледало в салона. — Усмивката ѝ се разшири. — А после можем да излезем да поиграем.

Клейтън кимна и я последва.

Двете деца бяха добри приятели още от деня, в който срамежливият шестгодишен Клейтън Найт зърна за първи път буйната петгодишна Мери-Елън Пръбъл. Беше отишъл в имението на семейство Пръбъл сам, за да занесе великолепната бална рокля, ушита от майка му за красивата Джули Пръбъл.

Същият този ден — преди четири години — Клей и Мери-Елън се сприятелиха, въпреки различията в произхода им.

Момиченцето беше единственото дете на Джон Томас Пръбъл, един от най-богатите и влиятелни джентълмени в Тенеси.

По времето, когато памукът беше крал, а Мемфис — негова световна столица, умният и делови Джон Томас Пръбъл още преди да достигне трийсетгодишна възраст бе станал милионер и важен фактор в памукопроизводството и преработването му. Година преди да срещне на летния бал в Чарлстън една смайваща с красотата си млада дама, на летен бал в Чарлстън той бе построил на скалите над мътната Мисисипи величествения си дом. В мига, в който зърна стройната руса чаровница, Пръбъл почувства, че ще бъде негова.

Така голямото внушително имение се превърна в сватбен подарък на русата осемнайсетгодишна младоженка, красивата аристократка от Южна Каролина, мис Джули Каролайн Дънууди. След един доста дълъг меден месец в Европа, богатият младоженец внесе на ръце сияещата, впечатляващо млада булка, през мраморния праг на новия ѝ дом, Лонгууд.

Джули Дънууди Пръбъл бе истински впечатлена от величието на Лонгууд.

Подобното на дворец имение, с високи колони в коринтски стил, бе наречено на името на стария дом от ергенските години на Джон Томас Пръбъл. Не бе пожалил никакви средства при построяването и декорирането на новата си къща. Бе си доставил най-качествените и скъпи материали и орнаменти от Европа. Сребърните дръжки на вратите и пантите бяха от Англия. Камините — от бял карарски мрамор. Огледалата — от Франция. Бляскавите полилеи — от Виена.

Огромното жилище бе обзаведено с изключително внимание и към най-малките подробности. Гарнитурата от двацет и пет части от

палисандрово дърво, бе изработена специално за Лонгууд. Позлатена арфа и пиано красяха музикалния салон, издържан в бели и златни тонове. Завесите и тапицерията бяха от разкошни материи. Сребърните съдове и прибори бяха с най-изящна изработка, а крехкият порцелан — задължително севърски. На горния етаж, в просторната господарска спалня, величественото махагоново легло с четири колони, широко повече от два метра, се отразяваше от всевъзможни ъгли в гигантски огледала в златни рамки.

Обширните градини се поддържаха в безупречно състояние от двама талантиливи градинари. През голяма част от годината те даряваха обитателите на имението с великолепни цветове и ухания. Приятни за очите гардении, хортензии, азалии и рози омекотяваха влажния летен въздух.

Надолу по зелената морава, в северната ѝ част, имаше мраморен слънчев часовник с бляскава медна стрелка. На каменното му лице бе написано: „Отчитам само слънчевото време“.

Няколко метра по-нататък се издигаше бяла шестоъгълна беседка, засенчена от стар орех, обвита с бръшлян и орлови нокти. Зад нея се намираше обширна постройка за екипажите, която приютяваше двуколка за един кон, блестяща морскосиня двуместна карета и черен затворен фойтон със златен семеен герб. Откъм далечния ѝ край се намираше закътаната конюшня, където живееха десетина чистокръвни коня.

И всичко това принадлежеше на Джон Томас Пръбъл.

Имаше десетина слуги в дома си и цял легион от роби, които работеха в обширните му плантации.

Именно сред такова богатство и разкош през един топъл и красив юнски следобед на 1831 година се роди Мери-Елън, почти дванайсет месеца след сватбата на родителите си. Броени часове след раждането ѝ, в чест на благословеното събитие, гордият дваисет и осемгодишен баща устрои истинско пиршество с много хайвер и шампанско в безупречно поддържаните градини.

Докато за изтощената му съпруга и спящото дете се грижеше компетентен, неуморен екип, сияещият баща приемаше поздравления от бизнесмените и представителите на синята кръв в града. Дори обеща, веднага след като любимата му съпруга си възвърне силите и

моминската фигура, да представи на местното общество на една още по-екстравагантна гала вечер прекрасната си дъщеричка.

Появата на бял свят на малкия Клейтън Найт съвсем не бе отпразнувана по такъв начин. През май 1830 година, Клейтън Терел Найт бе роден от сгърчената си от болка, плувнала в пот млада майка в една задушна, гореща стаичка, в малка къщурка на четири мили южно от Мемфис.

По време на раждането на Клейтън Терел Найт присъстваха само крехката му, разкъсвана от болки майка и една полусляпа акушерка. Баща му научи за появата на сина си едва три дни по-късно, когато, уморен и останал без пари, се прибра, за да се обръсне и да хапне нещо сготвено.

Бащата на Клей Найт бе тъмнокос, изключително красив, очарователен, необразован мъж, който не си падаше по семейния уют. Семейството и отговорността не привличаха безгрижния, безотговорен Джаксън Найт. Нито пък му се нравеше почтеният труд.

Имаше слабост към най-вълнуващите занимания, които можеше да му предложи животът. Пиенето. Хазартът. Жените.

Понякога Джаксън Найт посвещаваше цялото си внимание на някой от тези три любими порока. В други случаи се отдаваше напълно и на трите едновременно. Онези, които го познаваха бяха единодушни, че едва ли някой се забавлява повече от чернокосия Джаксън Найт със сребристите очи, когато седне с чаша бърбън пред застлана със зелено сукно маса за покер и закръглена хубавица в скута.

Животът обаче съвсем не беше толкова забавен за неговата изоставена съпруга, Ана. Беше се омъжила за човек много под нивото си, против волята на баща си — адмирал Клейтън Л. Тигарт, който беше останал вдовец. Остаряващият морски герой от 1812 година не беше одобрил този брак. Но той обичаше единствената си дъщеря и затова даде като сватбен подарък на младата двойка, скромните си спестявания, събирайки цял живот.

Парите не отидоха за построяване на дом за Ана, както се бе надявал адмиралът. Джаксън Найт прахоса цялата сума за по-малко от година, без да има нещо насреща. Ана така и не видя дори едно пени от въпросната сума.

Любовта, която бе изпитвала към Джаксън Найт, бе повехнала и умряла през дългите самотни часове, когато го бе очаквала в мрака да

се появи клатушкащ се у дома, а дрехите и стройното му тяло да излъчват мирис на евтиния парфюм на друга жена.

За лишената от илюзиите си Ана, нейният безценен мъничък син Клейтън се превърна в единственото хубаво нещо, произлязло от нещастната ѝ връзка с красивия му безотговорен баща. „Няма значение — повтаряше си тя, — че бащата на сина ми произхожда от най-ниското обществено съсловие. Клейтън може да се гордее поне с един от дедите си, с бащата на своята майка.“

Една сутрин, току преди зазоряване, когато Клей беше още съвсем малък, се разнесе мълвата, че Джаксън Найт е бил намушкан с нож при сбиване в някаква кръчма.

За младата Ана Найт това не бе нито особено голям шок, нито пък някаква загуба. Единствената промяна, която смъртта му щеше да донесе в трудния ѝ живот бе, че сега вече можеше да разполага с повече средства, за да задоволява нуждите на двамата с Клей. Джаксън Найт нямаше повече да взима дребните ѝ спестявания, за да ги прахосва за алкохол, залагания и жени.

След смъртта на съпруга си, Ана Найт успя да спести достатъчно, за да се премести да живее в дървена къщичка в Джърмантаун, на по-малко от миля от града. Горда с новата си придобивка, младата жена я подреди с радост и превърна грозната постройка в топъл, уютен дом. Последното, което направи при подредбата, бе да окачи благоговейно портрета на баща си, адмирала, точно над камината в дневната.

Освободена от постоянните си тревоги, Ана имаше възможност да отдъхне. Разполагаше с време и енергия да развие вродената си дарба да създава модели и да шие красиви женски дрехи.

Не след дълго славата ѝ започна да се носи. Мълвата се разнесе от уста на уста и така достигна до богаташкия елит в Мемфис. Непогрешимият ѝ нюх към модата ѝ спечели популярност, благодарение на която услугите ѝ започнаха да се търсят от нежните представителки на най-богатата прослойка в крайречния град. Младата жена издържаше себе си и сина си, като шиеше елегантни облекла за аристокрацията.

Така привлече вниманието и на богатата господарка на Лонгууд. На един бал в чест на гостуващ от Европа граф, погледът на Джули Пръбъл попадна върху едно от великолепните творения на Ана Найт.

Носеше го една слаба, посивяла матрона от Мемфис, която с радост ѝ даде името и адреса на неговата създателка.

Ана Найт бе поканена в Лонгууд и ангажирана. Скоро роклята бе готова, но тя бе само първата от безкрайна поредица бални тоалети за изтънчената ѝ млада клиентка. Скоро поръчките започнаха да ваят с такава скорост, че Ана не смогваше да ги изпълнява.

Затова бе принудена да потърси помощта на синчето си.

Умно и надеждно дете, Клайтън се държеше като по-голям за своите шест години. Нуждата го бе накарала да порасне по-бързо, за да поеме отговорности, за които другите деца на неговата възраст дори не подозираха.

Ана Найт бе изключително интелигентна и чувствителна жена. Така и не изрече нито една обидна дума за мъртвия си съпруг. Нещо повече, разказваше на малкия Клей, който не помнеше изобщо баща си, какъв очарователен, приятен човек бил Джаксън Найт.

В същото време разумно насочваше впечатлителното дете към начин на живот, напълно непознат за покойния му баща. Изкусно и простишко демонстрираше пред Клейтън важността на честността, удържането на дадената дума и почтения труд. Учеше го да се отнася с уважение към другите, демонстрираше му удовлетворението, което носи добре свършената работа.

Често сочеше към портрета на белокосия смръщен адмирал над камината. Разказваше на сина си колко високо ценен е бил дядо му и че трябва да се гордее, че е негов внук.

Свенливо и приветливо дете, Клейтън растеше щастлив, здрав и добре възпитан. С охота отговаряше неизменно с „да“, когато вечно заетата му майка го помолеше да занесе някоя от вече изпълнените поръчки.

Момчето изслуша внимателно ясните, разбираеми обяснения на Ана, как да стигне до Лонгууд. След като го предупреди, както обикновено, да не говори с непознати и да не се отклонява от начертания от нея път, тя изпрати единственото си дете към величественото бяло имение върху скалите над Мисисипи, за да занесе поредната завършена бална рокля.

С широко отворени светлосиви очи, обгърнал със загорелите си от слънцето ръчички голямата плоска кутия, Клейтън послушно се отправи към Лонгууд. Щом стигна там, изкачи стъпалата към главния

вход, но преди да успее да влезе, пред него изскочи някакво момиченце със светлоруси коси.

То му се усмихна.

Той отвърна на усмивката ѝ.

Усмивката му беше беззъба — липсваха двата предни зъба. На момиченцето това се стори много забавно и то се разсмя. Той също се засмя.

Така Клейтън Найд се запозна с Мери-Елън Пръбъл.

ТРЕТА ГЛАВА

Мери-Елън и Клей веднага станаха приятели.

Минаваха години и двамата играеха вечно заедно, но никой не им обръщаше особено внимание. В крайна сметка, те бяха още деца. Това, че бяха неразделни не тревожеше възрастните. Никой не виждаше причина да се тревожи, заради детската им привързаност един към друг.

Клей ходеше често в Лонгууд, както впрочем и майка му. Сега вече Ана Найт шиеше само за няколко късметлийки. Една от тези привилегировани дами бе Джули Пръбъл. Поради това Ана прекарваше голяма част от времето си с господарката на Лонгууд в консултации и проби.

Джули Пръбъл бе истински щастлива, че е една от избраниците на даровитата шивачка и се отнасяше към нея повече като към почетен гост, отколкото като наета от нея моделиерка. Никой в Лонгууд, както впрочем и в другите домове, за чиито господарки твореше, не очакваше Ана да минава през входа за прислуга. Джули Пръбъл бе предупредила слугите да пускат винаги Ана Найт през главния вход и да я канят в централния салон.

И Джон Томас, и Джули Пръбъл харесваха младата моделиерка. Но макар тя никога да не се оплакваше, на тях им беше мъчно задето, родена в уважавано семейство, което и да носеше името Тигарт, чрез брака си бе слязла няколко стъпала по-ниско в обществената йерархия.

На семейство Пръбъл се нравеше и възпитаният син на Ана, който въпреки крехката си възраст никога не правеше бели. Двамата с Мери-Елън се разбираха великолепно и това беше прекрасно! Знаеха, че не трябва да се тревожат, когато единствената им дъщеря беше с Клей. Той беше момче със силно развито чувство за отговорност и можеше да му се има доверие. Той щеше да се грижи за приятелката си.

От мига, в който се беше научила да ходи, Мери-Елън се бе превърнала в буйно палаво момиче. Обичаше да бяга, да гони, да

крещи и да се катери по дърветата като всяко момче. С удоволствие бродеше из плодородните земи, навлизаше дълбоко в горите с Клей и си представяше, че двамата са смели любители на приключенията, изучаващи нови, непознати земи.

Мери-Елън обожаваше реката и когато беше с Клей, ѝ разрешаваха да слиза до самия ѝ бряг. Беше страшно забавно да наблюдават мощните параходи, които превозваха нагоре и надолу по Мисисипи пътници и грамадни бали памук. Очарована от трескавата дейност, която кипеше на борда им, веднъж тя попита Клей дали би искал да работи по реката, след като завърши училище. И може би да стане речен лоцман?

— Не — отвърна без колебание момчето. Сребристосивите му очи проблеснаха и то рече развълнувано: — Знаеш много добре, че искам да отида във Военноморската академия.

Тя наистина знаеше това. Клей непрекъснато говореше, че ще отиде във Военноморската академия. Събираше морски карти и атласи и книги за далечни места. Разучаваше ги в продължение на часове. Разказваше често за дядо си. Повтаряше пред Мери-Елън историите за смелостта на адмирал Тигарт, които бе чувал от майка си. Дядо му бе един от неговите герои. Другият Дейвид Глазгоу Фарагът, бе млад морски офицер, роден в Тенеси, Ноксвил. Според Клей той бе предопределен от самата съдба да стане велик човек. Надяваше се да дойде ден, когато сам ще да служи под командването на бляскавия Фарагът.

— Аз се интересувам от дълбоководната флота — рече Клей. — От това да предизвикам нос Добра надежда, а после да обиколя всички морета и океани. — Спря за момент, въздъхна замечтано и добави: — Ти можеш да станеш речен лоцман.

— Аз ли? — По лицето на Мери-Елън се изписа учудване. — Не мога. Аз съм момиче, глупчо.

— Така ли? — Черните вежди се повдигнаха, като че ли собственикът им бе изненадан от този факт. Погледна многозначително изцапаното ѝ лице и разрошените руси коси. — Спокойно можеше да ме заблудиш.

Той се засмя и прикри лицето си с ръце, тъй като спътничката му изплезил език и стовари юмручетата си върху му. Клей действително никога не мислеше за Мери, като за момиче. Тя беше просто неговата

приятелка. Същото можеше да се каже и за нея. Клей беше нейният приятел, нейният другар в игрите, с когото споделяше тайните и вълненията си.

В продължение на години ходеха на училище заедно, учеха заедно, играеха заедно, като да бяха от един и същи пол. Най-последно обаче настъпи денят — първо за Клей, а след това и за Мери — в който си дадоха сметка, че всъщност бяха различни.

За младото момче прозрението дойде съвсем неочаквано, през един студен, новогодишен ден, въпреки ниските температури, той измина разстоянието до Лонгууд, само за да посрещне Мери, която се завръщаше с родителите си.

Семейство Пръбъл бе отишло в Южна Каролина да прекара Коледните празници с близките на Джули Пръбъл. Трябваше да пристигнат следобеда на първия ден на 1845 година, но не се знаеше точно кога. Когато колелата на каретата заскрибуцаха по осеяната с речни камъчета алея към Лонгууд, Клей се спусна да я посрещне.

Мери-Елън, с блеснали на слабото януарско слънце руси коси, излезе първа от големия фойтон. Скочи нетърпеливо от екипажа, измина на един дъх няколкото крачки, които ги разделяха и, както бе правила хиляди пъти преди това, обви с ръце врата на Клей и залепи голяма звучна целувка на загорялата му буза.

Прегърна го силно и рече:

— Липсвах ли ти?

Привидно Клей реагира по същия начин, както досега, когато импулсивната му приятелка засвидетелстваше по подобен начин привързаността си към него. Той направи кисела физиономия, повдигна ръка и демонстративно избърса целувката ѝ от бузата си.

— Не особено — отвърна Клей. — Бях прекалено зает.

Сърцето му обаче не го слушаше и подскочи забързано няколко пъти.

Мери-Елън се изсмя щастливо, обви дясната му ръка с двете си ръце и го помъкна към къщата с думите:

— Не е нужно да се преструваш, Клей. Много добре знам, че ти липсвах така, както ми липсваше и ти. Каж ми, че е така. Каж ми го или ще те ошипя.

Най-последно той се усмихна.

— Е, да, може би малко.

Същата тази нощ, дълго след като се бе разделил с Мери, Клей не можеше да се отърве от спомена за този смущаващ момент. Озадачаваше го случилото се с него. Мери го бе целувала и прегръщала безброй пъти, но това никога не му се беше отразявало така. А ето, че сега лежеше буден в леглото си дълго след полунощ и си припомняше допира на меките ѝ устни до студената му буза и свежия чист мирис на великолепните ѝ бяло-руси коси.

По времето, когато навърши петнайсет години, Клей вече бе влюбен до уши в Мери. Но не ѝ го каза. Не сподели с никого. Пазеше тайната грижливо за себе си. Щеше да я пази, докато Мери пораснеше и осъзнаеше на свой ред, че също го обича. Ако този миг изобщо настъпеше някога.

В противен случай никой никога нямаше да узнае неговата тайна.

Дните и седмиците, които последваха, се превърнаха в сладка агония за юношата. Двамата с Мери все така прекарваха цялото си време заедно, но вече беше по-различно.

Поне за него.

Всеки път, когато му се усмихнеше, произнесеше името му, когато го докоснеше, той усещаше, че коленете му омекват и трябваше да полага неимоверни усилия да не я сграбчи в обятията си и притисне към развълнуваното си сърце.

Настъпи лятото, а с него и нови мъчения:

— Хайде да поплуваме — предложи Мери-Елън още през първия истински топъл ден, когато Клей пристигна в Лонгууд.

— Ъ-ъ-ъ, не, аз... не мисля, че трябва да правим това, Мери.

— Защо, Клейтън Терел Найт, защо не? — попита девойката. Не можеше да повярва на ушите си. Повдигна към него прекрасното си лице. — Та нали всяка година започваме да плуваме веднага щом се затопли?

— Е, да, но... — Той млъкна.

— Но какво?

Той погледна тъмните ѝ неотразими очи и поклати глава.

— Няма да разбереш.

— Да не съм някоя тъпачка. Кажете ми.

Юношата се засмя нервно. Нямаше намерение да признае истинската причина.

— Слушай, Мери — рече той, — не искам да ходим да плуваме и толкоз.

— Мамино детенце — отвърна хапливо тя. — Аз пък отивам на реката, за да поплувам и да се освежа.

И тя се приготви да тръгне. Клей я хвана за ръката и я дръпна обратно.

— Знаеш много добре, че не ти е позволено да плуваш сама.

— Знам — ослепи го с най-убедителната си усмивка тя, — значи ще трябва да дойдеш с мен. Моля те. Моля те, Клей.

И те отидоха да плуват.

Слязоха до любимото си местенце. Преди пет години бяха открили изолираното заливче на един от завоите на реката, надолу по течението, на около миля от оживеното пристанище на Меморис. Гледаха на него като на своя собствена, закрыта от дърветата лагуна, като на тайно местенце, което беше само тяхно. Прикриваше ги една тясна скала от Чикасо Клифс, която затваряше почти напълно достъпа към него. Щом се озовяха там, те нито можеха да виждат, нито да бъдат видени откъм широкото корито на Мисисипи.

С пламнало от възбуда лице, Мери изрита обувките си веднага щом наближиха залива. Без да се замисля, измъкна роклята през главата си, изхлузи дантелената фуста и остана само по долна риза и пликчета.

— Който остане последен е запъртък — извика тя и като прищипа ноздри между палеца и показалеца си, нетърпеливо се хвърли в прохладната, бистра вода.

Клей не направи никакво усилие да съблече каквото и да било от себе си. Стоеше неподвижен на брега, без да може да се пребори с нежеланието си да се разголи и да остане само по бельо. Още повече се страхуваше да се приближи прекалено много до красивото момиче, което се бе разголило без никакви скрупули.

Познаваше прекалено добре Мери. Ако скочеше в реката, тя щеше да го кара да се гмурка, да се катери по гърба му и да я носи из водата, както бяха правили винаги. Не беше сигурен, че щеше да издържи това.

Клей се отпусна бавно на пети.

— Мисля, че този път ще минеш без мен.

— У-ух, толкова е студе-е-ено! — извика Мери, като тракаше със зъби и тъпчеше притеснено във водата. — Защо трябваше да идваш и да ме караш да скачам вътре? — подразни го тя. — Още не е достатъчно топло за плуване!

Юношата се усмихна широко.

— К... Клей, з-з... замръзвам.

Момчето вдигна една от големите хавлиени кърпи, които бяха донесли от къщи, изправи се и се приближи до самия бряг.

— Може би е по-добре да излезеш.

— О-о-о, мисля, че си прав — рече тя и заплува към него.

Той се надвеси напред и протегна ръка. Мери я хвана и той я издърпа навън. Макар слънцето да грееше точно над тях, тя трепереше цялата. Клей я погледна и внезапно му стана толкова горещо, колкото на нея ѝ беше студено.

Неговата сладка, хубава Мери стоеше току пред него в детската си невинност и без да съзнава излагаше на показ напълващата си женственост. Вдигнала ръце над главата, за да изстиска водата от дългите си белоруси коси, тя изобщо не си даваше сметка, че мократа ѝ долна риза бе прилепнала изкусително към стройното ѝ тяло.

Клей обаче си даваше сметка.

Докато съзерцаваше безпомощно щръкналите връхчета на малките ѝ гърди, тъмното му лице пламна. Дъхът му секна, когато предателските му сребристи очи се насочиха към златистите къдрици между слабите ѝ бедра.

Само след секунда осъзна и припряно обви с широката кърпа потръпващите рамене на приятелката си. Прикри я от трескавия си поглед, който копнееше да остане завинаги прикован върху ѝ.

— Изсуши ме — рече тя и се сгуши в топлината на хавлията.

— Изсуши се сама — отвърна необичайно грубо той.

Обърна се припряно и се отдалечи. Мери се обади иззад гърба му.

— Какво има? Да не съм те ядосала с нещо?

Притворил нещастно очи, стиснал юмруци покрай тялото си, Клей успя да отвърне:

— Не. Не, няма нищо, Мери. Моля те... обличай се и да си вървим.

Мери-Елън Пръбъл беше по-стремителна и импулсивна от своя приятел. Затова, когато на свой ред осъзна любовта си към него, тя почувства, че трябва да я сподели на мига. Проблемът беше там, че това се случи една сутрин в час по английски.

Учителката, мис Закари, слаба, начетена жена, която носеше очила с телени рамки и тъмни, безформени дрехи, предаваше английска литература едновременно на два класа. Така, макар Мери-Елън да беше една година след Клей, специално по този предмет учеха заедно.

През един студен, мрачен февруарски ден, по средата на сутринта в задушната, прекалено затоплена класна стая беше започнало да ѝ се приспива. Мис Закари беше поискала от учениците да стават подред пред класа и да прочитат на глас любимото си есе, поема или сонет. Прекалено сънлива, за да внимава, Мери се чувства щастлива, че седеше на последния ред в дъното на стаята.

Като през мъгла чу как мис Закари вика името на Клей. После подпря брадичка на дланта си и позволи на натежалите си клепачи да се затворят, преди той да бе станал.

Полузаспала, тя дочу познатия спокоен глас на приятеля си, който започна да чете една от любимите си поеми, посветена на морето. С безупречното си произношение и изразително изпълнение, той беше наистина великолепен. Шепотът сред неспокойните ученици заглъхна. Шумоленето на дрехите спря, тъй като момчетата и момичетата престанаха да се въртят. Не се чуваше повече никакъв звук, освен мекия, ясен, внушителен глас на Клей Найт.

Мери-Елън отвори учудено очи. Загледа се в него, без да мига. Той стоеше пред пращната дъска в предната част на класната стая. Лицето му беше силно мургаво, дори в края на зимата. Косата му, черна като най-тъмната безлунна нощ беше леко разчорлена. Очите му, засенчени от най-дългите мигли, които бе виждала у момче, бяха смайващо сребристосиви. Висок — по-висок от останалите момчета на неговата възраст — и слаб, може би дори прекалено слаб, но с широки рамене.

Носеше добре изгладена, снежнобяла памучна риза и тъмнокафяви вълнени панталони. Бе застанал разкراчен, превил в лакътя дясната си ръка, повдигнал длан, сякаш дългите му пръсти

придържаха безценна книга. Докато четеше, вдигаше често поглед, очевидно знаеше наизуст творбата на лорд Байрон.

„Вълнувай се, тъмосин океан. Вълнувай се...“

Мери-Елън Пръбъл потрепери.

Не можеше да отдели поглед от красивото лице на момчето, което познаваше почти откакто се помнеше. Струваше ѝ се, че го вижда за първи път. Точно в този миг разбра. Беше влюбена в Клей Найт! А следващото ѝ откритие бе, че щеше да го обича до последния си дъх.

И едва изчака да му го каже.

През същия следобед веднага след като би последният звънец и шумните ученици се изсипаха от червената сграда на старото училище, Мери-Елън се спусна през главния вход и започна да се оглежда нетърпеливо за Клей. Той, както обикновено, я чакаше.

Беше се облегал на стената на училищната сграда, притиснал рамене в червените тухли. Стоеше на студа с развети от зимния вятър черни коси, кръстосал ръце пред гърдите си.

Щом зърна Мери, светлите му очи блеснаха. Усмихна се и се отлепи от стената. Усмивката му изчезна, когато забеляза тържественото изражение на безупречното ѝ лице.

— Какво има? — попита той, като я оглеждаше трескаво и се опитваше да отгатне причината за тази сериозност. — Нещо се е случило — добави юношата и усети, че гърдите му се стягат от тревога.

— Да — кимна утвърдително младото момиче, — случи се нещо. Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Казвай тогава — отвърна Клей, като се опитваше да говори спокойно, равно. — Какво? Какво има?

Мери тръсна буйно русите си коси.

— Не. Не тук. Не мога да ти го кажа сред цялата тази тълпа. — И тя посочи към учениците, които се тълпяха по стълбището край тях.

— Къде тогава? И кога? — попита той. — Знаеш, че трябва веднага да отида до памучната кантора. — Клей беше започнал да работи след училище, за да спестява пари за подготовката си за мечтаното от него училище.

— Знам. — Приятелката му впери поглед към улицата и видя големия черен фойтон със златния герб на семейство Пръбъл на

вратичката. — Сам е дошъл да ме вземе. Ще те закараме до кантората. Ще ти кажа по пътя.

Щом се озоваха в просторния екипаж, Клей се облегна удобно назад, като се опитваше да прикрие нарастващата си нервност.

— Е, кажи сега, за какво става дума? — започна той. — Какво те тревожи, Мери?

Колелата на фойтона започнаха да се въртят. Голямата черна карета потегли из оживените улици.

Тъмните, изразителни очи на девойката срещнаха открито тези на приятеля ѝ. С двете си длани обхвана дясната му ръка и рече с ясен момичешки глас:

— Обичам те, Клей.

Дъхът му секна, но само за секунда. Убеден, че всъщност иска да каже, че го обича така, както го бе обичала винаги — като приятел — той отвърна равнодушно:

— Знам това, Мери. Аз също те обичам.

— Не, не, не ме разбра. — Тя стисна развълнувано мургавата ръка, която държеше, придърпа я нагоре и я притисна към гърдите си. — Имам предвид, че съм влюбена в теб. Искам да бъда твоята възлюбена. Желая и ти да ме обичаш? Искаш ли?

Точно този миг бе очаквал повече от година. И най-после той бе дошъл, но Клей беше така поразен, че не успя да реагира. Остана дълго неподвижен, втренчил поглед в красивото момиче, което току-що бе признало любовта си към него. Питаше се дали не сънува. Наистина ли бе казала това? Точно това ли имаше предвид?

— Мери — рече най-после той, а сивите му очи бяха пълни с нежност и топлина, — ти си моята възлюбена. Моята скъпа, единствена възлюбена. Обичам те, откакто те познавам. Влюбен съм в теб от онзи януарски ден, когато се върна от Южна Каролина и ме целуна.

— Откакто съм се върнала... Но, Клей — възкликна невярващо тя, — оттогава има повече от година.

— Знам.

Тогава Мери-Елън се засмя щастливо, като някое момиченце, каквото си беше всъщност.

— Защо не ми каза?

Юношата повдигна свободната си ръка и докосна копринените светли коси на слепоочието ѝ.

— Страхувах се. Страхувах се, че може да не изпитваш подобни чувства. Страхувах се, че си прекалено малка и...

— Прекалено малка? — смъмри го тя. — Прекалено малка! Как не, та аз съм на петнайсет години.

— Знам — усмихна се той, толкова очарован, толкова влюбен в това красиво момиче — жена, че едва се сдържа да не обвие ръцете си около нея и да не я задуши в прегръдките си. — Знам, любима моя.

— Божичко, ами майка ми се е омъжила за баща ми на осемнайсет години — обясни Мери, — и ме е родила на деветнайсет и... и... Ами да, имам една неомъжена братовчедка в Южна Каролина, която е на двайсет и една и всички казват, че е стара мома. Затова не смей и да мислиш, че съм дете, защото изобщо не съм. — Тя спря да говори, усмихна се и добави: — Бих те целунала, но не знам как. Ще ме научиш ли?

— Аз също не знам — призна Клей.

— Добре тогава, хайде да се научим — рече младото момиче, притвори очи, издаде устни и се приведе нетърпеливо към него.

— Мери, не мога да те целуна тук. Улицата е пълна с хора.

Тъмните очи се отвориха.

— О! Прав си, разбира се. — Тя се засмя, изпълнена с радост, защото беше млада, щастлива и влюбена. — Почувствай сърцето ми, Клей. Толкова силно и бързо бие, че мога да умра всеки момент.

Дланта му се разтвори точно под лявата ѝ гръд. Усети силните, забързани удари. Това го развълнува толкова, че и неговото сърце се разтупка.

Впи поглед в тъмните ѝ, блеснали очи и рече:

— Обещай ми, Мери, че сърцето ти никога няма да бие така за друг, освен за мен.

— Как би могло, щом принадлежи на теб?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Техният невинен, изпълнен с безкрайна нежност романс, си остана такъв в продължение на почти цяла година. Нежен и невинен. Стискаха си ръцете и си разменяха целомъдрени, неумели целувки. Не се опитваха да крият чувствата си един към друг. И благодарение на това връзката им не тревожеше особено родителите на Мери. Семейство Пръбъл, и най-вече Джон Томас Пръбъл, беше сигурен, че ако между двамата млади действително се случеше нещо, то поведението им щеше да ги издаде. Нито едно от децата, обаче не се държеше така сякаш се чувства виновно за нещо. Отношението им един към друг си оставаше все така свободно и открито, както винаги.

Според Джон Томас Пръбъл бе напълно естествено Клей да бъде първият реален или въображаем обожател. Двамата бяха израснали заедно. Клей се беше грижил за Мери-Елън, беше първият ѝ приятел и най-яръстен защитник. Дъщеря му уважаваше Клей, зависеше от него, вярваше му. Затова сега, в нетърпението си да порасне по-бързо и да си има приятел, както повечето от малко по-големите ѝ познати, Мери-Елън бе избрала именно него за тази роля.

Временно.

— Тя ще го надрасне, нали, скъпи? — попита Джули Пръбъл.

— Да, разбира се, че ще го надрасне, сладката ми — отвърна съпругът ѝ.

Беше време за лягане.

Джули Пръбъл, облякла ефирен небесносин пенъоар, седеше пред тоалетката и решише дългите си копринени коси.

Изискан и красив в кафявия си атлазен халат и тъмните си панталони, господарят на Лонгууд смачка в пепелника пурата, която току-що бе запалил, затвори книгата, която четеше и стана от фотьойла си. Приблужи се право към своята съпруга, застана на колене зад нея и обхвана в силните си длани млечнобелите ѝ рамене. Приблужи се, притисна топлите си устни към тила ѝ и започна да я целува, като се

движеше бавно надолу по врата ѝ. Най-после вдигна поглед и тъмните му очи срещнаха в огледалото нейните.

— Мери-Елън мисли, че е вече жена — рече развеселен той. — Но не е. Все още е само едно дете и ще си въобразява, че е влюбена поне още няколко пъти, преди да порасне. — Усмихна се успокояващо на Джули. — Скоро в Лонгууд ще започнат да се появяват толкова много нетърпеливи млади ухажори, че ще им объркаме сметката.

Младата жена кимна замислено.

Загрижени за щастието на дъщеря си, те и преди бяха обсъждали отношенията ѝ с Клей Найт. И въпреки, че нямаха нищо против момчето, той съвсем не беше приемлив кандидат, като техен бъдещ зет. И двамата бяха единопдушни, че макар да имаха възможно най-доброто мнение за Ана Найт и определено обичаха сина ѝ, семейство Найт все пак бяха представители на съвсем друга класа. По-низша класа. Колкото и да бе жестоко, семейство Пръбъл и техният елитен кръг от приятели, гледаха на семейство Найт като на „белите бедняци, бялата измет“. Те, в чиито вени течеше синя кръв, не можеха и да помислят за сродяване със сина на някакъв алкохолик и шивачка. Просто така не се правеше, това не беше прието.

— Дай малко време на Мери-Елън — обади се Джон Томас Пръбъл. — Ще видиш, не след дълго ще забрави за съществуването на Клей Найт.

Убедена, съпругата му постави четката със златна дръжка на тоалетката и се облегна назад, върху поддържащата я гърд на мъжа ѝ. След това се усмихна и рече:

— Прав си, Джон. Ти винаги си прав. Мери-Елън е толкова красиво, умно и любознателно дете. Виждам как още от догодина ще завърти главите на доста младежи.

— Точно така ще стане — съгласи се Джон Томас Пръбъл и добави любезно. — Точно така, както красивата ѝ майка все още ме кара да ми се вие свят.

Той бавно, предизвикателно започна да сваля тънкия, като паяжина пенъоар от белите ѝ рамене, надолу по ръцете и налетите ѝ гърди. Спря едва след като освободи тънките ѝ ръце, а прозрачната материя се бе събрала върху закръглените ѝ бедра.

— О, да, любов моя — прошепна пресипнало той, — видът ти е достатъчен да ми се замае главата.

Джули Пръбъл си пое въздух и изтръпна от нарастващо нетърпение. Знаеше какво щеше да последва и ѝ беше трудно да чака. Измърка и изпъна горната част на тялото си, като някоя съблазнителна котка. Ръцете му нежно обхванаха главата ѝ от двете страни, той се наведе и целуна лъскавите ѝ руси коси.

После я обгърна, вдигна я с лекота и я понесе през стаята до гигантското им легло с четири колони. Преплетената между бедрата ѝ ефирна нощница висеше измежду ръцете му.

Джули Пръбъл въздъхна тихичко, като наблюдаваше в многобройните огледала как Джон внимателно я постави на земята, отстъпи две-три крачки назад и остави синия ѝ пеньоар и копринената нощница да се свлекат бавно върху червения плюшен килим. В очите му пламнаха истински огънове, докато открито се възхищаваше на женствените ѝ форми. Когато тя протегна ръка, дръпна пояса на кафявия му халат и разтвори скъпия плат над голата му гръд, той потръпна с цялото си същество.

Всичко и всички извън тази стая бяха забравени през следващия божествен час, през който женените влюбени се наслаждаваха спокойно и умело един на друг в голямото си легло.

— Целуни ме — измърмори нетърпеливо Клей, — целуни ме пак, скъпа моя. Не преставай да ме целуваш.

Мери го целуна отново, устните ѝ се разтвориха пламенно под неговите, езикът ѝ търсеше неговия.

Бяха научили доста неща за това как се целува от времето на първата си целувка. Заедно бяха експериментирали, опитвали, търсили това удоволствие и неговия екстаз. Инстинктът им беше помогнал да открият, че целувката е нещо повече, много повече, от простия допир на два чифта устни. Макар все още да не бяха запознати с най-големите тънкости на това изкуство, те бяха изминали дълъг път, откакто се бяха целунали за първи път.

Първата им целувка датираше от един особено студен февруарски следобед, седмица след признанието в любов на Мери. Това забавяне не беше станало по тяхно желание. Независеци от тях обстоятелства бяха направили невъзможно оставането им насаме, за което така мечтаеха. Съдбата бе наредила нещата така, че за тяхно разочарование, нямаха възможност да се усамотят дори за миг.

Най-после, след най-дългата, най-агонизираща седмица в живота и на двамата, шансът им предостави такава възможност да откраднат няколко мига усамотение в беседката в градина на Лонгууд.

Клей я поведе. Известно време не се случи нищо. Сега, след като най-после жадуваната възможност се бе открила, юношата се чувстваше нервен. Опитваше се да събере смелост. Дишането му се учести, а дланите му се изпотиха, въпреки студа.

— Мери, аз не знам как да се целувам — опита отново да обясни неопитността си той. — Никога не съм целувал момиче.

Тя се наведе към него и хвана ръката му.

— Радвам се — отвърна честно Мери. — А мен никой никога не ме е целувал. Ще се научим заедно. Нали?

— Да — отговори той. — Ще се научим.

С блъскащо се в гърдите сърце, Клей се измести напред до ръба на канапенцето. Същото стори и Мери. Колената им се докоснаха. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Момичето съдържа дъха си, когато мургавите ръце на приятеля ѝ обхванаха нежно лицето ѝ. Той я погледна в очите.

Тя потръпна, след това рече с детинско откровение:

— Не... не... не знам къде да си сложа ръцете, Клей.

Той ѝ се усмихна.

— Където искаш, скъпа моя.

Тя преглътна с усилие и неуверено постави длани върху коленете му. Чувствителните ѝ пръсти усетиха под грубия вълнен плат на панталоните твърдостта на мускулите му. Сребристите очи на Клей се изпълниха с нежност и топлота. Внимателно повдигна брадичката на Мери, сведе глава към нея и я целуна. Пръстите ѝ стиснаха по-силно коленете му, когато устата му, гладка, мека и топла, докосна треперещите ѝ устни.

Това беше една кратка, абсолютно невинна целувка, среща на два чифта стеснителни устни, които се докоснаха и се разделиха. Но тя развълнува много наивната млада двойка.

Когато устата на Клей се отдели от устните на Мери, той се отдръпна леко назад, погледна грейналото ѝ младо лице и почувства, че сърцето му всеки момент ще се пръсне от любов. Внезапно усети силно собственическо чувство, изпита дори ревност.

— Никога не целувай никого другого, Мери — рече той.

— Няма — отвърна щастливо тя.

— Няма да понеса, ако направиш подобно нещо. Ти си моя, сега и завинаги. Ти принадлежиш на моето сърце. Никои други устни не трябва да те целуват, освен моите, само моите ръце имат право да те прегръщат. Разбра ли?

— Разбрах — промърмори замечтано тя. — О, да, разбрах. А, сега, Клей, моля те, целуни ме пак.

Техните целувки, техните докосвания, желанието им един към друг се бяха променили драстично след този студен зимен ден.

През май Клей вече бе навършил седемнайсет години, а до шестнайсетия рожден ден на Мери, на двайсет и седми юни, оставаше по-малко от седмица.

От първата им срамежлива целувка в беседката бе изминала повече от година. Целувките им вече бяха много вълнуващи, толкова горещи и интензивни, че колкото и дълго да се целуваха и да се притискаха един към друг, това вече не им стигаше. Не им бяха достатъчни.

Те се обичаха.

Те се желаеха.

Всеки път, когато оставаха насаме, целувките им ставаха все по-разгорещени, по-страстни, по-опасни. Силният копнеж и острото усещане за безсилие нарастваха с всеки изминал ден. За Клей бе дори по-тежко, отколкото за Мери. Желаете я толкова силно, че с огромно напрежение издържаше това положение. Бе длъжен да я пази дори от самия себе си. Той бе по-голям от нея и беше отговорен и за нея. Винаги се бе грижил за Мери и не бе допуснал да ѝ се случи нещо лошо. Беше си обещал никога да не се възползва от нея.

Но, мили Боже, как само я желаете, до болка!

Юношата не беше сигурен колко дълго още ще издържи на това мъчение. Не можеше да спи, мислеше непрестанно за своята любима. Нощ подир нощ се въртеше неспокойно в тясното си легло, нещастен, разяждан от всепоглъщащата си страст към Мери. Упрекваше себе си, не нея. И мъжествено се бореше срещу демоните на собствената си тъмна страст, които го принуждаваха да извърши нещо необратимо — да прелъсти своя прекрасен ангел.

Младежът се съпротивляваше, без да е сигурен, че ще успее да се сдържа още дълго време.

ПЕТА ГЛАВА

Големият ден настъпи. Събота. Двайсет и седми юни.

Шестнайсетият рожден ден на Мери-Елън Пръбъл.

Гравираните със златно покани бяха разпратени цял месец преди голямото събитие. Менюто беше планирано седмици по-рано, а от Ню Орлиънс бяха поканени двама известни готвачи, за да се изявяват начело на внушителния отбор помощник-готвачи. В събота следобед от пекарната „Гамбил“ пристигна гигантска бяла празнична торта. Огромният сладкиш щеше да бъде само част от десетината други десерти, предвидени за празненството.

Бутилки с шампанско от два литра и половина се изстудяваха в пълните с лед сребърни ведра, а от мазето се изнасяха бутилка след бутилка мадейра, портвайн, бордо и шери. За джентълмените се предвиждаха концентрати, за дамите — прасковено и къпиново бренди. За по-младите, естествено, щеше да има прекрасен плодов пунш.

Гирлянди бели рози и благовонно секирче бяха доставени късно следобед и изкусно наредени из всички стаи на първия етаж в имението. Увесени на блестящи сребърни ленти висяха японски фенери и пресичаха надлъж и нашир двора, където около специално построения за вечерта дансинг бяха наредени квадратни маси, покрити с ослепително бели покривки.

Всичко това въплъщаваше мечтата на всяко момиче за великолепиe.

Когато слънцето се приготви да залязва, по извитата главна алея на Лонгууд се понесе истински керван от екипажи. В издържаната си в бели и жълти тонове спалня, развълнуваната Мери-Елън издиша всичкия въздух от дробовете си, докато личната ѝ камериерка, невъзмутимата Лети, закопчаваше снежнобялата ѝ копринена рокля.

Музикантите вече бяха започнали да свирят. Звукът на цигулките навлизаше в стаята на момичето през отворените, високи до тавана прозорци. От нетърпение да слезе долу не я свърташе на едно място.

След като Лети излезе, Мери-Елън отдели още една минута, за да се огледа.

Това, което видя, я разочарова.

Не изглеждаше по-различно от миналата седмица. Или пък миналата година.

Толкова се беше надявала, че на шестнайсетия си рожден ден ще се превърне в истинска жена, че ще заприлича поне малко на голямата Бранди Темпълтън. Семейство Темпълтън бяха най-близките съседи на семейство Пръбъл. Живееха в една внушителна тухлена постройка на четвърт миля от Лонгууд.

Бранди Темпълтън бе висока, тъмнокоса, очарователна девойка. Беше на осемнайсет години, но изглеждаше на двацет и една. И се държеше като такава. Макар имението на семейството ѝ да бе близко, Бранди никога не идваше. Родителите ѝ гостуваха често на съседите си, но не и дъщеря им. През последните две години беше посещавала снобското частно училище за млади дами „Света Агнеса“ и всички разправяха, че станала толкова културна, толкова елегантна, че несъмнено щяла да грабне най-добрата партия на Мемфис в момента — русия аристократ, колежанина Даниъл Лотън.

Връстничките на Мери-Елън шушукаха помежду си, че Бранди била, освен това и шокиращо дръзка, обичала да флиртува. Миналата зима се понесе мълвата, че някакъв уважаван конгресмен на Тенеси, женен и баща на четири деца, се срещал тайно следобедите с великолепната Бранди и в крайна сметка се влюбил лудо в нея.

Мери-Елън не беше сигурна, какво точно имаха предвид под „тайна среща“, но и не искаше да пита, за да не издаде неосведомеността си. Затова реши, че „тайната среща“ не е била нещо повече от изпиване на бутилка шампанско в компанията на прочутия конгресмен в някое закътано романтично ресторантче. Светските хора с широки разбирания правеха подобни неща. Поне така предполагаше Мери-Елън.

Рожденичката се изплези на отражението си в огледалото.

Никога нямаше да има огнената хубост и самоувереността на Бранди Темпълтън и не можеше да стори нищо, за да промени това.

Тя смръщи чело и дръпна надолу корсажа на бялата си рокля, в резултат на което кръглото, общито с волани деколте разкри още по-

голяма част от бялата ѝ гръд. Затаи дъх, за да почувства пълния ефект от натиска на корсажа върху гърдите си.

Усмихна се на себе си. Може би все пак имаше вид на шестнайсетгодишна. Може би изглеждаше почти толкова голяма, колкото Бранди Темпълтън.

Обърна гръб на огледалото, прекоси забързано стаята и отвори вратата. Щом излезе в широкия коридор, отново приглади назад грижливо сресаните си светлоруси коси, ощипа бузите си и ухапа няколко пъти устни, за да почервенее, повдигна богатите си бели поли и се насочи към главното стълбище.

В големия вестибюл с мраморен под на долния етаж я очакваше Клей Найт, който изглеждаше доста нервен. Страхуваше се да не се почувства неудобно и не на място сред цялото това блестящо общество от най-богатите граждани на Мемфис, събрани на едно място.

Мери му бе казала за намерението на баща си да превърне шестнайсетия ѝ рожден ден в истинско социално събитие. Списъкът с гостите беше главозамайващ. Бе поканен самият губернатор на Тенеси.

Клей се страхуваше от дългия следобед, който го очакваше. Познаваше много малка част от елегантно облечените хора, които пристигаха. И ако Мери не бъдеше постоянно до него, а това бе неминуемо, тъй като партито бе в нейна чест, какво щеше да прави?

— Клей.

Нежният ясен глас прекъсна размислите му. Юношата повдигна глава и я видя на площадката между етажите. Носеше рокля, която не бе виждал преди, очевидно ушита специално по този повод. Беше бяла и прекрасна. Воланите се редуваха ред след ред от тънкия ѝ кръст до пода. Корсажът бе плътно прилепнал към тялото ѝ, а деколтето бе доста смело. Върху белите ѝ, блестящи рамене се спускаше широк воал, който се потопяваше предизвикателно в пълната ѝ пазва. Лъскавите ѝ светлоруси коси се спускаха около безупречното ѝ лице и изваяните, като от слонова кост рамене. Тъмните ѝ очи сияеха от възбуда.

Тя беше най-красивото създание, което бе виждал в целия си живот. Девствено бялата рокля, бялата като магнолия кожа, светлорусите, почти бели коси — това действително бе великолепна гледка, която нямаше да забрави до последния си дъх. Представляваше

неописуемо съчетание между ангелска невинност и безсрамна, естествена чувственост.

Клей бе обзет от истинско благоговение.

Същото можеше да се каже и за Мери.

Щом зърна Клей, тя стъпи накриво, залитна и трябваше да се хване за полирания парапет, за да не падне.

Той стоеше в подножието на стълбите, огрян от късното следобедно слънце, загледан нагоре. Лъскавите му, черни като нощта коси, бяха грижливо сресани назад и откриваха високото му чело и слепоочията. Красивото му момчешко лице светеше със здрава розовина, а прекрасните му сребристосиви очи изглеждаха поразително светли на фона на тъмната му маслинена кожа. Раменете му изглеждаха още по-широки в разкопчания му безупречен бял смокинг. Бе избутал едната му страна назад и пъхнал ръка в джоба на черните си панталони. На широкия ревер бе забодена красива червена роза. Беше подпрял единия от обутите си в черни лачени обувки крака на първото стъпало.

Това беше най-красивата гледка, на която някога се бяха спирали очите ѝ. Гарвановочерните коси, сребристите очи, високата, стройна фигура — всичко това приличаше на материализирана мечта. Мери разбра, че никога няма да забрави, как е изглеждал в този момент. Представляваше невероятно съчетание от стеснително, момчешко очарование и силна, зряла мъжественост. Мери беше като хипнотизирана.

Двамата се съзерцаваха в продължение на дълъг, безкраен миг.

След това Мери разруши магията. Усмихна се нервно и продължи да слиза по стълбите.

Застана пред него. Постави ръка върху надиплената му бяла риза и когато почувства силните удари на сърцето му, усети да я залива прекрасна, омайваща вълна. Засмя се и каза:

— Това значи ли, че според теб изглеждам хубава?

— Изглеждаш красива — отвърна честно той. — Толкова красива, че не съм сигурен дали те заслужавам.

Девојката се огледа и не видя никого във вестибюла. Наведе се към него, целуна го припряно по пълните устни и каза:

— Аз те обичам, Клей. Никога не го забравяй.

Тогава юношата се усмихна, донякъде успокоен.

— Няма да забравя.

— Всички ли са тук? Навън ли са?

Той кимна. Мери слезе последните две стъпала и добави:

— Време е да се появим.

Хвана ръката му. Заедно пресякоха дългия широк коридор на имението и излязоха в градината, за да се присъединят към останалите, в мига, в който юнското слънце се скри окончателно.

Беше точно осем и половина.

Полунощ.

Мери се въртеше върху импровизирания дансинг в дългите ръце на високия, рус Даниъл Лотън. Отново. Танцуваше вече трети или четвърти път с него. Естествено предпочиташе да изтанцува всички танци с Клей, но Джон Томас Пръбъл я бе смъмрил леко в началото на тържеството и ѝ бе припомнил, че е домакиня. Партито беше в нейна чест и не можеше да позволи само един от гостите да обсеби напълно времето ѝ.

— Трябва да сменяш партньорите си, скъпа ми Мери-Елън — беше я предупредил Джон Томас, докато танцуваха заедно валса, на който я беше поканил. — Не е възпитано да не обръщаш внимание на гостите си. Танцувай поне с няколко от младежите. Поклюкарствай малко с младите дами. Та това е парти, не забравяй.

— Съжалявам, татко. Вече ще бъда по-общителна.

— Доброто ми момиче.

Така сега тя отново беше в обятията на Даниъл Лотън. Разсеяно се опитваше да завърже някакъв безобиден разговор с красивия русокос мъж, който през следващата година трябваше да се дипломира в колежа „Лойола“. Беше и много трудно да съсредоточи вниманието си върху него. Не можеше да открие Клей. Не го виждаше нито на дансинга, нито седнал на тяхната маса.

— ... и може би някоя приятна разходка с карета — казваше точно в този момент партньорът ѝ по танц.

— Какво?... Аз... Съжалявам, не ви чух. — Мери с усилие насочи вниманието си към Даниъл Лотън.

Той стисна лекичко дланта ѝ и ѝ се усмихна.

— Казах, че бих искал да получа разрешение да дойда у вас някоя от следващите вечери. Да ви заведе на опера или може би на разходка с карета.

— Много мило от ваша страна, мистър Лотън, но аз...

— Моля ви, наричайте ме Даниъл.

— Много сте любезен, Даниъл, но наистина не мога да кажа „да“.

— Нима? И защо? — Усмивката издаваше изненадата му.

Не беше свикнал жените да отказват поканите му.

— Не обичам опера, а баща ми не позволява да излизам на разходки със странни джентълмени.

— Странни джентълмени — повтори той и се засмя развеселен.

— Но, Мери-Елън, аз не съм непознат. — Ръката, която я обгръщаше, се притисна по-силно в тялото ѝ, а зелените му очи се сведоха многозначително към бялата плът, разголена щедро от ниско изрязаното деколте на роклята ѝ. — Дайте ми възможност да докажа колко съм обикновен.

На една от масите покрай дансинга Джон Томас Пръбъл, с чаша бренди и пура в ръцете, се усмихваше доволно, докато наблюдаваше как дъщеря му се върти в обятията на младия Даниъл Лотън. Беше му приятно да види смеха на Даниъл. Очевидно Мери-Елън бе казала нещо умно, за да го очарова.

Джон Томас докосна разголената ръка на съпругата си. Тя се обърна към него. Той се наведе към нея и прошепна:

— Младият Лотън танцува отново с нашата Мери-Елън.

Джули Пръбъл поклати глава.

— Виждам. И съм изненадана. Тази вечер Даниъл придружаваше Бранди Темпълтън. Не мога да си обясня защо обръща толкова внимание на Мери-Елън.

— Хм. Сигурен съм, че Прес Темпълтън се надява дъщеря му да оплете в мрежите си младия Лотън и така да сложи край на слуховете, които се носят за нея — заразсъждава на глас Джон Томас. — Дочух, че била пощуряла напоследък.

— Шт, Джон — прошепна предупредително съпругата му и се огледа неспокойно.

Без да отделя поглед от Мери-Елън и Даниъл, той рече замислено:

— Лотън заслужава нещо по-добро от Бранди Темпълтън и подобните на нея. Когато си търси съпруга, един джентълмен желае да намери млада дама с безупречен морал. Някое сладко, невинно момиче, като Мери-Елън. — Усмихна се отново и добави: — Със сигурност от него би станал прекрасен зет.

— И аз така мисля — съгласи се Джули Пръбъл.

Доволните родители на Мери не бяха единствените, които наблюдаваха внимателно красивата танцуваща двойка.

Клей бе застанал извън осветения от фенерите периметър. Сребристите му очи се бяха превърнали в парчета лед върху сериозното му лице. Сам, изолирал се от останалите, той стоеше в мрака и следеше всяко движение на Мери. И всяко движение на Даниъл Лотън.

Студеният му поглед не изпускаше за момент белокожото момиче в бялата рокля с волани. За първи път в живота си изживяваше мъчителната агония и безсилие на ревността. Сърцето му се блъскаше мъчително в гърдите. Цялото тяло го болеше от напрежение. Стиснал в юмруци отпуснатите си край бедрата ръце, юношата си представяше какви ли не ужасии.

Мери щеше да го забрави. Щеше да забрави дори, че съществува и той не можеше да стори нищо срещу това. Не можеше да се сравнява с един богат, по-голям от него младеж, който освен всичко друго учеше в колеж. Не можеше да се състезава с Даниъл Лотън.

Мери беше очарована и поласкана, беше сигурен в това. Очевидно до края на вечерта щеше да се смее, да танцува и да флиртува с Лотън. А след това, след края на тържеството, не той, а Лотън щеше да я държи в обятията си. Устните на Лотън щяха да се слоят с нейните. Ръцете на Лотън щяха да галят бледата ѝ плът. Тялото на Лотън щеше да се притиска към нея...

— Цупиш ли се или просто сучаеш?

Изваден рязко от мъчителния си транс, Клей се обърна и видя застаналата зад него тъмнокоса Бранди Темпълтън. Юношата се усмихна.

— Нито едното, нито другото — излъга той. — Просто исках да се поразхладя.

— Ммм. — Тя се приближи с още половин стъпчица, измъкна яркочервената роза от ревера му, вдигна я до лицето на Клей и бавно прокара ухаещия цвят по твърдата линия на брадичката му. — Добра идея. Ей там долу има една беседка. Защо да не отидем там и... — тя спря многозначително и се усмихна, — да не си починем.

— А, не... аз... благодаря все пак, но...

— Защо не? — усмихна се изкусително младата жена. — На никого няма да липсваме. Виж сам.

И тя кимна към претъпкания дансинг. Клей погледна отново към танцуващата двойка. Точно в този момент Даниъл Лотън наклони златистата си глава и прошепна нещо в ухото на Мери. Тя кимна и се засмя щастливо.

Клей изскърца със зъби.

Бранди се усмихна, обви пръстите си с дълги яркочервени нокти около бицепсите му и го подръпна:

— Ела с мен.

ШЕСТА ГЛАВА

Бързо увяхващата червена роза, измъкната от ревера на Клей, лежеше забравена на едно от дългите бели канапенца в беседката. До нея стоеше чифт кожени бални обувки и напъхани в тях прозрачни копринени чорапи. Върху облегалката беше метната най-интимната част от гардероба на една дама — деликатни дантелени пликчета.

На дървената странична облегалка бяха небрежно захвърлени чифт безупречно ушити тъмни панталони, на пода между двете канапенца се валяха бели памучни мъжки гащета.

— О, Боже... мили... Боже. — Пресипналият му глас се прецеждаше през здраво стиснатите зъби, а вените на врата му се бяха подули до пръсване. — Да... о, да...

С широко разтворени колене и разкопчани риза и смокинг, той седеше с гол задник на бялата дървена пейка, а дългите му пръсти бяха заровени в лъскавите коси на наведената към него глава. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

Без да обръща внимание на музиката, смеха и хората, които бяха на не повече от стотина метра от тях, той се бе отдал напълно на еротичното удоволствие. Никога не бе изживявал нещо подобно. Не бе и предполагал, че е възможно да съществува подобен луд екстаз. Не можеше да повярва на страхотния си късмет.

Невероятно красивата млада жена го бе целувала, докато се бе превърнал на мек пластилин в умелите ѝ ръце. После бе разкопчала панталоните му и го бе докосвала и дразнила докато той се превъзбуди до такава степен, че туптящият му член доби размери, които изненадаха дори самия него. Беше безкрайно горд с постижението си.

И с право.

Тя изрази възхищението си, като каза, че не е виждала нещо подобно и го похвали за мъжествеността му. Какви размери само, каква твърдост. Беше наистина внушителен. И то дотолкова, че искаше да го възнагради както подобава.

И ето сега тя бе седнала на пети между разтворените му крака и дразнеше възбудената му плът с талантливия си език. Облизваше я бавно от основата към върха, сякаш беше вкусна захарна тръстика.

Отново и отново.

Като от време на време спираше, за да попита:

— Харесва ли ти така, скъпи? Приятно ли е?

— Д-да... аз... аз... но... моля те...

— О, знам — прошепна младата жена, като познаваше прекрасно, точно какво е следващото му желание. — Скоро, лошо момче, такова... Съвсем скоро...

Най-после, след като го бе измъчвала достатъчно, когато го бе възбудила до такава степен, че вече не го сдържаше на едно място, тя позволи на силните му пръсти да поведат разтворените ѝ устни към изпълнения му с кръв член. Той затвори очи в екстаз. Само след няколко секунди невероятно удоволствие — недостатъчно, за да получи оргазъм — тя отдели устните си, повдигна глава, отметна коси от очите си и се усмихна предизвикателно.

Младият мъж не бе способен да произнесе и дума. Стенеше и потрепваше агонизиращ, безпомощен, изпитващ почти физическа болка.

— Обичаш ли ме? — попита тя, като се надигна на колене и впи нокти в голата му гръд.

— Да. Божичко, моля те — промълви задъхано той. — Обичам те... Мо-о-оля те...

Доволна, че го бе възбудила до такава степен, че никога нямаше да забрави нито нея, нито тази нощ, тя припряно вдигна обемните си поли и фусти, под които бе гола до кръста. Възседна го ловко и, като го погледна право в очите, се отпусна бавно върху лъскавия му, измокрен от езика ѝ, член.

— О-о-ох — изпъшка той, сграбчи задните ѝ части и започна да я повдига и сваля енергично.

След минути достигна до оргазъм. Младата жена бързо покри устата му с устните си, за да заглуши стоновите му, изпълнени с екстаз. Ураганът най-после премина и тя се отпусна уморено върху него, подпря глава на рамото му, а на устните ѝ се изписа триумфална усмивка.

— Мили Боже, какво правим? — Той внезапно бе дошъл на себе си и притеснено я побутна. — Някой може да дойде и да ни види.

Тя се засмя тихичко, без да се смути ни най-малко.

— Само преди минутка май изобщо не се сещаше за опасността.

Младият мъж я отблъсна, изправи се, огледа се тревожно и сграбчи захвърлените си панталони.

— Обличай се, Бранди. Трябва да се връщаме, преди да са забелязали отсъствието ни.

— Защо? За да можеш да танцуваш с онова глупаво дете ли? — И тя го удари игриво по гърдите. — Губиш си времето, Даниъл. Мери-Елън Пръбъл не вижда друг, освен Клейтън Найт.

Даниъл Лотън отблъсна раздражен ръката на Бранди Темпълтън. И добави безмилостно:

— Преди да е свършило лятото, тя ще забрави дори за съществуването на тъпия син на шивачката.

— Може би — отвърна Бранди, като сгъна грижливо дантелените си пликчета. Протегна ръка, повдигна единия край на смокинга на Даниъл и напъха въпросната част от бельото си във вътрешния му джоб. А после каза: — Преди да е изтекла нощта, ти ще забравиш за съществуването на онази разглезена Мери-Елън Пръбъл.

Вече обул панталоните си, с ръце на токата на колана, Даниъл Лотън бе способен да се усмихва отново. Бранди му харесваше. Дори много. Тя беше дръзка и дива и правеше с него неща, за които другите момичета дори и не биха помислили. След това, което бяха сторили току-що, щеше да бъде забавно да се върне на партито и да танцува със съзнанието, че тя е гола под фустите си и че вътрешната страна на бедрата ѝ лепнеше от резултата на разгорещеното им любене.

Бранди беше права.

Тя вероятно можеше да го накара да забрави желанието си да сложи ръка върху красивата Мери-Елън Пръбъл със златните коси. Нищо чудно Мери-Елън да е още толкова бебе, че да се разплаче и да хукне при баща си, ако посмееше дори да я целуне.

Даниъл вдигна ръка и обхвана брадичката на Бранди между палеца и показалеца си.

— Знаеш, че си единствената жена за мен, Бранди.

— Знаеш, че си, единственото момиче за мен, Мери.

— О, това не зависи от мен. Бях толкова притеснена и изпълнена с ревност, когато те видях с нея.

Клей и Мери-Елън танцуваха заедно под звуците на музиката. Над тях се лееше веселата светлина от един от разноцветните японски фенери. Той я държеше най-благоприлично в обятията си, така, както се очакваше от един млад джентълмен. Юношата правеше всичко възможно да се придържа към строго определените правила на поведение, като се съобразяваше със заобикалящата ги обстановка. И най-вече с родителите ѝ, които ги наблюдаваха зорко. Бе оставил нужното разстояние помежду им, макар отчаяно да копнееше да я притисне към себе си. Да я притисне силно. Толкова близко, че да допре устни до ухото ѝ и да я успокои, като ѝ прошепне колко много я обича.

— Мери, скъпа моя Мери — пошушна той, — няма защо да ревнуваш от Бранди Темпълтън. Или от което и да е друго момиче.

— Защо тогава беше с нея? Къде отивахте двамата? Какво щеше да стане, ако музиката не беше свършила точно тогава и не бях дошла да те търся?

— Казах ти — не бях с Бранди. Бях сам. Имах нужда от малко уединение. Тя дойде при мен.

— И...?

— И... нищо. Каза, че ѝ е много топло и иска да си почине малко от танците. Това е всичко.

— Това не е всичко. Тя те държеше за ръката. Видях я. Къде искаше да отидете?

Клей усети, че се изчервява и каза стеснително:

— В беседката.

— В беседката? — Безупречно оформените вежди на Мери-Елън се повдигнаха нагоре.

— Шшт! — смръщи чело юношата. — По-тихо.

— Как така в беседката! — проплака тя. — Това е нашето местенце, на теб и на мен. Възнамерявал си да отидеш...

— Ако съм помислил за подобно нещо — прекъсна я той, — то е само защото ти се въртеше в обятията на Даниъл Лотън, когато Бранди предложи да отидем там. Ти танцува четири пъти с Лотън и се усмихваше, любезничеше, позволяваше му да те притиска прекалено силно към себе си.

Сребристите му очи заприличаха на парченца лед.

Краката на девойката престанаха да се движат от само себе си. Тя спря да танцува. Вперила поглед в нещастното му мургаво лице, тя усети, че я обзема чувство на непреодолима любов към него. Изгаряше от желание да обгърне врата му с ръце, да го целуне и да продължи да го целува вечно. Вместо това постави длани на раменете му, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Не мога да понасям Даниъл Лотън. Той е разглезен, арогантен и скучен.

Отдръпна се леко и погледна Клей в очите. Все още неубеден, той отвърна:

— Но също така — богат, красив и образован.

— Не ме интересува, дори ако е...

— Мери-Елън, гостите започват да се разотиват — прекъсна ги гласът на Джон Томас Пръбъл. — Бъди любезна и иди да ги изпратиш.

Половин час по-късно господарят на Лонгууд затвори тежката врата на главния вход. Най-последно и последният от поканените си бе отишъл. С изключение на Клей.

Джон Томас се обърна и рече:

— Синко, вече е късно. Време е да се прибиращ у дома.

— Да, мистър Пръбъл.

— Казах на Сам да докара двуколката до входа — заяви Джон Томас. — Той ще те закара до вас.

— Много ви благодаря, сър.

— Мери-Елън — обърна се към нея баща ѝ, — кажи „лека нощ“ на Клей и отивай да си лягаш.

— Добре, татко — отвърна девойката.

И не се помръдна от мястото си.

— Е, лека нощ, деца — прозя се сънено домакинът и заизкачва стълбите към господарската спалня, където вече го очакваше съпругата му.

И Клей, и Мери-Елън останаха неподвижни, докато чуха вратата към спалнята да се отвори и след това да се затвори. Дори тогава трябваше да изминат още цели трийсетина секунди, преди младото момиче да се надигне на пръсти и да пошепне в ухото на приятеля си:

— Ще те изпратя до каретата.

Той кимна.

Навън пълната луна ту изплуваше, ту отново се скриваше зад облаците. Някъде откъм реката се чу свирка на някакъв параход. Скакалци и жаби смесваха гласовете си в гръмогласен летен хор. Горещият въздух се бе поохладил и от юг подухваше приятен ветрец.

Младите влюбени тръгнаха бавно към очакващата ги двуколка. Мери-Елън бе подпряла златокосата си глава на рамото на Клей, обхванал малката ѝ длан в своята.

Двата черни жребеца пръхтяха нетърпеливо. Единият повдигна копито и изтича по покритата с речни камъчета пътека. Старият Сам бе седнал на капрата и бялата му коса блестеше на лунната светлина.

Видя приближаващите се към екипажа деца и ги приветства с широката си беззъба усмивка. А след това, когато застанаха край каретата, тактично се извърна и се загледа в друга посока.

Клей и Мери-Елън се усмихнаха. Знаеха, че верният кочияш на семейство Пръбъл бе извил глава, за да им даде възможност да се целунат спокойно на раздяла.

— Господ да благослови доброто му сърце — прошепна девойката, като обърна лице към любимия си.

— Такива като него са един на милион — отвърна юношата и я обгърна в обятията си.

Целуваха се до двуколката, огрени от лунната светлина. Целунаха се веднъж, два пъти, три пъти, докато най-накрая Клей откъсна с усилие пламналите си устни от Мери-Елън и рече прегракнало:

— Трябва да тръгвам.

— Не искам да си тръгваш. — Девойката въздъхна и притисна слабото си тяло към високата му, стройна фигура. — Искан ми се изобщо да не се налага да се разделяме.

Той си пое дълбоко въздух и усети, че главата му се замайва от слабото ухание на златистите ѝ коси.

— И на мен ми се иска, и на мен — прошепна той, докато ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и се спряха върху бедрата ѝ.

— Ще дойдеш ли да ме видиш утре? — попита младото момиче и сгуши лице на рамото му.

— Знаеш, че ще дойда.

— Ще кажа на готвачите да приготвят кошница, пълна с остатъци от лакомствата за тържеството. Ще си направим пикник.

Сърцето на Клей затупка учестено.

— А ще поплуваме ли?

— Ще поплуваме — отвърна тя и притисна устни към мургавия му врат.

Клей Найт потрепери.

СЕДМА ГЛАВА

Кошницата с провизиите за пикника стоеше недокосната върху тревата. Специално приготвеният обяд беше все така спретнато увит в чистата покривка на бели и червени карета. Различните деликатеси очевидно не изкушаваха ни най-малко двамата млади, чиито апетити бяха насочени един към друг.

Щом обърнаха гръб на Лонгууд, слязоха забързано надолу по скалите и достигнаха до тайното си местенце на брега на реката. Клей незабавно остави кошницата върху тревата. Обърна се към Мери. Очите му бяха добили топъл пепелявосив отенък. Той протегна ръка, обви пръсти около врата ѝ и я придърпа към себе си.

В същото време той също пристъпи към нея.

Сведе глава и мургавото му лице бавно се приближи към нейното. Спря, когато устните му бяха само на сантиметри от нейните.

А след това произнесе нежно и сериозно:

— Очаквам този миг, откакто се разделихме снощи. Целуни ме, Мери. Целуни ме и ми дай да разбера, че ме обичаш толкова силно, колкото те обичам и аз.

Ръцете на девойката се повдигнаха и обгърнаха гръдния му кош. Извади връхчето на езика си и облиза устни. После доближи устата си до неговата и го целуна. Клей въздъхна доволно при нежния допир. Дланта му обхвана тила ѝ и подпря главата ѝ, докато тя го целуваше.

Мери-Елън прокара бавно и възбуждащо връхчето на езика си по пълните му устни. Юношата въздъхна отново, приведе се леко и разтвори уста. Езикът ѝ проникна вътре и започна да проучва обстановката.

Сърцето на Клей биеше лудо. Пулсът му се ускори. Придърпа любимата си по-близо, присви коляно и го напъха между краката ѝ. Девойката инстинктивно се потърка в силните му бедра, от които я дяляха няколко пласта дрехи.

Младежът плъзна длани надолу по гърба ѝ. Обхвана задните ѝ части и я повдигна лекичко. Усети как тя импулсивно започна да се

потърква нагоре-надолу в крака му.

В края на тази дълга целувка и двамата бяха сгорещени като ослепителното юнско слънце над главите им.

Задъхан и разтреперан от вълнение, Клей откъсна пламналите си устни от устата ѝ. Очите му горяха от страст. Гърдите му се повдигаха и падаха бързо, в ритъма на забързаното му сърце. Шията му, разкрита от разкопчаната якичка на ризата, блестеше от пот.

Мери бе не по-малко възпламенена от тази целувка. Дъхът ѝ бе секнал, краката ѝ трепереха. Притискаше се към Клей, сграбчила мускулестите му ръце, допряла чело в брадичката му.

Когато най-после бе способен да говори, младежът произнесе:

— Само до преди няколко месеца ни бяха нужни часове, за да достигнем до това състояние. А сега само с една целувка сме... — Той спря да говори и си пое въздух с усилие.

— Знам — съгласи се беззвучно тя. — Клей... о, Клей.

Останаха известно време така, като само се прегръщаха, обезсилени от страстта, но въпреки това се съпротивляваха срещу неизбежното.

— Нека да поплуваме — предложи най-накрая юношата, макар да знаеше, че и това нямаше да им помогне кой знае колко. Нищо не бе в състояние да охлади страстта му към момичето, което обожаваше. — Да се изкъпем в прохладните води.

— Да — отвърна безсилно тя, — точно от това се нуждаем.

Клей я пусна. Двамата се отдалечиха на няколко стъпки един от друг, но никой не се обърна с гръб. Продължиха да се гледат, докато бледите пръсти на Мери-Елън се плъзнаха към миниатюрните копченца на лилавата ѝ лятна рокля. Мургавите ръце на младежа се заеха с копчетата на бялата му риза. Без да отместват погледите си един от друг, те започнаха да се събличат.

След като разтвори ризата и я измъкна от панталоните си, Клей се приведе и събу обувките и чорапите си. Разкопчала роклята до кръста, Мери-Елън също насочи вниманието си към обувките и чорапите. След това се изправи и се усмихна на любимия си.

Очите ѝ се спряха върху гъстите черни косъмчета, които покриваха мургавата гръд на Клей, докато той свали ризата и я захвърли безгрижно върху земята. На свой ред наблюдаваше, без да

мигне как тя измъкна през глава богатата си лилава рокля. След това я пусна и тя бавно се свлече върху тревистия бряг.

Ръцете на юношата се плъзнаха към колана на бежовите му памучни панталони. Нервните пръсти на Мери се заеха с дългата ѝ дантелена фуста. Клей разкопча панталоните, пусна ги, излезе от тях и ги ритна настрани.

Мери също се освободи от фустата, стъпи встрани от нея и я скрита встрани. Сега вече и двамата бяха само по долни дрехи. Тя постоя нерешително за момент, след което се отправи към водата.

— Почакай — възпря я приятелят ѝ. Приблужи се до нея, постави нежно длани върху голите ѝ ръце и я погледна в очите. — Знаеш, че те обичам, нали, любима моя?

Тя кимна.

— Да. Знам, че ме обичаш.

— И ми вярваш?

Тя кимна отново.

— Тогава ме остави да те съблека, Мери — рече той. — Моля те! Момичето се усмихна нервно.

— Вече съм съблечена, Клей.

— Не, не напълно. Остави ме да махна всичко.

Той затаи дъх в очакване.

Мери се поколеба, преглътна с усилие, но в крайна сметка наклони златокосата си глава утвърдително. Стоя послушно и неподвижно, докато мургавите му пръсти се движеха по закопчалките на батистената ѝ камизолка. След като я разкопча до кръста, той я разтвори бавно и я смъкна надолу по ръцете ѝ. Пусна я на земята. Тънката дреха се свлече с шепот върху тревата.

Докато очите му галеха голите ѝ гърди с розови връхчета, той се зае с пликчетата ѝ. Не стана нужда да ги разкопчава. Отпусна се на едно коляно пред Мери и внимателно започна да смъква дантелената дреха надолу по бедрата ѝ. Дъхът на момичето секна и тя несъзнателно сграбчи изчезващите си пликчета. Внезапно обхваната от срам, несигурна, тя се поколеба дали да се раздели с бельото и с вродената си скромност.

— Не — смърри я нежно Клей, — не ме спирай, любима. Не сега. Махни си ръцете. Остави ме да довърша.

Мери отдръпна неохотно ръце. Той се приведе към нея и докосна с топлите си устни вдлъбнатинката под лявото ѝ бедро. Девојката потрепери и по цялото ѝ тяло премина възбуждаща тръпка.

Допирайки копчинените си черни коси до чувствителния ѝ стомах, младежът раздвижи устни току до бледата ѝ плът.

— Само този път, Мери. Остави ме да те съблека напълно. Нека да те поддържа гола в обятията си само този път. Нищо повече. Само този път. И никога повече няма да те моля за подобно нещо.

Мери-Елън затвори очи и пръстите ѝ заиграха нервно по голите мургави рамене на любимия ѝ, докато той смъкваше пликчетата ѝ. Усети как меката тъкан се плъзга надолу по напрегнатите ѝ бедра, по коленете и достига глезените. Почувства силните пръсти на Клей около единия си глезен. Той повдигна крака ѝ и освободи дрехата. Повтори същата процедура и с десния ѝ крак.

Не смееше да отвори очи. Сега вече бе напълно гола. Лицето ѝ гореше. Внезапно се запита дали нямаше да му се стори грозна. В този момент дъхът ѝ секна, тъй като Клей, все така коленичил пред нея, допря буза до голия ѝ корем.

Очите ѝ сами се отвориха. Сведе поглед към скъпата тъмнокоса глава, промърка развълнувано, сграбчи го за косите и притисна по-силно към себе си лицето му.

За втори път, откакто бяха дошли, останаха дълго неподвижни и смълчани. Тя стоеше гола на слънцето, заровила пръсти в косите му, с блеснали от любов и вълнение очи. Той — коленичил по бельо пред нея, притиснал пламналата си буза до плоския ѝ корем, а неспирното пърхане на дългите му гъсти мигли дразнеше чувствителната ѝ кожа.

Колкото млада и наивна да бе, Мери-Елън усещаше, че тук, в този миг, през този горещ неделен следобед, тя имаше безгранична власт над Клей Найт. За първи път си даваше напълно сметка за безграничната му преданост. Внезапно разбра, че той не само я обичаше и желаше. Той я боготвореше и бе готов на всичко за нея.

Абсолютно на всичко.

Не се съмняваше, че ако му заповядаше да остане на колене пред нея и да я издигне в култ, той щеше да го направи. Знаеше, че ако му забрани да я докосва, той щеше да се подчини. Тази нова сигурност изпълни Мери-Елън със смесица от безкрайна радост и още по-голям страх.

Дори така, както беше, напълно гола, тя знаеше, че под грижите на Клей се намира в пълна безопасност.

Стига тя самата да иска да бъде в безопасност.

Ако станеше така, че Клей да я люби тук, край реката, за това щеше да бъде виновна единствено тя. Той нямаше да се възползва от нея никога — толкова много я обичаше.

Сякаш прочел мислите ѝ, юношата повдигна бавно глава и я погледна. В красивите му сребристи очи блестеше такава любов и нежност, че бе готова да му даде всичко, което би поискал от нея.

— Обичам те повече от всичко на земята — рече тихо той. — Желая те силно, до болка, но няма да те докосна, ако и ти не ме желаеш.

Изпълнена с доверие и желание, с преливащо от любов сърце, тя каза:

— Люби ме, Клей.

— Мери. Сладка моя Мери — прошепна той.

Обхвана бедрата ѝ с ръце и я придърпа надолу, за да коленичи до него.

Прегърна я силно и я целуна. Когато устните им се отделиха едни от други, той обясни:

— Аз също като теб съм девствен, любима моя.

— Радвам се — отвърна тя.

И наистина се радваше.

— Аз също. Но не знам как да го направя, за да бъде по начина, по който заслужаваш.

— Ще се учим заедно — заключи Мери-Елън, — точно така, както се научихме и да се целуваме.

Така и направиха.

Клей извади покривката на бели и червени карета от кошницата с лакомства и я постла на земята. Легнаха върху нея. Мери-Елън се отпусна на гръб, любимият ѝ легна на една страна, обърнат към нея, като се подпираше на лакът. И тук, под ослепителното юнско слънце, те се целуваха, галеха и шепнеха нежни слова.

Така и не разбраха кога Клей остана без бельото си. Разбраха само, че е двойно по-възбуждащо да се целуват и прегръщат, когато и двамата са чисто голи.

Възбудата не пречеше на младежа да се чувства нервен и притеснен. И по-уплашен от когато и да било в живота си. Отчаяно му се искаше да се хареса на Мери, да ѝ достави огромно удоволствие, но не беше сигурен, че знае как да го стори. Целуна я и в същото време тъмната му длан обхвана едната ѝ мека бяла гърд. Пръстите му обгърнаха нежно набъбналото връхче.

Тъй като нямаше опит в любовните игри, той се страхуваше да не ѝ причини болка. Същевременно бе толкова възбуден, че не беше сигурен дали ще издържи дори още миг, преди да я вземе напълно. Като си повтаряше непрекъснато да намали темпото в името на Мери, той я целуваше и милваше неуморно.

Младото момиче се притискаше към любимия си, разпалено от огнените му целувки, от нежните докосвания на ръцете му, от твърдата плът, която пулсираше край голия ѝ корем. Започна да се извива и Клей почувства, че тя също бе готова.

Повдигна глава, и погледна светналите ѝ от страст очи.

— Мери, мислиш ли, че си...

— Да — прошепна тя. — О, да.

Младежът я целуна отново. В същото време ръката му се плъзна надолу по корема ѝ, зарови се внимателно сред къдравите светлоруси косъмчета и се пъкна между бедрата ѝ. Очите на Мери се затвориха, когато я докосна със средния си пръст. Клей се отдели от устните ѝ, за да може да вижда красивото ѝ лице, докато плъзгаше с лекота пръст в нея, улеснен от отделената влага.

Девојката изви гръбнак. Изохка от удоволствие и стисна още по-силно клепачи, а лицето ѝ пламна. Запита се дали и на него щеше да му бъде толкова приятно, ако тя на свой ред го докоснеше по същия начин.

Отвори очи и го погледна.

— Искам да те погаля, Клей — рече тя.

Притеснен, че неволно ще достигне до края в мига, в който тя го докоснеше, той отвърна припряно:

— Не, Мери, аз...

— Да — настоя тя, отблъсна ръката му и се надигна до седящо положение. — Искам да ти доставя удоволствие.

Любимият ѝ се предаде, отпусна се на гръб и загледа, затаил дъх, как Мери срамежливо обхвана с длан възбудения му член. Докосна го

съвсем внимателно, сякаш се страхуваше да не го счупи. Поразена от усещането, от размера, от Клей, тя започна да плъзга бавно пръсти нагоре-надолу по цялата му дължина.

Младежът изтърпяваше безмълвно сладката агония.

Сърцето му думкаше, но устните и челото му избиха капчици пот и се стекоха в трапчинката на врата му. Искаше му се да ѝ даде възможност на воля да си поиграе с него и да го опознае, но тялото му не можеше да издържи това. Внезапно отдели ръката ѝ, събори я на земята и я притисна на гръб.

Притеснен се намести между белите ѝ бедра и разтвори краката ѝ. След това прошепна:

— Обичам те, Мери — и проникна в нея.

Тя трепна от изненада и болка. Клей усети разпъването и съпротивлението на плътта ѝ и разбра, че ѝ причинява болка. Въпреки това вече не можеше да спре, колкото и да иска.

Като че ли твърдата, туптяща плът, която бе вкарал в нея, имаше собствен разсъдък и воля. И изобщо не се интересуваше от сълзите, които се търкулнаха от очите на Мери и от очевидното ѝ страдание. Не обръщаше внимание и на мълчаливо изречените му заповеди да излезе и да не ѝ причинява повече болка. Тя не искаше и да чуе. Беше го поставила напълно под свой контрол и продължаваше да прониква бързо и дълбоко в меката и влажна топлина на тялото ѝ, докато някаква силна, изумителна експлозия не сложи край на агресията му.

Клей изпъшка в екстаза си и Мери-Елън, при вида на изкривената му физиономия, се запита дали не му беше причинила болка.

Той се отпусна отгоре ѝ и започна да обяснява колко съжалява, че я бе измъчил и че ще се реваншира за това.

— След време ще стана по-добър любовник — рече той. — Ще се науча как да ти доставям същата радост, която ми даваш ти.

— Да лежа в обятията ти е достатъчна радост за мен — отвърна младото момиче, като галеше влажната му копринена коса, гладките рамена, потния гръб.

След като Клей се поуспокои, двамата влязоха в реката и той внимателно и търпеливо изми любимата си, изпълнен с любящо съчувствие. Когато и двамата бяха чисти и тя го увери, че няма и следа

от болка, влюбените започнаха да си играят във водата така, както бяха правили като деца.

Гонеха се в малкото заливче, гмуркаха се и правеха всевъзможни акробатични номера. Изплуваха някъде по-навътре, като кашляха, смееха се и плюеха вода.

Мери се разпищя, когато Клей я хвана за косата, разперена по повърхността на реката като златно ветрило. Блъсна ръката му, изви се и се освободи, после се хвърли напред, постави ръце на тъмнокосата му глава и го натисна надолу, смеейки се щастливо. Любимият ѝ я обхвана през кръста и я потопи до себе си. Замъкна я до самото пясъчно дъно. И я целуна. Устните и на двамата бяха пълни с вода.

Изплуваха на повърхността и се целунаха отново. Мери обви ръце около врата на Клей. Той хвана краката ѝ, обви ги около кръста си и склучи ръце под задните ѝ части.

Щом излязоха от водата, се насочиха веднага към постланата покривка и се излегнаха по гръб върху ѝ. Отпуснаха се отгоре ѝ, като се държах за ръце, докато слънцето сушеше мокрите им тела.

Останаха целия следобед на тайното си местенце. Извадиха храната от кошницата и със смях започнаха да се хранят един друг с грозде, смокини и посипани със захар ягоди. Сити и щастливи подремнаха, приспани от топлината и спокойствието на златния летен ден, подобни на две красиви, здрави, млади животни, голи и безсрамни в своя рай.

Всичко беше прекрасно.

Но докато спяха, небето над тях се промени.

На яносиньото небе се оформиха тъмни облаци и горещото слънце се скри зад тях.

Клей се събуди внезапно, тъй като усети неприятен хлад по голия си гръбнак.

— Какво има? — попита Мери-Елън, пробудена от потрепването на стройното му тяло, притиснато към нея.

Любимият ѝ не отговори. Прегърна я силно, като продължаваше да трепери. Чувстваше се странно обезпокоен. Беше уплашен, но не знаеше защо и от какво. Притисна Мери към себе си така, сякаш се страхуваше, че някой може да я изтръгне от обятията му.

— Какво има, Клей? — попита тя, усетила бясното блъскане на сърцето му в голата си гръд. — Кажи ми.

— Нищо — отвърна той. — Просто те обичам толкова, че ме
хваща страх.

ОСМА ГЛАВА

Телеграмата пристигна още същия ден.

Съобщението дойде през нощта с един от корабите. Малко преди разсъмване в понеделник сутринта, пратеникът почука силно на външната врата на дървената къщурка, където живееха Клей и майка му Ана.

Клей се събуди веднага. Измъкна се от леглото и тревожно нахлузи панталоните си, а сърцето му биеше до пръсване в гърдите. Прокара ръка по разрешените си коси, грабна ризата и я нахлузи, докато бързаше към вестибюла.

Ана Найт го беше изпреварила и пътьом завързваше колана на пенъоара си. Дватамата се спогледаха тревожно. Тя праметна дългата си плитка на гърба, пое си дълбоко въздух и отвори входната врата.

Пратеникът кимна, подаде илика и си тръгна. Писмото бе адресирано до нея: „Мисис Ана Тигарт Найт“. Подаде посланието на сина си. Той отвори плика и зачете на глас:

„Мисис Найт,

Със съжаление ви уведомяваме, че любимият ви баща, адмирал Клейтън Л. Тигарт, почина мирно в съня си в девет часа тази нощ. Той страдаше от нелечима...“

Клей подаде писмото на майка си и бавно сведе тъмнокосата си глава. Кончината на дядо му не беше голяма трагедия сама по себе си. Той беше навършил осемдесет и три години. Старият джентълмен бе останал разумен и независим до самия край. Бе настоял да остане в Дома за бивши моряци, който се бе превърнал и в негов дом през последните десет години. Бе отказвал многократните предложения да дойде в Мемфис и да живее с единствената си дъщеря и внук.

Истинската трагедия от смъртта на дядо му, мислеше си виновно Клей, бе, че с неговата кончина угасваше и надеждата му да влезе във

Военноморската академия.

С пълни със сълзи светли очи, Ана Найт прегърна сина си през раменете.

— Клей, толкова съжалявам. Всяка нощ съм се молила татко да живее достатъчно дълго, за да ти помогне да отидеш в Анаполис.

— Няма нищо, майко — отвърна младежът и я потупа по ръката. — Наистина. — И той я целуна по слепоочието. — Започвай да приготвяш багажа. А аз ще отида на пристана, за да купя билети за някой от заминаващите на юг параходи.

Ана Найт кимна и рече, изпълнена с надежда:

— Да не забравяме професор Макданиълс. Той ще ти помогне с каквото може. Знам, че ще стори всичко, което зависи от него. Може би все още всичко не е изгубено, може би има шанс да влезеш в академията.

— Да, майко — отвърна смазан от мъка той, сигурен, че сега вече трябваше да стане истинско чудо, за да успее да реализира отдавнашната си лелеяна мечта.

За щастие Мери, другата „отдавна лелеяна мечта“ на Клей, му помогна много да понесе мъката по изгубената възможност. Младата девойка, изпълнена със симпатия, премахваше с целувки болката му и твърдеше, че когато човек има силно желание за нещо, той винаги намира изход. Уверяваше любимия си, че ще успее да влезе в академията. Била абсолютно сигурна в това. Ами да, нима професор Макданиълс нямаше да стори всичко възможно, за да помогне? Нямаше ли да напише препоръчителни писма за Клей и да свидетелства пред академията, че Клей получава най-високи оценки от всички в училище?

— Ще видиш, че ще влезеш в академията — повтаряше уверено тя. — Сигурна съм в това. Няма да е честно, ако не влезеш. Не при положение, че го желаеш повече от всичко друго.

— Ти си това, което желая повече от всичко друго — поправи я младежът. — Мога да понеса да не отида в Анаполис, стига да имам теб.

И това бе самата истина.

Когато Мери беше в обятията му, нищо друго нямаше толкова голямо значение. А тя доста често беше в обятията му през това дълго, знойно лято.

След онези първи споделени интимни мигове, двамата влюбени с усилие се сдържаха да не се докосват непрекъснато. Използваха всевъзможни извинения, за да остават насаме. И тогава се уединяваха в тяхното заливче или навътре в гъстата гора, или в някоя изоставена сграда. Навсякъде, където можеха да бъдат заедно, без да бъдат открити. Любеха се при всяка възможност, денем и нощем, неспособни да се наситят един на друг.

Това бе най-прекрасното лято в живота им. Дори мъчението да не могат да се докосват и целуват, когато се намираха в компанията на други хора, бе странно приятно и вълнуващо и за двамата. На Мери ѝ се струваше особено възбуждащо да разменя крадешком погледи с Клей, докато стояха в големия салон в Лонгууд или на масата в трапезарията и разговаряха с нейните родители. Неизменно учтив, той отговаряше на многобройните въпроси на баща ѝ за училище и работата му в памучната фабрика. Когато Джон Томас споменеше — а това той стори неведнъж — за възможността Клей да учи във Военноморската академия, Клей неизменно обясняваше, че сега, след смъртта на дядо му, имаше съвсем малък шанс да отиде в Анаполис. И умишлено не обръщаше почти никакво внимание на Мери.

Колко пъти, по време на вечеря в осветената от свещи трапезария, младото момиче бе наблюдавало мургавите пръсти на любимия си, обхванали внимателно кристалната чаша с изстуден чай и усещаше как през цялото ѝ тяло преминава тръпка. Красивите му, артистични ръце щяха да галят и нея още същата вечер.

Мислите на Клей бяха всъщност дори по-опасни и невъздържани от нейните. Именно заради това отправяше поглед към нея колкото се може по-рядко. Понякога беше достатъчно само да я погледне как седи отсреща на масата или как се е настанила чинно върху бежовия диван в салона, за да бъде завладян от безсрамни видения. Не можеше да забрави дори за секунда нито как изглеждаше, нито колко гладка беше кожата ѝ под лятната рокля. И се чудеше как да издържи дотогава, докато отново има възможност да я разсъблече. Мислеше, че ще се пръсне от напрежение, ако няма възможност да я люби на часа.

Сексуалното привличане помежду им беше изключително силно и двамата чувстваха, че трябва да бъдат много предпазливи. Наложително бе да се държат дискретно по всяко време.

Проблемът беше не само в това, че все още бяха прекалено млади, за да мислят за брак, а и във факта, че Клей все още не можеше да издържа съпруга. Той непрекъснато предупреждаваше любимата си, че трябва да внимават много, ако искаха да имат някаква надежда да чуят благословията на Джон Томас Пръбъл.

Мери се съгласяваше. В същото време бе сигурна, че единствено възрастта им възпираше баща ѝ да не се съгласи незабавно. Клей не беше така уверен като нея. Аристократичните ѝ родители успяваха да му дадат да разбере по най-фин, почти неуловим начин, че предпочитаха нещо по-добро за дъщеря си, в чиито вени течеше синя кръв.

Младежът не можеше да ги съди за това. Но се надяваше, че с времето щеше да съумее да стане достоен за своята любима.

А засега трябваше да пазят в тайна неутолимата си любов и плановете си да се оженят някой ден. Ако позволяха някой да заподозре за интимността помежду им, със сигурност щяха да ги разделят. Не можеха да рискуват подобно нещо.

Затова и двамата бяха изключително предпазливи. И въпреки това успяваха да откраднат незабравими мигове на блаженство в обятията си. Великолепните летни дни се изнизаха прекалено бързо според младите влюбени. Знаеха, че по време на смразяващата зима в Тенеси, за тайната им любов щеше да бъде два пъти по-трудно.

— Но, татко, не искам да ходя в „Света Агнеса“ — отвърна натъртено Мери.

Беше зноен съботен следобед в края на август. Девојката стоеше в отрупания с книги кабинет на баща си и поклащаше глава, смръщила вежди.

— Ще промениш мнението си, щом веднъж отидеш там, скъпа — рече уверено той.

Джон Томас Пръбъл седеше зад махагоновото си бюро, облегал на облицования във виненочервена кожа стол, вдигнал ръце, кръстосал длани зад главата си.

— Няма. — Мери беше непреклонна. — Искам да остана тук, където са всичките ми приятели, и...

— Ще си намериш нови приятели — прекъсна я баща ѝ.

— Не желая нови приятели. Харесвам тези, които имам.

— Слушай, Мери-Елън... — намеси се Джули Пръбъл, като стана от дългото, облицовано с кожа канапе и се приближи до дъщеря си. Обгърна тънката ѝ талия и каза: — Мислихме, че ще бъдеш доволна.

— Защо? Дай ми поне една основателна причина да бъда доволна.

— Ами тази, че само най-привилегированите момичета имат възможност да посещават училището за млади девици „Света Агнеса“ — отговори майка ѝ. — Двамата с баща ти желаем най-доброто за теб.

Мери въздъхна тежко.

— Знам това, майко. Но защо трябва да посещавам някакво си старомодно училище, пълно с надменни момичета?

— Няма да е чак толкова страшно — рече успокоително Джули и добави: — Вече си голяма, Мери-Елън. Навърши шестнайсет години. Време е да научиш някои неща, които не се преподават в държавните училища. Младите дами стават много културни и придобиват безупречни обноски в „Света Агнеса“.

— Какво от това? — Младото момиче направи последен опит. — Татко, моля те...

— Няма да има повече обсъждания по този въпрос. — Джон Томас Пръбъл отдели ръцете зад главата си и ги свали върху бюрото, като се подпря на него. — Когато започне първият срок в средата на септември, тръгваш в „Света Агнеса“. — После посочи към вратата. — А сега можеш да тичаш навън, детето ми. — Извади от джобчето на жилетката златния си часовник, погледна го и добави: — Минава шест, а аз имам още работа. Не забравяй, точно в осем сме канени на вечеря у семейство Симпсън.

— Татко, в началото на седмицата каза, че мога да не ходя у Симпсънови, забрави ли?

— Така ли съм казал? — погледна към съпругата си той.

Джули кимна.

— Точно така, Джон.

— Добре тогава, можеш да не идваш.

— Благодаря ти, татко.

И Мери изтича към вратата. Баща ѝ я възпря.

— Почакай малко. Клей ще идва ли тази вечер?

Момичето се обърна.

— Така каза.

Джон Томас отвори уста да се възпротиви, но се сдържа навреме и се усмихна.

— Много добре. Значи няма да прекараш сама вечерта.

— Не — отвърна дъщеря му. — Клей ще ми прави компания.

И излезе от кабинета.

Джули затвори вратата след нея. После се обърна към съпруга си и го погледна разтревожена. Той ѝ се усмихна.

— Ела тук, миличка.

Роклята ѝ изшумоля леко, докато пресичаше стаята. Щом стигна до него, той я хвана за ръката и я придърпа в скута си.

— Виждам, че се притесняваш, скъпа, но не е нужно.

— Джон, представи си само, ами ако Мери-Елън продължи да си въобразява, че е влюбена в Клей? Какво ще правим тогава?

Джон Томас вдигна ръка и започна да си играе с брошката, забодена във високата, твърда яка на роклята на съпругата му, последна дума на модата.

— Някога разочаровал ли съм те?

— Не. Разбира се, че не.

— И този път също няма да те разочаровам. Знам как да се справя с Мери-Елън. Както и с Клей Найт, ако се стигне до това. Но те уверявам, че няма да е нужно.

Джули Пръбъл си отдъхна, обви ръце около шията на мъжа си и подпря челото си в неговото.

— Прости ми, Джон. Сигурно се държа като типична, прекалено покровителствено настроена майка.

— А защо да не се държиш така? — отвърна, както винаги, снизходително настроен към нея, той. — Аз пък искам да те уверя, че пред теб стои един типичен, прекалено покровителствено настроен съпруг, който няма да позволи на никой и нищо да разстрои любимата му жена. — Джули повдигна глава и впи поглед в тъмните му очи. Той добави: — Когато му дойде времето, Мери-Елън ще се омъжи за някой

младеж, който ще се харесва както на нас, така и на нея. Това ти го гарантирам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Топлите златни дни на лятото неохотно отстъпиха пред студената ранна есен. Листата на гъстите гори на Тенеси промениха цветовете си с други, подходящи за сезона. Тъмните изумруденозелени тонове се превърнаха в златистожълти и червеникавокафяви. Те обаче бяха прекалено редки, прекалено красиви, за да траят дълго.

Увехнаха бързо и се обезцветиха.

Сякаш засрамени от мрачните си цветове, сухите листа прекратиха борбата си за живот. Без по-нататъшна съпротива се свиха, съсухриха и станаха чупливи. Започнаха да падат безжизнени по земята.

Родителите на Мери-Елън се надяваха, че с края на лятото ще настъпи и краят на любовния романс на дъщеря им и Клей. Младите хора са толкова непостоянни. Често една дори съвсем краткотрайна раздяла правеше истински чудеса.

Мери-Елън щеше да тръгне в колежа за благородни девизи „Света Агнеса“ и така двамата вече нямаше да бъдат заедно всеки ден в училище. И тъй като, не можеше да се отрече, Клей беше изключително красив младеж, нямаше съмнение, че скоро някоя друга от неговите съученички щеше да хване окото му. А при положение, че Мери-Елън вече нямаше да бъде там, за да ги засенчва, нищо чудно само след месец-два той да открие, че е привлечен от друго момиче. Може би още за Коледа вече щеше да си има нова приятелка. А това щеше да разреши много проблеми за всички.

В Деня на благодарността семейство Пръбъл се поздравяваха, решили, че взаимоотношенията между двамата млади бяха започнали да охладняват. Предполагаха — и със сигурност се надяваха, че краят на романтичната история не е далеч и прекрасната им дъщеря най-после щеше да бъде свободна да си намери някой друг, по-подходящ сърдечен обект.

Някой като Даниъл Лотън, най-големият син на едно от най-богатите и най-благородни семейства в Мемфис, високо образован,

мечта на всички млади момичета в града.

Докато родителите на Мери-Елън се радваха на „успеха“ на плана си да я държат по-надалеч от Клей, младите влюбени се наслаждаваха и ценяха повече от всякога все по-редките мигове, когато можеха да останат насаме. Виждаха се много по-малко от преди. Училищата им бяха отдалечени на няколко мили едно от друго. А следобед, веднага след края на часовете, Клей трябваше да отива в канцеларията на памучната фабрика, където работеше до седем часа всяка вечер.

Докато се прибереше, преоблечеше, вечеряше и подготвеше уроците си, ставаше прекалено късно, за да отива при Мери. Тя го разбираше. И чакаше с нетърпение почивните дни, когато можеха да бъдат заедно.

Клей работеше много, учеше упорито и неуверено възкресяваше, благодарение на изпълнения с разбиране преподавател в училище старата си мечта да влезе във Военноморската академия.

Междувременно семейство Пръбъл продължаваше да вярва, а Ана Найт — да се моли, че това е невинно младежко ухажване, което щеше да се охлади заедно със застудяването на времето.

Дойде Коледа, а заедно с нея и обичайната поредица от празнични партита сред богатото съсловие на Мемфис. Едно от тези тържества се състоя в огромното имение на Джеймс Д. Лотън, в четвъртък вечерта на 23 декември. Красивият син на семейство Лотън, Даниъл, се беше прибрал за празниците и затова Джон Томас Пръбъл настоя дъщеря му също да се отзове на поканата.

На нея не ѝ се искаше изобщо да ходи. Знаеше колко щеше да се разстрои Клей, ако разбере, че е прекарала вечерта в компанията на Даниъл Лотън. Затова реши да не му казва. Нямаше да го лъже. Просто нямаше да споменава нищо.

Когато настъпи въпросната вечер, Мери неохотно и почти със страх придружи родителите си на пицното коледно тържество в дома на семейство Лотън. Така ѝ се искаше да не ходи, а да си остане у дома, Клей да дойде да я види и двамата заедно да легнат край камината.

Но тя не можеше да си го позволи.

Нито пък той.

Двамата не можеха да си го позволят.

От внушителната сграда в имението на Лотън се носеше смях, светлина и музика, когато тежката кипарисова порта се отвори пред новите гости и облеченият в пищна ливрея иконом въведе семейство Пръбъл в огромния вестибюл.

Даниъл Лотън, в официално вечерно облекло, разговаряше с група джентълмени в салона. Погледът му попадна върху възхитителното русокосо момиче с червено кадифено наметало във вестибюла. Пръстите му неволно стиснаха по-силно дръжката на чашата с шампанско и той се загледа така, че забрави да говори.

— Моля ви да ме извините — рече Даниъл, остави чашата върху подноса на един от минаващите сервитьори и си проправи път през тълпата. Стигна до Мери точно когато тя привършваше с разкопчаването на широкото си, обрамчено с кожа по краищата, наметало.

— Позволявате ли? — попита учтиво той, застана зад нея и пое дрехата от раменете ѝ.

Мери се обърна към него. Младият мъж я приветства с широка, окуражаваща усмивка, а зелените му очи блестяха с неприкрит интерес.

Нито семейство Пръбъл, нито семейство Лотън пропуснаха да забележат, че Даниъл не изпусна от погледа си Мери-Елън през цялата вечер. За голямо съжаление на останалите присъстващи млади дами, красивият ерген не направи никакво усилие да прикрие отношението си към стройната златокоса Мери-Елън.

— Хайде да се поразходим в градината, мис Пръбъл — предложи около час след пристигането ѝ младият домакин.

— Не говори глупости — отвърна язвително тя. — Дърво и камък се пукат от студ навън.

Даниъл се наклони към нея.

— Аз ще те топля. Хайде!

— В никакъв случай!

И тя му обърна гръб.

Заинтригуван, очарован, той през цялата вечер се опитваше да остане насаме с нея. Мери изобщо не улесняваше усилията му, но това не изглеждаше така на доволните ѝ родители. Нито пък на една особено нещастна млада жена, която въпреки студа с радост би отишла и много по-далеч от градината, за да бъде с Даниъл Лотън.

Позеленяла от ревност, чувствената Бранди Темпълтън си мърмореше под носа:

— Ще те наредя аз, Мери-Елън Пръбъл. Ще разкажа на Клей Найт всичко за теб и за Даниъл Лотън.

Вдигнал яката на тъмното си вълнено палто около замръзналите си уши, Клей най-последно се озова на покритата с речни камъчета алея в Лонгууд през тази студена декемврийска нощ. Усмихна се.

Прозорците светеха. Беше сигурен, че в просторния салон гореше огън. Почти усещаше гостоприемната му топлина и вкусваше затопленото ябълково вино, от което се вдигаше пара.

Мери щеше да се изненада, като го види.

Рядко успяваше да дойде в Лонгууд през седмицата. Дори сега, след като от училище бяха в коледна ваканция, той почти нямаше свободно време. Използваше тази възможност, за да работи по цял ден в канцеларията на памучната фабрика.

Тази вечер обаче бе почувствал толкова силен копнеж да види любимата си, че в крайна сметка престана да се бори с желанието. Трябваше да я види, да чуе гласа ѝ, да докосне ръката ѝ.

Майка му бе вдигнала глава от роклята, която шиеше и бе смръщила вежди, когато той затвори учебниците и съобщи, малко след девет часа, че отива у Мери.

— Клей, късно е. Часът не е подходящ да ходиш на посещение у една благовъзпитана млада дама. Освен това е прекалено студено, за да ходиш толкова далеч. — Ана се усмихна и добави търпеливо. — Знам, че искаш да видиш Мери-Елън. Но до събота остава само един ден. Почакай да дойде събота.

Младежът поклати глава.

— Не мога, майко. Трябва да я видя. Трябва. Ти просто не разбираш.

Отиде да облече палтото си и излезе преди тя да успее да каже нещо повече. Ана Найт се наведе отново над шева си на светлината на лампата, но този път очите ѝ бяха замъглени. Тревожеше се за щастието на сина си.

Нямаше много такива приятни, естествени момичета като Мери-Елън Пръбъл, но това не променяше факта, че принадлежеше към

Мемфиския елит.

Семейство Пръбъл бяха аристократи.

Семейство Найт не бяха.

Макар никой никога да не бе говорил по този въпрос, Ана не можеше да си представи, че силният, покровителствено настроен към близките си Джон Томас Пръбъл ще позволи безценната му единствена дъщеря да се омъжи за момче, в чиито жили не тече синя кръв.

Ана поклати глава и остави недовършената дреха. Уморено стана от стола си, пресече малката, безупречно чиста дневна и дръпна перденцата от прозореца. Вдигна ръка, избърса влагата по стъклото и погледна навън.

Видя сина си, който вървеше с големи решителни крачки, а черната му коса блестеше на лунната светлина. Очевидно бързаше много. Искеше да види любимата си. Зави зад ъгъла и се изгуби от погледа ѝ.

Ана Найт затвори очи. Въздъхна и подпря уморено чело в студения влажен перваз.

Разтревожената майка помнеше много добре, какво значи да си влюбен. Не по-малко живо си спомняше силата и настойчивостта на изгарящата страст.

Имаше достатъчно основания да предполага, че щом един уморен до смърт младеж е готов да измине повече от три мили през една леденостудена зимна нощ, то той вече бе научил повече, отколкото трябва, за изгарящата страст.

Клей почука на вратата на главния вход и зачака.

Духаше на вкочанените си пръсти и пристъпваше от крак на крак, като трепереше от студ.

— О, мистър Клей — усмихна се насреща му Тайтърс, икономът на семейство Пръбъл и отвори широко вратата. — Влизайте по-бързо, щот ше замръзнете.

— Благодаря, Тайтърс — побърза да се отзове на поканата му младежът. — Предайте моите почитания на мистър и мисис Пръбъл. Мери будна ли е още?

Той погледна към голямото стълбище, смъкна палтото от раменете си и го подаде на иконома.

— Будна е, няма съмнение в туй, но не е тук.

— Не е тук ли? Вече минава девет часа. Къде е отишла?

— Отиде с баща си и майка си на някакво коледно парти.

— О-о! — Клей не успя да скрие разочарованието си. — Къде е това парти? Кой го дава?

— Не мога да съ сетя, мистър Клей — ухили се Тайтърс. — Не мога да съ оправя с всичките им там партита и тем подобни. Като че ли всички дават партита. Мистър и мисис Пръбъл получиха толкоз много покани, чи не мога даже да ги преброя. Наистина ги канят много.

— Представям си.

— Може да не се приберат още дълго. Защо не отидете в кухнята. Мати ша ви приготви чаша топло какао.

— Не мисля така, Тайтърс — рече младият мъж. — Благодаря все пак, но смятам, че е по-добре да се прибирам. — Усмихна се на икономата и добави: — Утре съм на работа, а шест часа сутринта винаги идва толкова бързо.

— Така е — поклати сивата си глава в знак на съгласие икономът. — Особено когато навън е студено и тъмно.

Клей облече отново палтото си и се насочи към вратата.

— Кажи на Мери, че съм идвал. Нали, Тайтърс?

— Разбира се, че ще кажа на детето — отвърна възрастният мъж. — Тя ще съжاليا много, че ви е изпуснала.

Тези думи накараха младежа да промени намерението си. Икономът беше прав. Мери щеше да се разочарова, когато научи, че е идвал, а тя не е била тук. По-добре беше да не й казва. Нямаше да я лъже. Просто нямаше да й казва.

— Тайтърс, остави това — обърна се отново към слугата Клей. — Не споменавай пред Мери, чу ли? Не й казвай, че съм идвал.

— Няма, щом казвате, мистър Клей. Няма да кажа на никого.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дебелите им пелерини бяха постлани върху грубия дъсчен под на старата портиерска къщичка със спуснати капаци. Тухлената сграда, почти напълно скрита от израсналите лози и гъстите храсталаци, стоеше в началото на обрасла с бурени алея, която не водеше никъде.

Голямата къща, някога стояла в другия край на оградената с дъбове пътека, беше изгоряла до основи преди много години. Собствениците ѝ така и не бяха застроили отново имението си край реката.

Мери бе открила мястото един ден, когато кученцето на един от слугите се бе изгубило и тя се бе включила доброволно в издирването му. Така и не намери животинката, но се натъкна на дървената портиерска къщичка и набързо я обяви за своя.

Своя и на Клей.

Там бяха и сега, през този студен, сив неделен следобед през януари. Не бяха оставали сами още отпреди коледните празници. По този случай Клей бе наел файтон, за да изведе Мери от Лонгууд на следобедна разходка, която ги заведе право на това изолирано местенце.

Щом се озоваха вътре, юношата се зае да запали огън в тухлената камина. След минути първите пламъчета запращяха весело. Запалиха няколко свещи, които носеха със себе си и ги разположиха по пода така, че да образуват широк кръг. Настаниха се в кръга, свалиха горните си дрехи и ги разпростряха на земята.

След това се спогледаха, засмяха се и веднага се отпуснаха на колене. Започнаха да се целуват.

Само след минути вече бяха напълно голи, без да обръщат внимание на студа. Сгрети от страстта си, двамата се любиха на светлината на примигващите свещи. После се отпуснаха мълчаливо по гръб, а сърцата им продължаваха да препускат в гърдите.

Междувременно огънят се бе разгорял. Стаята се бе затоплила, а телата им отразяваха оранжевото сияние на пламъците. Обстановката

беше уютна и влюбените бяха доволни.

— Ммм! — въздъхна Мери и се обърна с лице към Клей.

Обичаше да наблюдава красивото му лице непосредствено след като се бяха любили. Беше толкова изразително и спокойно. Очите му винаги бяха затворени, а класическите му черти бяха толкова безметежни, направо ангелски. Момчешки. Красиви.

Младото момиче насочи поглед към лицето му, като се усмихваше замечтано. Усмивката ѝ изчезна. Смръщи вежди озадачена. Очите на любимия ѝ бяха широко отворени. Беше се вторачил в тавана. Този път не изглеждаше учудващо спокоен. Ни най-малко. Бе стиснал устни, челюстите му бяха напрегнати, челото — смръщено.

Мери се повдигна на лакът, прибра разпилените си руси коси зад ухото и попита тревожно:

— Какво има? Случило ли се е нещо?

Клей бавно обърна глава. Очите му потърсиха нейните. Преглътна с усилие и най-после рече:

— Нали познаваш Бранди? Бранди Темпълтън.

— Да. Разбира се. Много добре знаеш, че семейство Темпълтън живее съвсем близо до Лонгууд. Защо?

Тя го загледа. Изпъкналата вена на мургавия му врат заби учестено.

— Бранди и баща ѝ се отбиха в канцеларията на фабриката в навечерието на Коледа. — Преглътна отново и постави ръка под главата си. — Каза ми, че те е видяла на коледното парти у семейство Лотън.

Той замълча, като наблюдаваше съсредоточено приятелката си.

— О, Клей, аз... — Момичето постави ръка на гърдите му. — Трябваше аз да ти го кажа, но не го сторих...

— Бранди каза, че цялата вечер си била с Даниъл Лотън.

Устните ѝ се закръглиха и образуваха едно ужасено „О“. Мери се търкулна по корем, измъкна ръце и припряно се изправи. Приседна върху босите си пети и рече твърдо:

— Това е лъжа! Цяла нощ се чудех как да се измъкна от Даниъл Лотън и Бранди добре го знае. Така беше, кълна ти се. Трябва да ми повярваш, Клей, трябва.

— Искам да ти повярвам, Мери.

— О, Боже, за всичко съм виновна аз — проплака младото момиче и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Трябваше сама да ти кажа за партито. Аз не исках да ходя. Пожелах да остана вкъщи, но татко настоя.

— И изобщо не си оставала насаме с Даниъл Лотън? — попита любимият ѝ. — Не си му позволила да те закара у вас след партито или да...

— Мили Боже, не! Никога! Никога не бих сторила такова нещо! Кълна се! Единствената ми вина е, че не ти казах за партито. Това беше грешка. — По лицето ѝ потекоха сълзи. — Голяма грешка. Не исках да те тревожа, само заради това не ти казах.

Клей пъргаво се изправи и седна до нея. Напрежението бе изчезнало от лицето му. Сивият му поглед се бе затоплил. Той нежно обви ръка около врата ѝ и погали с палец вдлъбнатинката на шията ѝ.

— Разбирам — рече той. — Аз също не бях съвсем откровен с теб.

Мери премигна, за да проясни замъгленото си зрение.

— Не си бил откровен ли? Да не би да има някоя друга? Бранди? Да не би вие...

— Не, Мери, не става дума за това. Ти си моето момиче и аз не желая никоя друга. — А след това призна. — Аз ходих в Лонгууд през нощта на партито.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Идвал си? Тайтърс не ми каза нищо, а и ти... Защо не ми каза?

— За да не ти стане неприятно, когато разбереш, че съм идвал до вас в студа и не съм те намерил. — Най-после Клей се усмихна. — Не исках да те тревожа.

— Не си искал да ме тревожиш? — Мери също се усмихна.

Тя се бе опитала да предпази Клей. Клей пък се бе опитал да предпази нея.

Ръката на любимия ѝ се отдели от шията и се придвижи към лицето ѝ. С връхчето на палеца си нежно изтри сълзите от сведените ѝ мокри ресници. Мери-Елън преметна ръце около врата му и подпря глава на рамото му.

— О, Клей — промълви облекчено тя.

— Никога няма да ме изоставиш, нали, Мери? — попита той. Преди тя да успее да му отговори, той преплете пръсти в разпуснатите

й коси, повдигна главата ѝ нагоре и погледна право в блесналите ѝ от сълзи очи. А после изрече тържествено: — Не би могла да ми причиниш такава болка, нали?

— Никога, скъпи, никога.

Когато пролетта пристигна отново в Тенеси, а Мери все така не показваше признаци на охлаждане към Клей Найт, родителите ѝ силно се притесниха. Но разумно не се опитаха да я разубеждават относно чувствата ѝ към сина на шивачката. Бяха глезили дъщеря си прекалено много, прекалено дълго ѝ бяха позволявали да прави каквото си иска. Познаваха достатъчно добре упоритото си дете. Ако узнаеше, че са крайно против романтичната ѝ връзка с Клей, тогава и самият дявол нямаше да може да я спре. Решимостта ѝ да го има щеше да се утрои.

Не им оставаше друго, освен да изчакат, докато Мери-Елън сама сложи край. Което неминуемо щеше да стане. И бе по-добре да стане.

Джон Томас Пръбъл не възнамеряваше да допусне дъщеря му, наследничка на такъв аристократичен род, да стане съпруга на някакъв си шивашки син. Имаше предвид много по-подходящ от него зет и беше сигурен, че един ден Мери-Елън щеше да се пробуди и да осъзнае, че тя също предпочита да прекара живота си с красив младеж от нейното съсловие. Като Даниъл Лотън.

Но след пролетта дойде лятото, а младото момиче все така не даваше признаци, че се е отегчило от своя любим.

През този късен юлски следобед Джули Пръбъл бе застанала до високия прозорец и наблюдаваше младите влюбени, които вървяха, хванати ръка за ръка, към беседката. Струваше и се, че ще излезе от кожата си. Внезапно усети, че не може да понася повече това положение. Трябваше да се направи нещо.

Тя се обърна с гръб към прозореца и закърши ръце.

— Джон, трябва незабавно да предприемеш нещо! — обърна се почти обезумяла към съпруга си тя, а гласът ѝ прозвуча доста остро. — Трябва да забраниш на Мери-Елън да се вижда с Клейтън Найт! Трябва да се сложи край на тази глупост. И то още в този миг.

Джон Томас Пръбъл стана спокойно от стола си и се отправи към барчето от палисандрово дърво в другия край на стаята. Извади две кристални чаши, отвори гравираната гарафа и наля две солидни порции коняк. Приблужи се до съпругата си, подаде ѝ напитката и я окуражи да я изпие на един дъх. Тя така и стори. Взе празната чаша от ръката ѝ, остави я встрани и накара Джули да седне на бежовия диван.

Тя отстъпи пред настойчивостта му и се отпусна на канапето. Настани се до нея и ѝ подаде своята чаша, до чието съдържание не беше се докоснал.

— Изпий и това, скъпа.

Джули Пръбъл пое чашата, надигна я и я пресуши.

— Така, сега е по-добре — обади се Джон Томас Пръбъл и праметна ръка около крехките рамене на разстроената си съпруга. — А сега искам да ме изслушаш, Джули. Не ме прекъсвай, докато не свърша. Обещавах ли?

Младата жена въздъхна.

— Да. Ще те изслушам.

— Добре тогава. Аз, също като теб, си давам сметка, че сме изправени пред една доста сложна ситуация и всичко това стана по моя вина. Поемам цялата отговорност. Признавам мислех, че Мери-Елън ще се отегчи от Клей Найт още отдавна.

— Това явно няма да се случи, Джон, тя е...

— Моля те, Джули. — Той я накара да замълчи с жест. — Не със забрана двамата да се срещат ще разрешим този проблем. Знаеш това не по-зле от мен. Ако ти или аз дори споменем пред нея, че не одобряваме връзката ѝ, ще я загубим завинаги. Искам да ми обещаеш, че няма да направиш подобен опит.

Джули кимна с въздишка. Беше сигурна, че съпругът ѝ е абсолютно прав.

— Няма да промълвя и дума.

Тогава Джон Томас се усмихна и рече:

— Трябва ли да ти напомням, скъпа, че съм човек със завидно влияние, на когото са задължени лично не един и двама високопоставени политици и богати люде. — Уверената му усмивка стана още по-широка. — Остави всичко на мен, котенце. Потърпи още малко. Дай ми още съвсем мъничко време, за да пусна в ход плана си и да се свържа с някои влиятелни приятели. — Устните му се долепиха

до бузите на Джули. — Ще видиш колко хитро ще измъкна от тази опасна и заплетена ситуация буйната ни дъщеря.

Това не беше плод на въображението му.

Беше сигурен в думите си.

През последните седмици на лятото семейство Пръбъл бяха започнали да се държат необикновено топло и сърдечно с Клей и той се чувстваше на седмото небе от радост. Особено Джон Томас Пръбъл го караше да се чувства като у дома в Лонгууд. Разговаряше с него като с равен и изслушваше с истински интерес всичко, което му казваше младежът.

Клей не си спомняше изобщо собствения си баща, в живота му не бе съществувала авторитетна мъжка фигура, затова се наслаждаваше на компанията на Джон Томас Пръбъл и с огромно удоволствие беседваше с него по мъжки. Чувстваше се поласкан, че господарят на Лонгууд бе започнал да разисква всякакви теми с него. И не му говореше отвисоко, не го третираше като дете.

Слушаше внимателно, когато младият му събеседник говореше и го окуражаваше да му се доверява.

Клей беше сигурен, че тази промяна бе настъпила, защото семейство Пръбъл бяха започнали да гледат на него като на голям човек. Интелигентен, независим възрастен човек. Благонадежден мъж, влюбен с цялата си душа в Мери, който възнамерява един ден да се ожени за нея. Беше му олекнало, че вече може да разговаря свободно с Джон Томас Пръбъл. Двамата често обсъждаха надълго и нашироко изгарящата амбиция на младежа да учи във Военноморската академия в Анаполис.

Развълнуван от факта, че е приет безпрекословно от семейството на своята любима, една лятна вечер ликуващият Клей прегърна Мери и рече:

— Знаеш ли, Мери, мисля, че баща ти наистина ме харесва.

Тя се засмя на глупавото му твърдение и го прегърна.

— Разбира се, че те харесва, глупчо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

И така Клей Найт влезе, без да подозира нищо в капана, който му бяха подготвили.

Джон Томас Пръбъл го бе обработвал хитро през цялото знойно лято на четиридесет и осма година. Без да бърза, спокойно бе пуснал в изпълнение добре измисления си план, след като бе изчакал търпеливо подходящия момент. А след това, когато времето бе настъпило, когато всичко бе готово и бе спечелил пълното доверие на откровения младеж, той направи първата стъпка.

През една топла съботна вечер в средата на август Клей пристигна в Лонгууд, където бе поканен на вечеря. Джон Томас Пръбъл го посрещна на входа. Усмихнат до уши, той приветства топло младежа и го поведе право към просторния салон на имението.

— Както виждам Мери-Елън ще закъснее — рече свойски Джон Томас. — Знаеш какви са жените. Нужно им е два пъти по-дълго време, отколкото на мъжете, за да се облекат.

— Да, сър — кимна с усмивка Клей. — Но винаги си заслужава чакането, нали?

— Точно така, синко — съгласи се домакинът.

Обърна се и затвори тежката двойна врата. Двамата останаха съвсем сами в осветения от лампите салон. После рече през рамо:

— Сега обаче се радвам, че Мери-Елън и майка ѝ отделят толкова време за обличането си.

Застана с лице към младия мъж. Все така топло усмихнат, той се насочи към барчето от палисандрово дърво и наля от превъзходния бърбън от Кентъки в две кристални чаши. Клей бе смаян, когато постави едната от тях пред него.

— Пийни една глътка с мен, Клейтън — рече господарят на Лонгууд и, забелязал колебанието му, настоя: — Давай. Няма да те заболи, а дамите не е нужно да разберат за това.

— Някакъв повод ли има тази вечер, мистър Пръбъл?

— Точно така, Клейтън. Специален повод.

Юношата взе чашата, надигна я, пи и направи кисела физиономия. Джон Томас се засмя и изпи собственото си уиски на един дъх. После взе чашите и ги остави встрани.

Държейки се така, сякаш двамата бяха конспиратори, той намигна на госта си, потупа го по рамото и рече:

— Ти обичаш моята Мери-Елън, нали, синко?

— Обичам я, сър. С цялото си сърце — отвърна искрено Клей.

— Добре, добре — отвърна Джон Томас, като се правеше на доволен от отговора. Поглади брадичката си и добави замислено: — Знам, че смъртта на дядо ти, адмирал Тигарт, бе голям удар за надеждите ти да влезеш във Военноморската академия.

Младият мъж кимна, заби поглед в пода и каза:

— Да, така е. Почти няма вероятност да вляза, дори и с помощта на професор Макданиълс. Страхувам се, че шансовете ми са почти нулеви...

— Може и да не са — прекъсна го меко Джон Томас. — Какво би казал, ако ти съобщя, че бих могъл да ти помогна да влезеш в Академията?

Клей повдигна рязко тъмнокосата си глава. Очите му се разшириха и той преглътна конвулсивно.

— Можете ли да направите това, сър? Наистина ли можете...

— Дай ми възможност да видя, какво мога да сторя по въпроса — отвърна домакинът, който видимо сияеше. — Може би ще успея да ти осигуря това, за което мечтаеш от толкова време.

— Не знам какво да кажа, сър. Това е нещо, което искам с цялата си душа. То значи толкова много за мен, че...

— Знам, синко. Е, това все още не е напълно сигурно, нали разбираш.

— Да, да, разбира се — рече младежът. — Но кога? Кога мислите, че бихте могъл да разберете дали...

— Вече съм проверил тук и там — усмихна се още по-широко господарят на Лонгууд. После снижи гласа си почти до шепот и добави с поверителен тон: — Всъщност, проверих доста неща. Работя по този въпрос от няколко месеца. И успех. С помощта на един стар и много близък приятел, със солидно влияние и тесни връзки в Академията да ти уредя среща там. — При вида на изненаданата физиономия на събеседника си, Джон Томас се засмя от сърце и продължи: — Запазил

съм ти и билет за пътуването за това събеседване. Утре сутринта в осем часа вземаш парахода за Ню Орлиънс, където в шест следобед ще трябва да се качиш на кораба „Касниън“ за Балтимор. Уредих въпроса и с твоите шефове във фабриката. Уведомих ги, че ще отсъстваш две-три седмици.

Клей, който се чувстваше като ударен от гръм, най-после успя да произнесе:

— Утре сутринта? Сериозно ли говорите? Тръгвам наистина... Не мога да повярвам! — Красивото му младо лице засия от щастие. — Как бих могъл да ви се отблагодаря?

— Не са нужни благодарности, синко. — Джон Пръбъл отново потупа госта си по гърба. — За мен е удоволствие, че мога да ти бъда от помощ. На теб, и на Мери-Елън — добави той.

Силно развълнуван, не на себе си от радост, юношата възкликна:

— Нямам търпение да кажа на Мери!

— Не, Клей, на твоє място бих изчакал, докато бъдем сигурни, че си приет във Военноморската академия. — Все така усмихнат, домакинът му добави: — Познавам дъщеря си много добре. Тя е разглежена и упорита и е за предпочитане да ѝ поднесем окончателния резултат, а не някакви очаквания. Освен това, и двамата не желаем да ѝ се сторим глупави, нали така?

Усмивката на младия мъж позагасна донякъде.

— Не, но ако трябва да заминавам за...

— Остави това на мен. Аз ще се оправя с Мери-Елън — настоя Джон Томас.

Двамата останаха насаме още около четвърт час. През това време бащата на Мери-Елън обясняваше на любимия ѝ какво да очаква при пристигането си в Балтимор. Помогна му с указанията си, как да се държи по време на така важното събеседване с изпитната комисия на академията и с упътвания за многобройните препитвания, писмени и устни, на които щеше да бъде подложен.

В заключение каза:

— Така, а сега не се тревожи за нищо, момчето ми. Имам пълно доверие в твоите способности.

— Много ви благодаря, мистър Пръбъл. Ще положа всички усилия, за да заслужи доверието ви.

— Знам, че ще го направиш. И не забравяй — в присъствието на дамите трябва да се държиш така, сякаш нищо не се е случило. А когато след вечеря останеш насаме с Мери-Елън, нито дума за тази работа. Обещай ми.

— Имате думата ми.

Мислите на Клей препускаха необуздано. Мозъкът му бе изпълнен с нови, вълнуващи планове и трябваше да положи доста усилия, за да прикрие възбудата си по време на вечерята. Уплашен да не се изгърве, той не каза почти нищо през цялото време. И не беше единствен. Джон Томас Пръбъл, нещо нехарактерно за него, също мълчеше, така че най-накрая Мери-Елън попита баща си дали нещо не беше наред. Той поклати глава, без да отвърне нищо. Момичето погледна към майка си. Джули сведе поглед към чинията си. Мери-Елън смръщи озадачено вежди и повдигна крехките си рамене.

Когато най-после дойде краят на напрегнатата вечеря и двамата влюбени се озоваха в беседката, Клей се сдържа с огромни усилия да не сподели с нея прекрасните новини.

Но се бе заклел да не го прави.

Когато девойката се сгуши в обятията му и попита:

— Какво става, Клейтън Найт? И ти, и баща ми се държите много странно. Да не сте се карали? Да не би да ти е казал нещо...

— Не. Разбира се, че не.

Скептично настроена, тя отвърна:

— Какво стана, преди да слеза долу, докато бяхте само двамата с татко? За какво стана дума?

Младият мъж се усмихна нервно.

— Не е ставало дума за нищо, Мери. Вие още не бяхте готови, затова баща ти ми прави компания, докато слезете. Това е всичко.

Мери-Елън повдигна подозрително безупречно оформените си вежди, но не каза нищо повече за голямо облекчение на любимия си. Главата му бе пълна с прекрасни видения за мига, когато щеше да се върне от Балтимор, щеше да я прегърне и да ѝ каже, че е приет в Анаполис. С подобни мисли той я придърпа към себе си и я целуна.

Девойката въздъхна и се притисна към него, но някъде в най-дълбоките пластове на съзнанието си тя учудено отчете факта, че той беше пил. Усети вкуса на бърбъна върху устните и езика му. Не знаеше, че пие концентрати. Колко странно, че бе пил тази вечер.

Целувките му станаха по-горещи, по-страстни и Мери-Елън забрави за бърбъна. Забрави всичко друго, освен това, колко много го обича.

Най-после Клей отдели с усилие изгарящите си устни от нейните.

— Трябва да тръгвам — рече той. — Става късно.

— Не е късно. Още повече, утре е неделя. Няма да ставаш рано и да ходиш във фабриката — отвърна младото момиче, без да разхлабва прегръдката си. — Не си тръгвай. Не ме оставяй, Клей.

— Наистина трябва да тръгвам.

Той стана, като изправи и нея, както я държеше в обятията си.

— Хм, не виждам защо — въздъхна раздражено тя. — Ще дойдеш ли утре?

Младежът погледна тъмните ѝ, блестящи очи и за малко не се изтърва. Толкова му се искаше да ѝ каже истината. Утре в осем сутринта тръгваше за Балтимор и Анаполис. Че щеше да се върне колкото се може по-скоро. Че ако нещата се развиеха така, както се надяваше, щеше да влезе в академията и скоро всичките им мечти щяха да се осъществят.

Все пак успя да се сдържи. Нямаше да ѝ каже. Джон Томас Пръбъл го бе уверил, че ще се погрижи за Мери и той му имаше пълно доверие. Щеше да ѝ даде някакво правдоподобно обяснение за внезапното му заминаване.

И удържа даденото обещание.

— Целуни ме за лека нощ, Мери — рече нежно той, наведе тъмнокосата си глава и с безкрайна любов я целуна за последен път.

Нямаше представа, че се сбогуваше с нея.

Нито пък тя.

Клей се усмихваше щастливо, когато малко след седем часа в неделя сутринта влезе в просторната кабина на величествения речен параход „Гълфпорт Бел“. Огледа пищно обзаведената стая и подсвирна. Постава куфарчето си върху килима, отиде до закрития с перде люк и погледна навън.

Премигна на утринното слънце, като оглеждаше неспокойно скалите, докато погледът му не се спря върху бялата къща в имението

Лонгууд. След това почти веднага откри двата високи прозореца на втория етаж, които се намираха непосредствено до леглото на Мери. Представи си я заспала в него, топла, нежна и красива.

Прозя се, обърна се с гръб към люка, смъкна късия жакет от костюма си и се отпусна на мекото легло в кабината. Протегна дългите си крака, кръстоса ръце зад главата си и остана да лежи така, като мечтаеше за деня, когато двамата с Мери щяха да спят на едно легло.

Успокоен от тези приятни мисли, Клей затвори очи и скоро потъна в безметежен сън. Така и не усети кога „Гълфпорт Бел“ вдигна котва и се отдалечи от пристана, като се насочи надолу по течението на Мисисипи. Джон Томас Пръбъл обаче забеляза всичко. Господарят на Лонгууд, който наблюдаваше тревожно от отворената двойна врата на отрупания си с книги кабинет, най-последно почувства облекчение и се усмихна. Когато двете големи веслени колела на „Гълфпорт Бел“ загребаха мощно водата и екипажът насочи парахода навътре към реката, Джон Томас въздъхна със смесени чувства на радост и облекчение.

Кръстосал ръце зад гърба, без да откъсва очи от бавно движещия се бял кораб, той не помръдна от мястото си, където остана повече от час, докато и най-високата палуба не изчезна от погледа му зад един горист завой.

Едва тогава се обърна с гръб към реката.

Отпусна се във високия, облицован с кожа стол зад бюрото си и си наля солидна порция бърбън. Изпи я и си наля още. Силният алкохол сгря вътрешностите му и му даде нужната смелост да продължи с по-нататъшната част от изпълнението на плана си.

Най-трудната част.

Протегна се за звънеца и го залюля енергично. Тайтърс се появи почти незабавно, готов да изпълни всяка поръчка на господаря си.

— Тайтърс, мис Мери-Елън събуди ли се?

— Да, сър, господарю Джон. Будна е. Поиска да й занесат закуската.

Джон Томас кимна.

— Кажи й, че искам да поговоря с нея тук, в кабинета си.

— Веднага ли, господарю Джон? Щот още си яде закуската.

— Веднага, Тайтърс. — Тонът му беше мрачен, заповеднически.

— На часа.

— Да, сър — отвърна послушният слуга и побързала излезе.

Само след няколко минути господарят на Лонгууд дочу приближаващите се към кабинета му Мери-Елън и Тайтърс. Любопитната му дъщеря очевидно разпитваше икономата, тъй като той отговори:

— Не знам, мис Мери-Елън. Честно, не знам.

Джон Томас си пое дълбоко въздух, изправи гръбнак и стана. Младото момиче се появи на вратата, светлорусите ѝ коси бяха все още разбъркани от съня и падаха в безпорядък върху покритите ѝ с пенъоара рамена. Беше боса. Приличаше на невинно дванайсетгодишно дете.

— Татко? Искал си да ме видиш? — попита тя, а широко отворените ѝ очи го гледаха въпросително.

— Да, да, точно така. Ела, миличка. — Баща ѝ се наведе към нея. — Влез и затвори вратата.

Пулсът на Мери-Елън се учести под нежната батиста на бледорозовата ѝ нощница и пенъоара с подобен цвят. Влезе в кабинета, затвори вратата, облегна се на нея и погледна баща си.

— Мери-Елън, скъпа моя Мери-Елън — започна Джон Томас, с горестно изражение на лицето. — Ела при мен, детето ми.

Уплашена, девойката попита:

— Какво има, татко? Какво се е случило? — Тревожно повдигна нощницата и робата до коленете си, пресече забързано кабинета и се приближи до масивното бюро на баща си.

Той взе дясната ѝ длан в двете си ръце и рече:

— Става въпрос за Клейтън Найт, миличка.

— Клей? — прошепна Мери-Елън и сърцето ѝ затупка силно от страх. — Да не се е наранил нещо във фабриката? Да не се е случил някакъв инцидент и да е... Не... не... Днес е неделя. Не би трябвало да е във фабриката. Той...

Объркана млъкна и издърпа длан от ръцете на баща си.

Той поклати отчаяно глава, нежно хвана дъщеря си за ръката над лакътя и отвърна:

— Не. Клей не е пострадал, Мери-Елън. Той си отиде.

— Отиде ли? — погледна го смаяна девойката, напълно объркана. — Къде е отишъл? Клей не си е отишъл. След малко ще дойде и...

— Не. Няма да дойде. — Джон Томас я привлече внимателно в обятията си. — О, миличката ми, миличката — рече той, като галеше косите ѝ. — Как да ти кажа? Какво да сторя, за да смекча удара?

Напълно ужасена, Мери-Елън се притисна към баща си и промълви:

— Татко, в това, което казваш, няма никакъв смисъл. Нищо не разбирам. Къде е Клей? Трябва на всяка цена да го видя!

— Шшт! — прошепна Джон Томас. — Мъничкото ми момиченце, милото ми дете. Трябва да забравиш Клейтън Найт колкото се може по-бързо...

Девојката вдигна рязко глава и се отскубна от прегръдките на баща си.

— Да забравя Клей? Плашиш ме, татко. Какво се е случило? Моля те, кажи ми!

Джон Томас погледна право в тъмните ѝ, изпълнени с толкова много въпроси, очи.

— Скъпа моя, не бих ти причинил мъка за нищо на света, знаеш това, нали?

— Да, да, но...

— Скъпа, нали си спомняш, че снощи Клей пристигна по-рано, преди да слезете с майка си. — Господарят на Лонгууд си пое пресекливо въздух. — Каза, че искал... а не, че имал нужда... да поговори с мен. Помислих си, че възнамерява да поиска ръката ти, затова...

— Не го ли направи? — прекъсна го нетърпеливо дъщеря му.

Джон Томас поклати тъжно глава.

— Не. За мой ужас и безкрайна изненада научих, че Найт бил... О, Боже, колко ми е трудно...

— Какво? Кажи ми! — Младото лице на Мери-Елън бе станало яркочервено и вената на врата ѝ пулсираше лудо.

— Дете мое, момчето, което мислехме, че познаваме добре, се оказа не това, за което го мислехме. Снощи Клейтън Найт влезе в кабинета ми и се отправи право към бара с напитките. Наля си чаша бърбън, пресуши я и си сипа втори път. После каза... той... той... Казвам ти, че Клейтън Найт е безсърдечен мерзавец, който...

— Не... не... това не е вярно... — Смаяна, девојката запротестира непреклонно. — Това не е истина!

— Истина е. В продължение на години Клейтън Найт те е използвал студено и хитро, използвал е всички нас. — Лицето му бе потъмняло от гняв. — Това момче е един безпринципен манипулатор, обзет от амбициите си мръсник, който снощи се появи пред мен с дяволското си предложение!

— Мили Боже, това не може да се е случило наистина! Ти си полудял! Не знаеш какво говориш, наистина не знаеш!

— Много добре знам, скъпа. Безсърдечният ти приятел вдигна чашата си с уиски така, сякаш вдигаше тост за бъдещето, а след това ми каза, цитирам дословно думите му: „Време е двамата с теб да се изясним, Пръбъл. Ти не ме искаш за зет, а аз не съм поласкан от перспективата да ми станеш тъст. Помогни ми да получа онова, което желая всъщност.“ На тези думи аз отвърнах: „Мили Боже, човече, нима искаш да кажеш, че Мери-Елън не е голямото ти желание?“

С разширени, като чаени чинийки очи, в чиито тъмни дълбини се четяха недоверие и болка, младото момиче възкликна:

— Клей не ме искал, така ли, татко?

Джон Томас отново поклати тъжно глава.

— Долният шивашки син ми се усмихна нагло и рече: „Търпях Мери в продължение на години. Осигури приемането ми в Анаполис, а аз ще ти върна обратно безценната ти дъщеря.“

— Не... не... — Мери-Елън раздруса буйно глава, задавена от образувалата се в гърлото ѝ буца, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Не. Клей не би могъл да каже подобно нещо. Никога не би постъпил така. Сигурна съм. Той ме обича. — Гласът ѝ се извиси и стана по-остър. — Клей ме обича!

Баща ѝ я прегърна отново с успокоителен жест и рече меко:

— Аз съм шокиран не по-малко от теб, милата ми. Разбира се знаех, и двамата го знаехме, колко много искаше да влезе в Академията. Но, мили Боже, никога не съм предполагал, че би... — Потупа потрепващия гръб на младото момиче и продължи: — Мери-Елън, скъпа, за нещастие представителите на низшите класи често се отнасят като хищници към нас. Набелязват си някоя жертва и са готови на всичко, за да получат онова, което желаят.

Девойката ридаше сърцераздирателно.

— Клей не е такъв... Той никога...

— Лъгал ли съм те някога — прекъсна я баща ѝ.

Без да обръща внимание на въпроса му, тя продължи да говори:

— Ако беше казал тези ужасни неща, ти нямаше да му позволиш да остане и...

— Направих го заради теб. Всъщност, наредих на Найт да остане на вечеря, сякаш нищо не се е случило. Накарах го да се закълне, че няма да ти каже нищо. — Тук Джон Томас притисна своята дъщеря към гърдите си. — Не исках да научиш от устата на този кучи син с черно като ада сърце.

— Не... Не! — хълцаше тя, като все още отказваше да повярва. — Клей не би ми причинил такава болка. Нямаше да ме прегръща и да остане...

— Той не стоя дълго. Чух те кога се прибра — рече баща ѝ. — Не ти ли даде някакво извинение за това, че си тръгва рано?

Объркана, наранена, Мери-Елън си припомни последните мигове, които бяха прекарвали заедно. Беше се опитала да накара любимия си да остане. Но той си бе тръгнал. Без основателна причина я бе изоставил. Да не би наистина да е бързал да се отърве от нея?

Внезапно си спомни и слабия вкус на алкохол по устните му. Не го беше виждала никога да пие. Дали не бе имал нужда от напитката, за да се осмели да направи отвратителното си предложение? Дали е знаел, когато я целуваше за лека нощ, че всъщност се сбогува с нея?

— Питам те отново, скъпа. Лъгал ли съм те някога? — обади се тихо Джон Томас.

— Не, но...

— И никога няма да те излъжа. Хайде, хайде, скъпото ми момиченце, татко ще се погрижи за теб.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон Томас Пръбъл се настани на стола зад бюрото си. Придърпа плачещата си дъщеря в скута си, като я приласка. Люлееше я лекичко, както бе правил в детските ѝ години и повтаряше гальовно, че ще оправи всичко.

Когато най-накрая Мери-Елън бе изплакала душата си и бе толкова изтощена, че стоеше напълно отпусната в скута му, непоколебимият господар на Лонгууд се изправи и я отнесе в стаята ѝ на горния етаж. Постави нежно пребледнялото, изтерзано момиче върху мекото ѝ легло и прошепна:

— Почини си сега, скъпа. Поспи. Почини си, мъничката ми, а когато се събудиш, твоят татко вече ще е сложил край на този ужасен кошмар.

Макар да знаеше, че няма да може да заспи, тъй като се чувстваше така, сякаш никога повече няма да може да спи, Мери затвори подпухналите си, зачервени очи. Искаше да остане сама. Сама с мъката си.

С надеждата, че любимото му дете бе плакало достатъчно силно и продължително, за да потъне в спокоен сън, Джон Томас целуна гладкото чело на дъщеря си, прекоси на пръсти стаята и затвори тихичко вратата.

Щом се озова в коридора, той въздъхна дълбоко и отиде да потърси съпругата си.

— Готово — обяви пред разтревожената Джули, след като я заведе в кабинета си и затвори вратата. — Клейтън Найт е на път за Балтимор, а след няколко дни вие с Мери ще потеглите за Ню Йорк и от там — за Англия.

— Как го прие тя, Джон? — попита развълнуваната му жена.

Господарят на Лонгууд повдигна небрежно рамене.

— Как очакваш едно наивно, изпълнено с вяра момиченце да приеме предателството на любимия си? В момента се чувства съсипана, но това няма да трае дълго. — Усмихна се уверено и докосна

бузата на съпругата си. — Само след месец ще забрави напълно за него. — Усмихна се още по-широко, преди да добави: — Ще стане съпруга на Даниъл Лотън и двамата ще прекарат щастливо медения си месец в Южна Франция.

Скептично настроена, Джули Пръбъл рече:

— Не знам, Джон. Тя наистина обича Клей. Те са най-близки приятели от съвсем малки. — Спря да говори за момент и след това продължи: — Освен това, откъде си сигурен, че Даниъл Лотън ще иска да се ожени за Мери-Елън?

— Хайде, Джули, знаеш добре, че се виждам редовно с бащата на Даниъл в моя клуб. Двата неведнъж сме обсъждали привлекателната перспектива да оженим децата си. Джеймс Лотън е точно толкова нетърпелив Мери-Елън да му стане снаха, колкото ние с теб — да видим Даниъл в ролята на наш зет.

— Това ми е ясно, скъпи. Но какво ще кажат децата? Даниъл се вижда с Бранди Темпълтън от две години и може да не...

— Не виждам никакъв проблем. Даниъл не се вижда с момичето на Темпълтън, както казваш ти. Той спи с нея, скъпа. Лотън старши ме увери, че момчето никога не е имало намерение да се жени за нея. — Усмихна се и добави: — Направи ми впечатление начинът, по който младият Лотън гледа нашата Мери-Елън. Той я желае от мига, в който тя се превърна в жена. И с радост ще се ожени за нея, помни ми думата. Колкото до Мери-Елън, след всичко, което стори с нея Найт, тя ще бъде изключително ранима и беззащитна. Ако се случи Даниъл да бъде край нея — а той ще бъде — естествено е тя да се обърне към него за утеха. — Джон Томас щракна звучно с пръсти и се усмихна отново. — Преди да разбереш какво става, тя ще бъде отново влюбена и добре омъжена.

Джули Пръбъл кимна. Всичко това звучеше напълно логично. И се правеше за доброто на дъщеря им. Сега бедната Мери-Елън страдаше, но беше още толкова млада. Щеше да превъзмогне мъката си по Клей Найт. А с Даниъл Лотън я очакваше много по-щастлив живот, отколкото с Клей. Клей бе мил младеж, но никога нямаше да може да се впише в тяхното общество, да си намери място сред техните приятели. А и не би било честно спрямо горкото момче да го подложат на подобно жестоко изпитание.

Джон Томас заобиколи махагоновото си бюро и извади дебел плик от средното чекмедже.

— Това е маршрутът на вашето пътешествие — рече той и го подаде на съпругата си.

Тя пое пакета, а в това време мъжът ѝ започна да изброява на пръстите си.

— Първо, двете с Мери тръгват във вторник сутринта. Второ, след като стигнете в Ню Йорк, ще се качите на презокеанския кораб „Луизиана“. Трето, щом пристигнете в Лондон, отседате в хотел „Канот“. Четвърто, когато няколко дни по-късно семейство Лотън пристигнат на свой ред в Лондон, те не може да не отседнат също в хотел „Канот“ и естествено ще попаднат на вас с Мери-Елън. Пето, ще прекарате няколко дни с тях и тогава те ще ви поканят в яхтата си, за да отидете заедно във вилата им в Монте Карло.

— И там, в Монако, ще се срещнем с теб — добави Джули.

Джон Томас се усмихна и поклати глава.

— Точно навреме, за да отведа красивата си дъщеря под венчилото.

Две седмици след като разбитата от мъка Мери-Елън и майка ѝ се качиха в Ню Орлиънс на парахода, който ги откара до Ню Йорк, откъдето се отправиха на презокеанско пътешествие, ликуващият Клей Найт слезе от кораба „Дикси стар“ на Мемфиското пристанище.

Изгаряше от нетърпение по-скоро да отиде в Лонгууд при Мери. Имаше да сподели с нея много вълнуващи неща. Непрекъснато си представяше изражението на прекрасното ѝ лице, когато ѝ каже, че е приет в Анаполис. Дългогодишната му мечта се бе превърнала в реалност! През есента щеше да стане юнкер, а когато завършеше академията, двамата щяха да се оженят. Един ден тя щеше да стане гордата съпруга на един морски капитан!

Хванал куфарчето си, младият мъж пресече почти тичешком мостчето и стъпи на кея. Като изпреварваше многобройните пасажери и потни докери и минаваше покрай бали с памук, той си проправяше път през тълпата и нетърпеливо се заизкачва по Чикасо клифс.

Пробяга цялото разстояние до Лонгууд и пристигна задъхан, така че трябваше да се подпре за миг на стената, за да поуспокои дишането

си. После почука на тежката входна врата и зачака нетърпеливо, със сияйна като следобедното слънце усмивка на лице. Сърцето му биеше учестено с надеждата, че ще му отвори Мери.

Вместо това се показа Тайтърс.

— Здравей, Тайтърс — приветства го бодро Клей. — Тук ли е Мери?

И той автоматично насочи поглед към голямото стълбище в очакване да я види как слиза забързано, за да го посрещне.

Старият слуга имаше необичайно сериозен вид и, без да се усмихне, каза:

— Господарят Пръбъл ви очаква в кабинета си. Последвайте ме, ако обичате.

Широката усмивка на младежа помръкна.

— Мистър Пръбъл ме очаква? Защо е в Лонгууд посред бял ден?

Тайтърс не отвърна. Клей го последва озадачен по смълчания коридор. Чувстваше, че го обзема безпокойство. Вратата на кабинета беше отворена. Тайтърс го въведе и се извърна припряно, като избягваше погледа на младежа.

— Влизай, синко. — От потъналото в полумрак студио до ушите му достигна приглушеният глас на Джон Томас Пръбъл.

Клей усети ледени тръпки да пролазват по гръбнака му. Пое си на пресекулки въздух и влезе в „облицованата“ с книги стая. Стори му се странно, че всички пердета бяха дръпнати, масивната двойна врата зад огромното бюро на домакина беше затворена, така че в помещението не влизаше почти никаква светлина. В кабинета беше прекалено горещо и задушно.

Джон Томас Пръбъл седеше зад махагоновото бюро. Изправи се бавно, когато влезе юношата.

— Клей, Клей, момчето ми — започна господарят на Лонгууд, а тонът му показваше недвусмислено, че нещо не беше наред.

— Мистър Пръбъл — отвърна разтревожен младежът, — какво се е случило? Да не сте болен, сър? Станало ли е нещо? Защо сте се затворил тук в този мрак?

— Извинявай, не съм усетил — рече уморено Джон Томас. — Явно съм се чувствал толкова зле, че...

Той спря да говори. Въздъхна, приближи се до един от високите прозорци и дръпна тежките завеси. Ярката светлина заля стаята. Едва

тогава Клей забеляза, че посивяващите коси на домакина му бяха разчорлени, а брадата му не беше бръсната от няколко дни. Имаше измъчен и изтощен вид.

— О, не. Мили Боже — промърмори младият мъж, а сърцето му се сви от страх. — Мери? Нещо се е случило с Мери! Разболяла ли се е? Или се е наранила? Да не би... Да не би... Не, Господи, не...

Джон Томас поклати глава и рече:

— Не е болна. Нито пък се е наранила. — Спря да говори за момент. Един мускул на челюстта му трепна. — Но се страхувам, че ти ще бъдеш жестоко наранен, синко.

Клей го гледаше като поразен от гръм.

— Не разбирам. Какво искате да кажете? Къде е Мери? Защо не...

— Мери-Елън замина, Клей — обясни домакинът. А след това посочи към дивана. — По-добре седни.

— Ще стоя прав — отвърна твърдо юношата. — Къде е Мери? Кога ще се върне?

— Просто не знам как да ти го кажа — въздъхна Джон Томас и прокара длани върху разрошените си коси. — Толкова е трудно за един баща да признае, че единствената му дъщеря е... изключително глупаво и невярно... създание, което разбива чуждите сърца.

— Мери? Да разбива чуждите сърца? За какво, за Бога, говорите?

— Иисусе Христе, това е ужасно, ужасно! Клей, страхувам се, че буйната Мери-Елън не остави балните си обувки да потънат в прах след твоето заминаване. — Покри очите си с ръка и скръцна със зъби. — Синко, срамувам се от дъщеря си, Господ да ми е на помощ. Щом съобщих на Мери, че ще отсъстваш няколко седмици, тя веднага изпрати да поканят Даниъл Лотън на вечеря. Не е за вярване. Още първата нощ след твоето заминаване тя... те... Можеш ли да си представиш?

С изписано по напрегнатото лице смайване и недоверие, Клей отвърна простичко:

— Не, сър. Не мога. Не мога да го повярвам. Трябва да има някакво разумно обяснение на това. Мери никога не би флиртувала с друг, след като... след като...

— След като спи с теб от повече от една година — прекъсна го Джон Томас. След това се усмихна с горчивина и добави: — Да, и аз не

мога да повярвам, но фактите са си факти. И това е по твоя вина, Найт. Ти я направи жена на толкова ранна възраст, че тя не знае нищо друго. Да спиш с моето момиченце, ти... ти...! — Гласът му секна, но тъмните му очи пламтяха обвинително.

Клей стисна челюсти, а ръцете му, свити в юмруци, се отпуснаха край тялото му, но не каза нищо.

— Съжалявам. — Изражението на господаря на Лонгууд се смекчи незабавно. — Нямах намерение да се ядосвам, но съм не по-малко огорчен от теб. Тя е моя дъщеря, държала се е зле и аз вероятно избухнах срещу теб, защото страшно ми се иска да обвиня някого друго. Когото и да било. — Пръбъл се приближи до кристалната гарафа с алкохол. Наля уиски в две чаши и каза, както беше с гръб към госта си. — Мери-Елън буквално се хвърли в ръцете на Лотън. Изглежда любовта е пламнала още с първата целувка. Отплуваха за Европа с намерението да се оженят на френската Ривиера. Ще прекарат медения си месец във вилата на семейство Лотън, която се намира на брега на Средиземно море.

Мургавото лице на Клей пребледня, а сърцето заблъска така болезнено в гърдите му, сякаш всеки момент щеше да предаде Богу дух.

— Не. Не, не може да бъде — промълви той, а лишеният му от тембър глас се стори непознат дори на него самия. — Мери ме обича, тя не би...

— Очевидно обаче — би. — Джон Томас се обърна с лице към него. — Опитахме се да я разубедим, но тя беше непоколебима.

Младият мъж произнесе, мислейки на глас.

— Трябва да поговоря с нея, да разбера какво точно се е случило. Да си обясня...

— Опасявам се, че за това не може да става и дума. Тя е с Даниъл Лотън и двамата вече са неразделни. Знаем, че Мери-Елън постъпи прибързано и че си наранен от безсърдечното ѝ предателство. Но ти ще преживееш това. Ще го преживееш. Ти си умен, приятен, красив младеж и в живота на младия морски офицер със сигурност ще има безброй красавици.

Най-после Джон Томас се усмихна.

Но не и Клей.

Вместо това рече простичко и искрено:

— Не желая безброй красавици. — Преглътна с усилие, задавен от мъка, като се бореше със сълзите, които напиреха в очите му. — Искам си само моята Мери.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бледата, изпита Мери-Елън, с все така разбито сърце, прекарваше цели часове край парапета на палубата на величествения презокеански параход „Оусиана“. Светлорусите ѝ коси, духани от вятъра, се носеха в безпорядък около главата ѝ, а полата на пътническия ѝ костюм прилепваше около стройната ѝ фигура. В това състояние гледаше, без да вижда, тъмното неспокойно море и оловносивото небе.

Дългите, самотни часове, през които стискаше овлажнелия от морската мъгла парапет, бяха изпълнени с агония, за чието съществуване до съвсем неотдавна не бе и предполагала. Страдаше жестоко, почти като от физическа болка, от която няма спасение. За която не съществува лек. Струваше ѝ се, че не би могла да издържи ужасното страдание нито час, нито минута повече.

Чувстваше се толкова нещастна, че нямаше желание да живее повече. Преживяваше отново и отново събитията от изминалата кошмарна седмица. Отново, и отново, и отново чуваше баща си да повтаря жестоките думи на Клей: „Гърпях Мери в продължение на години. Осигури приемането ми в Анаполис, а аз ще ти върна безценната дъщеря.“

Мери все още не можеше да приеме случилото се. Не можеше да разбере как бе могла да се излъже до такава степен в Клей. Не можеше да повярва, че човекът, когото обичаше с цялото си сърце и душа я бе използвал така безсърдечно.

Не го вярваше. Не можеше да бъде истина. Не беше вярно. Имаше някаква грешка, съществуваше някакво обяснение на всичко това. Ако само можеше да го види. Да поговори с него. Да изясни всичко. Клей я обичаше. Не можеше да се отнесе така с нея.

Наистина ли не можеше?

Ами ако все пак баща ѝ беше прав?

Тя по-добре от всеки друг знаеше колко силно той желаше да учи в академията. Това означаваше толкова много за него. Всичко. То бе всичко за него, а тя — нищо. Нищо! Тя бе само една пионка, която щеше да размени, за да получи онова, което желаше истински. Кое то беше от най-голямо значение за него.

Най-странното и тъжното от цялата тази история бе, че той можеше да има и двете. Родителите ѝ бяха обичали и вярвали на Клей, също като нея. Одобряваха го във всяко отношение и щяха да го приемат от сърце в семейството си. Той вече почти се бе превърнал в член на семейството. Защо тогава... защо... защо?

Тя продължаваше да се върти в този порочен кръг, като в един момент започваше да вярва, че е станала ужасна грешка, че Клей я обичаше и винаги щеше да я обича. В следващия миг обаче вече бе убедена в абсолютната правота на бащините ѝ думи, според които Клей не изпитваше нищо към нея и никога не бе изпитвал. Колкото и да не ѝ харесваше това, той бе безсърдечен, безпринципен, безскрупулен и безумно амбициозен.

Размислите върху безнадеждността на положението водеха до нов порой сълзи. А след отчаяните ридания, поведението на Мери започваше да се струва на разтревожената ѝ майка още по-плашещо. В продължение на часове младото момиче стоеше неподвижно и безмълвно, като статуя край перилата. Гледаше невиждащо, с широко отворени очи, почти без да мига. Изражението ѝ беше напълно безчувствено.

Джули Пръбъл се тревожеше много. Не изпускаше от очи дъщеря си, уплашена да не извърши някоя глупост: да не направи опит да скочи в морето. Сърцето ѝ се гърчеше от болка при вида на страданията на детето си и понякога се питаше дали двамата с Джон не бяха сгрешили. Ами ако Мери-Елън не успееше да се пребори с мъката си по Клей Найт? Ами ако останеше нещастна цял живот?

Не. Не, това нямаше да се случи. Мери-Елън щеше да бъде истински щастлива, като съпруга на Даниъл Лотън. Двамата с Джон Томас бяха сторили всичко това единствено заради нея и един ден тя щеше да им бъде благодарна.

Състоянието на Мери не се подобри след пристигането им в Англия.

Не разговаряше, почти не се хранеше, не можеше да спи. Никакви увещания и шеги не можеха да я накарат да излезе да се поразходи.

Разтревожената ѝ майка въздъхна с облекчение, когато разбра, че Даниъл Лотън е отседнал с родителите си в хотела.

— Хубави новини, скъпа — съобщи весело тя, като надникна, без да почука, в стаята на дъщеря си. — Семейство Лотън са пристигнали в Лондон! Вече са тук, в хотела! Това не е ли приятна изненада?

Мери не отговори.

Джули Пръбъл направи нов опит.

— Поканиха ни на вечеря и аз...

— Не.

— Хайде, Мери-Елън, знам, че още не се чувстваш добре, но...

— Не се чувствам добре ли? — избухна девойката. — Мислиш си, че това е всичко. Бедната Мери-Елън. Днес не се чувства добре. — Тъмните ѝ очи я гледаха толкова студено и злобно, че майка ѝ се ужаси. — Не разбираш ли, че човекът, когото обичах повече от живота си, ме изостави! Какво трябва да направя, за да те убедя, че за мен това е краят на света? Не разбираш ли, че не искам да живея без Клей! Нищо вече няма значение за мен. Не желая да живея, майко, и, дяволски сигурна съм, не искам да вечерям със семейство Лотън! А сега, ако обичаш, излез и ме остави сама!

Очите на Джули Пръбъл се разшириха от изумление. Повдигна ръка и притисна гърлото си. Чувстваше се така, сякаш я бяха зашлевили през лицето. Мери-Елън никога досега не ѝ беше говорила по този начин. Шокирана до дъното на душата си и по-изплашена от когато и да било, ужасената майка не знаеше какво да стори. Нямахше смисъл да настоява да говори повече с истеричната си дъщеря. Треперейки от вълнение, Джули Пръбъл се обърна и излезе от стаята.

Не смееше да извика лекаря на хотела, макар да ѝ се искаше много. Вместо това изпрати отчаяна телеграма до съпруга си в памуковата борса, в която искаше мнението му какво да прави. След това започна да ходи нервно напред-назад, в очакване на отговор.

Когато униформеното пиколо съобщи със съжаление, че не са успели да открият мистър Джон Томас Пръбъл, разстроената жена нямаше друг избор, освен да изпрати спешно съобщение на Даниъл Лотън. Трябваше да поговори насаме с него, колкото се може по-скоро.

Половин час по-късно Джули седеше срещу Даниъл Лотън в приятната сладкарница на хотела.

— Няма да стане както я мислим, Даниъл — прошепна с треперещ глас тя, докато си играеше нервно с ръба на фината чаша за чай пред себе си.

Младият мъж се усмихна уверено.

— Разбира се, че ще стане, мисис Пръбъл. Излишно се тревожите. Ще видите.

— Не, не, ти не разбираш. Мери-Елън е страшно нещастна. Обича Клей толкова много, че... че... — Тя спря да говори, притеснена от мисълта как ли звучи това в ушите на красивия младеж, който се надяваше скоро да се ожени за дъщеря ѝ. — Тя е не само разстроена, тя е много скептично настроена. — Джули поклати глава. — Джон Томас разчиташе, че тя ще приеме безусловно думите му. Тя писа на Клей и се страхувам много, че...

— Очаквахме това, мисис Пръбъл. Разбира се, че ще пише на Найт. Сигурен съм, че и той ѝ е писал, ако е разбрал къде се намира. Всички послания обаче и от двете страни ще бъдат изземвани, за което трябва да благодарим на прозорливостта на мистър Пръбъл. Нито Мери-Елън някога ще получи каквото и да било известие от Клей Найт, нито пък той — от нея.

И той се усмихна широко. Джули въздъхна и сведе поглед към бялата покривка.

— Има още един реален проблем, Даниъл.

— И какъв е той?

Събеседничката му повдигна глава и го погледна в очите.

— Мери-Елън казва, че няма да вечеря с теб. Нито сега, нито когато и да било.

Мери упорито отказваше да има каквото и да било общо с красивия русокос Даниъл Лотън. Младият мъж обаче бе изключително настойчив. Желаше я силно и това бе единственият му шанс. В

момента тя бе прекалено слаба и нещастна, за да успее да се съпротивлява прекалено дълго срещу когото и да било.

А Даниъл упорстваше.

Депресирана, потисната от вечно тъмното дъждовно лондонско небе, девойката най-после се предаде и се съгласи да отиде да посети вилата на семейство Лотън в Южна Франция.

Заедно със своите домакини, двете с майка си пътуваха до френската Ривиера на борда на изключително луксозната им яхта. Настаниха се удобно в огромния им розов дворец, кацнал високо върху скалите, надвиснал над блесналия на слънчевите лъчи залив на Монте Карло.

Огромната вила бе светла и просторна, а средиземноморското слънце достигаше до всяка една от стаите. Нощите бяха меки и красиви. Светлинните на града примигваха като диаманти, а в спокойните, защитени води на пристанището можеха да се видят великолепни яhti, дошли от всички краища на света.

Цяла армия от слуги бе готова във всеки един момент да изпълни всяко едно желание на обитателите на вилата.

С едно-единствено изключение.

Когато Мери тайно подадеше поредното си запечатано писмо на някой от лакеите с молба да го пусне по пощата, той го поемаше с усмивка и веднага го предаваше на Даниъл Лотън. Даниъл благодареше на верния си слуга, вземаше плика и проверяваше адреса. А след това, без да го отвори, го хвърляше в огромната мраморна камина, където, главно с естетическа цел, гореше малък огън.

Младият мъж кръстосваше ръце пред гърдите си и наблюдаваше усмихнат как писмото с дребния момински почерк пламваше на мига, свиваше се и се превръщаше в пепел. След това отиваше при нежната му подателка, която очевидно имаше нужда от силно мъжко рамо, на което да поплаче.

Джон Томас Пръбъл скоро пристигна в надвисналата над скалите вила на семейство Лотън. На следващата сутрин след пристигането си, Джон Томас стоеше сам на широкия, слънчев балкон на великолепната спалня на втория етаж.

Загледа се към двамата млади, които се разхождаха, хванати за ръка, по песъчливия бряг. Усмихна се доволно. Усмивката му стана

още по-широка, когато зад гърба му се приближи съпругата му, обви с ръка кръста му и подпря буза върху лявото му рамо.

Веднага обхвана малките ѝ ръце в големите си длани и рече:

— Мери-Елън и Даниъл са излезли да се поразходят рано сутринта. Скоро ще започнат да се разхождат и на лунна светлина. — Пое дълбока глътка от чистия, крайбрежен въздух, свали ръцете на Джули от кръста си и се обърна с лице към нея. Прегърна я, придърпа я към себе си и каза:

— Ах, миличка, планът ми проработи чудесно.

— Ммм. Надявам се да бъде така — промърмори Джули. — Но все още трябва да се извърви дълъг път от разходката край морския бряг до пътя към олтара.

— Не и когато става дума за някой наранен и безпомощен, като Мери-Елън. — Притисна съпругата си по-силно и поглади с брадичка главата ѝ, свряна до гърдите му. — Тя ще се омъжи за Даниъл Лотън преди края на месеца.

Двамата мълчаха доста дълго. След това Джули, все така подпряла глава на рамото на съпруга си, каза:

— Господ да ни е на помощ, ако някой ден Мери-Елън или Клей Найт разберат какво сме сторили.

— Не се притеснявай, те никога няма да узнаят истината — увери я той. — Има само трима души, които знаят за тази измама. Ти. Аз. И Даниъл Лотън.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— А вие, Даниъл Лотън, вземате ли Мери-Елън за своя законна съпруга?

— Да.

Стояха пред свещеника в малък каменен параклис в едно древно селце в Монако.

Сияещият младоженец, висок и красив, бе облечен с прекрасно ушит тъмен редингот и панталони на дребно райе.

Унилата булка изглеждаше великолепно в дългата си, богатата атлазена рокля с цвят на слонова кост, обшита с хиляди перлички. Светлорусите ѝ коси бяха умело вдигнати на тила. Дългото до раменете було покриваше главата и бледото ѝ лице. И успешно прикриваше тъгата в големите ѝ тъмни очи.

Замаяна, Мери се врене в съпругеска вярност пред очите на гордите си родители и малък кръг приятели европейци на семейство Лотън. Кратката тържествена церемония достави истинско удоволствие на присъстващите. Всички се чувстваха развеселени и щастливи. Всички, с изключение на младоженката.

Не обичаше Даниъл Лотън и знаеше, че никога няма да го обикне. Но те — предимно Даниъл и баща ѝ — в крайна сметка бяха успели да сломят съпротивата ѝ. Беше уморена от безкрайната битка. Не можеше да се бори с всички тях. Нямахше вече нито сила, нито желание за това.

Решението, което те очакваха със затаен дъх, дойде най-после, след като Мери бе принудена да приеме факта, че Клей не я обичаше и никога не я бе обичал. В крайна сметка сама се бе убедила, че, точно както твърдеше баща ѝ, той беше коравосърдечен и не даваше пет пари за нея. В противен случай щеше да отговори на писмата ѝ, щеше да направи опит да се свърже с нея. Беше му писала няколко пъти с надеждата да получи някакво обяснение. Беше го молила да се срещнат, да поговори с него.

Той не беше отговорил на зова ѝ.

Дори сега, докато стоеше до високия русокос мъж, който щеше да ѝ стане съпруг, тя се питаше дали, ако Клей научеше, че в същия този миг тя се омъжва за Даниъл Лотън, това щеше да го натъжи поне мъничко. Дали щеше да изпита поне подобие на чувство за съжаление и загуба? Надяваше се да бъде така. Надяваше се, че щеше да го заболи толкова силно, колкото я болеше нея самата.

Младата жена си повтаряше, че мрази Клей Найт и очаква с най-голямо нетърпение деня, в който той ще си получи заслуженото.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга... — Гласът на свещеника я извади от мъчителните и размисли. — Можете да целунете булката.

Щастливо усмихнат, Даниъл се обърна към Мери, повдигна булото от лицето ѝ и внимателно го нагъна назад, върху перлената ѝ диадема. Обхвана крехките ѝ рамене, наведе русокосата си глава и, без да забравя за присъстващите, я целуна леко, целомъдрено по устните.

След това постави дланта ѝ върху лакътя си и я поведе по тясната пътека навън, където ги обля ярка октомврийска слънчева светлина. Щастливите родители и гостите аплодираха и хвърляха ориз.

Пред параклиса ги очакваше карета, украсена с гирлянди от бели орхидеи и сребърни камбанки. Тя ги откара до розовата вила, където бе приготвен великолепен обяд. Последваха ги всички присъствали на сватбената церемония, за да споделят радостта на младоженците по повод голямото събитие. Храната бе сервирана навън и веселбата започна още с първия тост, вдигнат в чест на младата двойка.

Мери хапна малко, но когато съпругът ѝ подаде втора чаша с ледено шампанско, тя го изпи жадно. Даниъл се усмихна, обхвана тънката ѝ талия и даде знак на минаващия сервитьор да напълни отново чашата ѝ. Тържеството продължи няколко часа, през които булката непрестанно отпиваше от шампанското. Бе решила твърдо, че е по-добре да посрещне първата нощ насаме с мъжа си с не съвсем ясна мисъл.

Когато топлото октомврийско слънце започна да слиза към тъмносините води на Средиземно море, гостите се разотидоха.

Даниъл и родителите му бяха решили двамата с Мери да прекарат медения си месец във вилата. Багажът на семейство Лотън и семейство Пръбъл бе опакован и занесен на яхтата, доста преди започването на церемонията. Възнамеряваха да прекарат нощта на

борда на корабчето и сутринта да потеглят от пристанището в Монако, да се върнат в Лондон и оттам да се отправят обратно към Тенеси.

Гостите се разотидоха за няколко минути. Родителите на Даниъл се сбогуваха с младоженците. Те отидоха до чакащата ги карета, където майката на Мери, със сълзи на очи, прегърна силно дъщеря си. След това се отдръпна и избърса деликатно мокрото си лице с дантелената си кърпичка.

Джон Томас на свой ред прегърна Мери, която се притисна към него, треперейки. Колко ѝ се искаше да тръгне заедно с родителите си! Едва се сдържа да не помоли баща си да я вземат с тях. Да я отведат у дома. Искаше да се прибере вкъщи. В Мемфис. В Лонгууд.

— Надявам се да бъдеш много щастлива, миличката ми — прошепна в ухото ѝ Джон Томас и я целуна. — Грижи се добре за нея, Даниъл — рече след това той, като предаде дъщеря си в ръцете на сияещия младоженец.

— Ще се грижа, сър — отвърна младият мъж. Прегърна Мери през раменете, пое подадената ръка на тъста си и каза: — Двамата с Мери-Елън ще прекараме няколко седмици тук, във вилата, а после ще отидем в Париж. След това сигурно ще си направим пътешествие до Гърция и където другаде пожелае красивата ми съпруга. — Усмихна се и придърпа жена си още по-близо до себе си. След това отново се обърна към баща ѝ. — Не ни чакайте, преди да са изминали поне шест месеца.

— Няма защо да бързате — отвърна Джон Томас, обгърна раменете на разплаканата си съпруга и двамата се качиха в каретата.

Мери и Даниъл останаха сами.

Беше пет и половина следобед.

Младата жена се изкашля, без да има нужда от това.

— Ще трябва да сваля булчината си рокля — обяви тя, а ръцете ѝ си играеха нервно с богатите атлазени поли. — Имам една нова рокля от Париж, която ще подхожда много за тази вечер.

И тя понечи да тръгне, но Даниъл я спря.

— Наистина е време да се съблечеш — рече с усмивка той, като я оглеждаше, — но не и да се обличаш отново.

В зелените му очи проблеснаха странни, непознати светлилки и Мери изтръпна.

— Но, Даниъл — възпротиви се тя, — слънцето още не е залязло.

— Затова пък аз съм вече готов за неговия залез — отвърна той. Грубият му намек я възмути. — Готов съм още от обяд. Ето как ми въздействаш, дори само с присъствието си.

Без да ѝ даде възможност да каже нещо, младият мъж я взе в ръцете си и се заизкачва решително по стълбите. Мери усети, че я изпълва ужас. Нито веднъж досега не ѝ беше минавало през ума, че ще трябва да се люби с него посред бял ден. Беше предполагала, че поне първият път ще бъде под прикритието на нощта.

Разбра колко е грешала, когато приближиха огромната господарска спалня.

Само след минути Мери, съвсем гола и толкова засрамена, че лицето ѝ бе почервенияло като домати, лежеше под също така голия и дишащ тежко Даниъл, докато залязващото октомврийско слънце влизаше свободно през прозореца и огряваше директно леглото.

Беше учудена и разочарована, че Даниъл не направи дори опит да я ухажда и подготви, преди да започнат да се любят. Пренебрежителното му отношение я шокира. Беше проявил такова разбиране и внимание през последните няколко ужасни седмици. Бе се държал неизменно с неотслабващо съчувствие и не бе проявил никакъв натиск върху ѝ. Бе дал обет да не го прави никога. И сега тя бе разчитала на неговата търпимост и толерантност.

Но от тях нямаше и следа.

Безчувствен към състоянието, в което се намираше съпругата му, младият мъж бе настоял да се съблекат набързо, веднага щом се озоваха в спалнята. Само след минута застана гол пред нея, без да си дава сметка за смущението ѝ. И я бе накарал да стори същото. Но тъй като действията ѝ му се сториха прекалено мудни, той се приближи, за да ѝ помогне в разсъбличането. Почувства се унижена, когато той припряно измъкна поръбените ѝ с дантела атлазени пликчета.

Веднага след тази процедура я дръпна в леглото и само след три-четири целувки, които бяха всичко друго, освен възбуждащи, той се качи отгоре ѝ и, след като се суети в продължение на няколко изпълнени с агония секунди, проникна силово в нея, въпреки очевидния факт, че не бе готова да го приеме. Без да усети секването

на дъха ѝ и болезненото трепване, което тя не успя да възпре, Даниъл започна да се движи бързо.

И сега, докато той полагаше усилия отгоре ѝ, Мери изпитваше единствено отвращение и неприязън към него и ненавист към себе си. Обърна глава на една страна и впери поглед в натруфения с орнаменти часовник от злато и порцелан на нощната масичка край леглото. Без да се интересува от чувствата ѝ, Даниъл проникваше буйно в нея и младата жена не можа да не постави под въпрос умелостта му като любовник.

В продължение на години до ушите ѝ бяха достигали изречени шепнешком истории за сексапила на Даниъл Лотън и голямата му привлекателност за представителките на нежния пол. Говореше се, че много от най-големите красавици на Мемфис били лудо влюбени в него и че най-изтънчените вдовици и разведени жени се отдали на лудории с него. Великолепната Бранди Темпълтън никога не се бе опитвала да скрие интимните си отношения с него.

Той беше по-възрастен от Клей с почти пет години и беше имал много жени, но очевидно не знаеше как да им доставя удоволствие. Беше ужасен любовник и Мери бе отвратена. Единственото в начина му на любене, срещу което нямаше нищо против, бе благословената краткотрайност на процедурата.

Едва започнал, актът бе привършил. Тъмните ѝ тъжни очи останаха все така втренчени в златния часовник, затова имаше точна представа за продължителността на неприятното изживяване. От мига, в който съпругът ѝ се бе качил нетърпеливо отгоре ѝ, до момента, в който се отпусна със стон върху ѝ, бяха изминали малко по-малко от три минути.

Даниъл въздъхна шумно, почти веднага се отдели от нея и се търкулна на гръб, изтощен и задоволен.

Задъхан и с глупава усмивка на лице, той рече:

— Беше прекрасно.

Това бе по-скоро съждение, отколкото въпрос, така че отговорът на Мери не бе необходим. Тя обърна бавно глава и го погледна. Очите му вече бяха затворени, а дишането му се бе поуспокоило. Младата жена затаи дъх с надеждата, че той се бе уморил и щеше да поспи малко.

Без да повдигне клепачи, Даниъл повдигна ръка и я постави върху лявото ѝ бедро. Тя се стегна несъзнателно, ужасена от мисълта, че може би вече я желаше пак. Но той само я потупа и повтори:

— О, да, беше хубаво, скъпа. — Пръстите му погалиха голото ѝ бедро. — Остави ме да си поема дъх за минутка и след това ще се любим отново. Как ти звучи това?

Мери изтръпна, смазана от тази перспектива.

— Даниъл, аз всъщност не... аз...

Тя замълча, тъй като усети как дланта му се отпусна върху крака ѝ. Погледна го изпълнена с надежда и усети огромно облекчение, когато видя, че голите му гърди започнаха да се повдигат равномерно. След секунди той дори започна да похърква тихичко. Младата жена изчака, за да бъде сигурна, че е заспал достатъчно дълбоко. Бяха изминали само няколко кратки минути, но те ѝ се бяха сторили безкрайни часове. Премести внимателно ръката му от бедрото си и я постави върху леглото. Без да изпуска от поглед спокойното му лице, тя се отдръпна предпазливо и се изправи.

Безшумно се придвижи по дебелия килим и припряно се отправи към просторната баня. Там я чакаше пълната вана, очевидно приготвена предварително от някой от прислугата. Влезе в нея и с благодарност се отпусна в топлата вода, която ѝ подежда успокоително.

Потръпна, макар да не ѝ беше студено и обви ръце около коленете си. Прехапа силно устни, но въпреки това сълзите потекоха от очите ѝ. При спомена за нежния и чувствен начин, по който я любеше Клей, почувства остра болка в гърдите си, като че бе прободена от нож. Не само сърцето ѝ, цялото ѝ тяло копнееше за него. Как само жадуваше да усети ръцете му около тялото си и устните му върху устата си.

Чувстваше се толкова нещастна, че ѝ се искаше да умре. Седеше неподвижно във ваната, осъзнавайки с убийствена яснота, че никога повече няма да се озове в обятията му. Още по-зле. Щеше да лежи отново и отново, в продължение на години, в обятията на несръчния и неспособен любовник, който вече бе неин съпруг.

Мери подпря чело на свитите си колене, а по бузите ѝ се стичаха сълзи от мъка и съжаление. Зарида отчаяно.

Когато в крайна сметка спря да плаче и повдигна глава, сърцераздирателната болка, която светеше до преди малко в очите ѝ, бе изчезнала. Вместо нея се бе появила особена студенина и Мери се закле в себе си, че никога повече няма да плаче за Клей Найт. Щеше да престане да тъгува за миналото и да погледне към бъдещето. Беше се омъжила за Даниъл Лотън и щеше да му бъде добра и вярна съпруга.

Нямаше да ѝ бъде чак толкова трудно, при положение, че вече не обичаше Клей Найт. Мразеше го. Мразеше го така силно, както го бе обичала. Единственото ѝ желание сега бе, един ден той да страда така, както бе страдала по негова вина тя.

— Мери-Елън, къде си, скъпа? — достигна до ушите сънливият глас на мъжа ѝ.

— Идвам веднага, скъпи.

„Мемфис Ъпийл“

Неделя, 22 октомври, 1848 г.

Мис Мери-Елън Пръбъл и мистър Даниъл Лотън се ожениха в чужбина в събота, 14 октомври.

Утринната церемония се състоя в Монако, където младата двойка ще прекара медения си месец, преди да се завърне в дома си в Мемфис.

Седемнайсетгодишната булка е единствена дъщеря на известния памукопроизводител Джон Томас Пръбъл и неговата съпруга, Джули. Двайсет и тригодишният младоженец е син на...

Клей спря да чете.

Ръката му стискаше несъзнателно статията, изрязана от светската страница на вестник „Мемфис Ъпийл“. Не си направи труда да прочете писмото на майка си, което я придружаваше.

Смачкал изрезката в дланта си, младият мъж рязко избута назад стола зад малкото си бюро, отрупано с учебници и се изправи. Пресече спартанската обща спалня и се приближи до прозореца, стиснал така силно зъби, че усети болка в челюстите. Загледа се навън към двора,

където униформени кадети бързаха насам-натам в изпълнение на утринните си задължения. А след това насочи тъжния си поглед към залива Чесапийк.

Повтаряше си колко не го вълнува фактът, че Мери се е омъжила за Даниъл Лотън. Не му пукаше. Беше получил онова, за което бе мечтал цял живот. Беше тук, във Военноморската академия и бе твърдо решен да я завърши с отличие. Пред него се очертаваше светло бъдеще.

Въпреки всичко очите му се изпълниха със сълзи.

Без Мери дори жадуваното приемане в Анаполис не означаваше много за него. Без нея, за да сподели триумфа му, победата изглеждаше незначителна.

Внезапно, с такава сила осъзна, че Мери никога повече няма да споделя нито триумфите, нито трагедиите му, че се задъха. Неговата Мери бе станала съпруга на друг мъж. Любовница на друг мъж. И той никога повече нямаше да я държи в обятията си.

„Мери...“ — Треперещите му устни оформиха беззвучно името ѝ. — „О, Мери!“

Широките рамене на Клей започнаха да потрепват, а гърлото го заболя толкова силно, че не можеше да преглъща. Повдигна ръка, постави длан върху дървения перваз на прозореца и закри с лакът лицето си.

Заплака.

Когато най-последно вдигна глава, мъката и сълзите бяха изчезнали от зачервените му очи. На тяхно място се бе появила явна студенина.

Клей никога повече не заплака.

Студенината в очите и сърцето му обаче щяха да останат в продължение на години.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още от първите си часове като самотен кадет в Анаполис, Клей посвети всичката си енергия и време на голямата си цел — да се превърне в образцов юнкер. Режимът беше изключително суров. Усилената физическа подготовка започна още сутринта на първия ден, само десет минути след събуждането. Младите първокурсници се събираха преди изгрев-слънце за ритмичната гимнастика, която трябваше да оформи мускулите им. Младежът се стараяше, без да се щади, нетърпелив да закали все още момчешкото си тяло.

Запознаването му с морето стана на втория ден. На малка лодка в река Севърн, той научи първия си урок за корабния корпус, мачтите, утлегара, румпела и платната. Не след дълго започнаха и практическите занимания по навигация. Запознаваха ги с изкуството на лоцманите, употребата на картите, значимостта на даваните заповеди и поемането на отговорност.

Клей учеше и работеше упорито. Освен навигация по звездите, корабоплавателно и артилерийско изкуство и балистика, той се занимаваше усилено и с гръцки, латински, ботаника, геология, зоология, философия и литература.

Атлет по рождение, той бързо научи неща като строева подготовка, мигновено изпълнение на правилно дадени заповеди, да действа и води другите, при особено тежки условия.

Малкото си свободно време обикновено прекарваше сам или в спартански подредената стара каменна обща спалня, или в голямата библиотека на академията. Рядко се присъединяваше към шумните си състуденти, когато се отправяха „към сушата“, както се изразяваха те, когато отиваха в центъра на Анаполис. И заради това ставаше обект на неуморни шеги.

— Какво ти има, бе човек? — питаше го ту един, ту друг от другарите му. — Не обичаш ли жените и уискито?

— Обичам и двете.

— Е, идвай с нас тогава. Събота вечер е и свободата едва започва. Нека да почерпим с нещо за пиене някоя и друга по-буйна женичка.

— Друг път.

— Друг път, та друг път — имитираха го те, като се ръгаха един друг в ребрата.

А някой неизменно добавяше:

— Знаете ли какво мисля за нашия приятел от Тенеси? Мисля, че го е страх. Мисля, че се страхува до смърт от жените.

А когато гръмогласният смях заглъхнеше, довършваше:

— Прав ли съм, Найт? Страх те е, нали?

Клей само се усмихваше на закачките им и ги оставяше да се забавляват. Веднага след като те излезеха в търсене на приключения, той се връщаше към своите книги и учебници. Не страдаше, че следващият свободен ден щеше да бъде чак след един месец.

Въпреки привидното безразличие на Клей и неизменните му откази да се присъедини към тях, състудентите му го обичаха. Уважаваха го, заради упоритостта и желязната му решимост. Завиждаха и се възхищаваха на абсолютното му хладнокръвие, когато някои мамини синчета от висшата класа се заяждаха с него с напразната надежда да го ядосат.

Но никой от неговите другари не го разбираше.

Клей Найт се държеше като по-възрастен, а не според годините си. Никога не се присъединяваше към веселбите на групата. От него се излъчваше някаква студенина, която държеше останалите на почетно разстояние. Никой не можеше да се сближи с него. Той беше истински самотник с ледени сиви очи, които недвусмислено говореха: „Не ми пука какво мислиш за мен.“

В началото на пролетта на тази първа година дойде съобщение, че Ана Найт се е разболяла тежко от грип. Клей получи разрешение да се прибере по семейни причини.

Но когато пристигна в Мемфис, вече беше късно.

Майка му, която цял живот бе работила неуморно и не се бе оплаквала никога, бе починала в нощта преди неговото пристигане. На погребението присъства само малка група хора, стари приятели и познати. Но край ковчегата стоеше само той, стиснал длани пред тялото си.

Свел глава, младият мъж бе вторачил поглед в скромния дървен ковчег и слушаше красноречивите слова на белокосия свещеник, който възхваляваше добрата, мила жена, която беше майка му.

След края на кратката служба, той бавно повдигна глава. И видя право пред себе си Мери Пръбъл Лотън, хваната за съпруга си Даниъл.

Очите им се срещнаха за момент.

Нейните бяха добили предизвикателен, гневен, тъмен, почти черен цвят, неговите бяха студени, безчувствено сиви.

Не си казаха дори една дума.

Тя се обърна почти веднага. Едно мускулче на здраво стиснатите му челюсти заигра. Присвил очи, Клей наблюдаваше безпомощно как Даниъл Лотън поведе Мери към чакащата ги карета. Сърцето му се блъскаше в гърдите. Искеше му се да изтича след нея и да извика, че не може да се прибира с Лотън. Но беше невъзможно. Тя принадлежеше на другия!

В съзнанието му изплува онзи студен януарски следобед, когато двамата се бяха скрили в самотната портиерска къщичка в старото изоставено имение. Бяха лежали голи върху постланите на пода палта, обградени от наредени в кръг свещи и се бяха любили с толкова нежност. А след това той я бе попитал: „Не би могла да ми причиниш болка, нали?“

„Никога, скъпи мой, никога.“ Точно така му беше казала, а красивите ѝ тъмни очи бяха проблеснали с любов, така поне си бе помислил тогава. „Никога, скъпи мой, никога.“

Гърдите му се присвиха. Преглътна с усилие. Стоя, без да помръдне, докато всички се разотидоха.

След това измъкна ухаещия бял карамфил от ревера на униформата си, приближи се още една стъпка към ковчегата и постави цветето до тялото на майка си.

— Довиждане, майко — промълви беззвучно той, а очите му се напълниха със сълзи. Премигна, за да ги задържи, повдигна тъмнокосата си глава, отстъпи крачка назад, огледа се и добави: — Довиждане, Мемфис.

Обърна се и си отиде.

Отиде направо на пристанището и се качи на първия заминаващ за Анаполис параход, като се закле никога повече да не се върне в родния си град.

Мери се прибра със съпруга си в огромното имение на семейство Лотън. Копнееше да остане сама, затова не ѝ стана приятно, когато Даниъл я последва нагоре по стълбата към спалнята им.

— Мислех да си полегна малко — съобщи тя с надеждата, че ще я остави на мира поне за един час.

— Идеята ти е много добра — отвърна той и се усмихна по онзи многозначителен начин, който тя вече се бе научила да разпознава.

Влязоха в стаята.

— Даниъл, моля ти се... — Опитваше се да говори тихо, равно. — Малко ме боли главата и...

— Да, и аз знам много добре каква е причината за твоето „главоболие“.

Той съблече сакото на черния си костюм и започна да разхлабва сивата си копринена вратовръзка. Младата жена свали спокойно тъмнокафявото си кадифено боне и каза:

— Нямам представа какво искаш да кажеш.

— Така ли? Тогава нека да поясня. Клей Найт. Найт е причината за твоето главоболие, нали? Видя го отново и искаш...

— Не — прекъсна го тя. — Това, което казваш, е пълен абсурд.

Приглади косите си там, където се бяха разрошили при свалянето на бонето. Даниъл се приближи до нея и хвана ръката ѝ над лакътя.

— Ти си моя съпруга, Мери-Елън. Моя. Не трябва да забравяш това. — Придърпа я още по-близо към себе си. — И аз знам как да ти го припомня. Знам как да избия този шивашки син от главата ти.

Принуди я да се изправи и я целуна стремително. След минути вече я бе съблякъл и поставил в голямото им легло. Мери затвори очи, когато той са качи отгоре ѝ, но ги отвори отново, щом проникна в нея.

Съсредоточи вниманието си върху порцелановия часовник над камината. И започна да брои в обратен ред. На третата минута Даниъл щеше да стигне до края. Това се бе превърнало в навик, навик, който я караше да се чувства виновна.

Но тя всъщност се чувстваше виновна през по-голямата част от времето. Виновна, задето се бе омъжила за Даниъл Лотън, без да го обича. Виновна, че не бе успяла да го обикне, че дори не бе способна

да изпита поне някаква близост. Измъчвана от чувството си за вина, тя се бе опитала още от самото начало да му бъде добра съпруга, да се загуби и претопи в любовта му. От това не бе излязло нищо. Затова набързо бе придобила навика да брои секундите и да чака с нетърпение края.

Днес обаче младата жена изгуби бройката, когато внезапно в съзнанието ѝ бе изплувал споменът за студения февруарски ден, когато двамата с Клей се бяха промъкнали тайно в беседката и той я бе целунал за първи път. Струваше ѝ се, че все още чувства устните му върху своите, топлия му дъх върху бузата си. Това бе една невероятно сладка и невинна целувка и дори днес тя си спомняше всяка една подробност.

След като се бяха целували известно време, Клей бе казал: „Никога не целувай никого другого, Мери. Не бих могъл да понеса това. Ти принадлежиш на мен, на моето сърце. Не трябва да те целуват други устни, освен моите, нито пък да те прегръщат други ръце, освен моите.“

— Ахх! — изпъшка в екстаза си Даниъл.

През пролетта на 1852 година Клейтън Терел Найт се дипломира във Военноморската академия в Анаполис като първенец на випуска си. Възнамеряваше да посвети живота си на военноморската кариера, също като дядо си, адмирал Клейтън Л. Тигарт.

Почти веднага пожела да бъде изпратен на западната граница. Но дори там, в отдалечените малки погранични пристанища успя да привлече вниманието на главнокомандващите Тихоокеанската флота. Както и на представителките на нежния пол.

Двайсет и двегодишният Клей се бе превърнал в изумително красив мъж. Дългите часове, прекарани във физически упражнения и здравият му апетит бяха променили из основи външността му. При пристигането си в академията той бе едно високо и слабо, като върлина, момче. Напусна я като строен, добре сложен мъж с широки, прекрасно оформени рамене, опънат корем и силни мускулести крака. Лицето, подобно на тялото му, също се бе променило по време на обучението му в Анаполис. Всякакви следи на младежка откритост и детски ентузиазъм бяха изчезнали от него. Класическите момчешки

черти на лицето му бяха задебелили и то бе се превърнало в лице на самоуверен мъж.

Мрачната красота на Клей караше хората да се обръщат след него, а женска компания никога не му беше липсвала. Той беше тъмна, привлекателна особа със странни, хипнотизиращи, сребристосиви очи, която моментално поразяваше сърцата. Самото му присъствие пораждаше безсрамни мисли и тайни копнежи сред уважавани жени — и млади, и стари.

Чувствен по природа, мичман втори ранг Клей Найт приемаше на драго сърце да се наслаждава на женските прелести, които му се предлагаха така щедро. При всяка офицерска забава или тържество в цивилното общество, можеше да бъде видян с някоя красавица. Тя, естествено, вече бе наясно, че по-късно същата нощ щеше да се озове в леглото му.

Младият мъж непрекъснато сменяше красивите си приятелки и оставаше недостижим. Никога не обещаваше любов или някакво обвързване, никога не се преструваше, че изпитва нещо, което всъщност не чувстваше. Беше се превърнал в студен, резервиран човек, с наранено завинаги сърце. За Клей Найт жените бяха просто една създаваща неприятности необходимост, поредица от топли тела, желаещи да му помогнат да прекара по-безболезнено дългите си самотни нощи.

Макар да знаеха всичко това, жените продължаваха да търсят компанията му. Сърцето му може и да беше студено, но тялото му беше огнено и той знаеше как да го използва. Тъмната му животинска хубост неизменно разпалваше сексуалния им глад. С годините и многобройните, минали през ръцете му дами, той бе научил безброй ловкости, с помощта, на които да им доставя върховно удоволствие.

Така че, когато държеше в обятията се някоя жена и безстрастно я любеше по начин, по който не би го сторил никой друг мъж, тя се изпълваше с благодарност, забравяше, че той никога няма да бъде наистина неин. Важното бе, че в момента беше неин и тя с охота се отдаваше на физическата радост, която ѝ доставяше.

И макар Клей да бе напълно и безмилостно откровен с приятелките си, преди да ги заведе в леглото си, много от тях се влюбваха лудо в него. И това им носеше само мъка. Неговата любов и

омраза към Мери Пръбъл Лотън така и не бе изстинала, не бе намаляла, не му даваше покой.

Почти същото бе положението и с Мери.

Тя бе съпруга на един от най-богатите и красиви джентълмени в Южните щати, на която завиждаха толкова много жени. Но не минаваше и ден, през който тя да не мисли за Клей Найт. Не преставаше да го мрази. Обвиняваше го за нещастieto си. Празният ѝ, лишен от любов брак, бе истински провал. Ако не беше така смазана от жестоката му, неочаквана постъпка, тя никога нямаше да се омъжи за Даниъл Лотън.

Съжаляваше за глупавото си, прибързано решение почти от мига, от който бе дала съгласието си. Не можеше да забрави колко наранена и обърквана се бе чувствала тогава. И как от всички страни я бяха подтиквали към тази стъпка. И как най-после, през една чудесна нощ в Монте Крало, тя се бе предала и се бе съгласила. Толкова се беше уморила да се бори с всички, особено с баща си. Още щом бе отишъл при тях на френската Ривиера, той бе започнал да настоява дъщеря му да се вразуми и да се омъжи за Даниъл. И в крайна сметка тя бе отстъпила.

А сега съществуваше в някакво състояние на непрестанна апатия. Прекарваше дните си примирена, изпълнена със съжаление в разкошните стаи на горния етаж на къщата, на която бе започнала да гледа като на своя позлатена клетка. Нощите си прекарваше в голямото затворническо легло с мъж, чието докосване не можеше нито да я възбуди, нито да я отврати. Просто нямаше никакъв ефект върху ѝ.

Нощ след нощ Мери лежеше безжизнено под изпадналия в любовно настроение Даниъл и тъжно си спомняше за вълнуващото докосване на безсърдечния мъж, когото мразеше и обичаше и без когото не можеше да живее.

Без да има представа за това, което ставаше в главата ѝ, нейният съпруг винаги достигаше до очевидно задоволяваща го кулминация.

Но това никога не стана и с нея.

Тялото, както и сърцето ѝ, бяха приспани завинаги.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още не бяха отпразнували втората годишнина от сватбата си, когато Даниъл започна да закъснява. Мери не се изненада от това, нито пък можеше да го обвинява. Тя определено не беше олицетворение на любяща съпруга, никога не бе проявила дори привързаност към него. И ако не можеше да се каже, че бракът им е сполучлив, вината беше нейна.

Даниъл измисляше какви ли не истории, като обясняваше, че било абсолютно наложително да не се прибере до късно през нощта. Ставало дума за работата. Тя обаче знаеше добре за какво всъщност ставаше дума. Даниъл не беше убедителен лъжец. И дори се досещаше къде точно отива.

Всички в Мемфис знаеха за луксозния публичен дом на Анатоли, който обслужваше богатите патриции на града. Още преди години бе чувала как слугите шепнат помежду си, че много от най-известните граждани на Мемфис, в това число и изтънченият белокож баща на Даниъл, в определени периоди от живота си са му ставали постоянни клиенти. Очевидно сега и нейният съпруг се бе присъединил към техните редове.

Подозираше също така, че бе подновил интимната си връзка с някогашната си любовница, Бранди Темпълтън. Междувременно Бранди също се бе омъжила, но бракът ѝ с един богаташ на средна възраст, предприемач на недвижими имуществва от Ню Орлиънс, не бе я променил. А тя винаги си бе падала по Даниъл.

Неведнъж Мери се събуждаше посред нощ от пристигането на съпруга си и усещаше по дрехите му уханието на парфюм, който самата тя не използваше. А понякога виждаше по голия му гръб леки драскотини.

Тя никога не подхвана тази тема с него. Нито веднъж не го попита къде е бил. Нито пък се оплака, че я пренебрегва. Дори не намекна за подозренията си, че ѝ изневерява.

Честно казано, това не я вълнуваше особено. Дори се радваше на отсъствието му от съпружеското легло. Изпитваше облекчение, че в тези случаи нямаше да има претенции към нея. И нямаше нищо против Бранди или някое от луксозните момичета за развлечение да я заместват.

Тайничко Мери дори се радваше, че Даниъл изразходва част от сексуалната си енергия извън дома. Далеч от нея. Същевременно тези чувства я караха да се срамува. Радваше се също така, че съпругът ѝ поне имаше приличието да не я докосва през нощите, когато бе спал с друга жена.

Вечерите, когато той си беше у дома, младата жена, върна на дълга си, продължаваше да дели с него леглото, без да се оплаква, тъй като той отчаяно желаше син. А тя все още не го бе дарила с дете. Можеше поне да му роди син, който да го обича, нещо, което не беше по силите ѝ.

Но месеците, а след това и годините, минаваха, а Мери все така не зачеваше.

— Ти си виновна — обвини я Даниъл една сутрин, когато за пореден път разбра, че съпругата му пак не е забременяла. — Сигурно нещо не е наред с теб, иначе отдавна трябваше да имаме дете.

Тя седна невъзмутимо пред тоалетката и започна да реше косите си.

— Съжалявам, Даниъл. Наистина съжалявам.

— Е, аз също. — Той вървеше напред-назад из стаята. — Дявол да го вземе, една съпруга би трябвало да дари съпруга си с деца. Всичките ни приятели говорят за нас. Разправят, че не мога да създам дете.

— Въобразяваш си — отвърна безизразно тя. — Приятелите ни не са толкова нелюбезни.

— Е, може и да не го казват на глас, но несъмнено си го мислят.

— Може и да са прави — рече Мери. — По твое настояване вече съм ходила няколко пъти на лекар. Той казва, че всичко при мен е наред, че няма причина да не мога да забременея. Не си ли помислил, че може би ти си този, който...

— Аз! — прекъсна я невярващо той. Спря да крачи из стаята и се приближи до нея. — Скъпа моя — започна надменно той, като

кръстоса ръце пред гърдите си и срещна погледа ѝ в огледалото, — искам да те уверя, че съм напълно способен да създам свой наследник.

Тук се усмихна — бавно, широко, самодоволно. Мери остана с впечатлението, че той имаше някакво напълно реално основание за хвалбата си. Не каза нищо, само кимна и продължи да се реше.

— Е, няма нищо — рече в заключение Даниъл и отпусна ръце. — Явно ще трябва да се стараем повече. Ще се любим по-често. — Стисна рамото ѝ, обърна се и пресече стаята. На вратата спря и добави: — Ако е възможно да заченеш, аз ще го направя.

И той наистина се стараше.

Както и Мери.

Но след шест години празен брачен живот, лишен от любов, двойката все още нямаше деца. Даниъл най-после се отказа от надеждата, че Мери ще го направи баща. В отчаянието и безсилието си той я обвини, че не иска да има дете от него.

— Мислиш се за много умна, скъпа, но не можеш да ме заблудиш — обяви през една зимна вечер той, след като бе изпил доста бренди. — Ти всъщност не желаш дете. Не искаш моето дете. Никога не си искала.

— Това не е вярно, Даниъл. Направих всичко, което зависи от мен, за да те даря с дете.

— Не ти вярвам. Дори за миг — отвърна той, като заваляше думите си. — Искаш ли да знаеш какво всъщност мисля? Мисля, че през всичките тези години ти тайно правиш нещо, за да не забременееш.

— Вече говорихме за това преди — рече уморено младата жена. — Казах ти, не знам никакви тайни методи, предпазващи от забременяване. Трябва да ми повярваш.

Но колкото и да отричаше този абсурд, не можеше да накара съпруга си да ѝ повярва. Той бе сигурен, че не може да има друго обяснение.

Окончателният край на разпадащия се брак дойде в началото на лятото на 1857 година. През един топъл слънчев ден в края на май, Даниъл се прибра от продължилата цяла седмица командировка до Мобил. Това бе третото му пътуване до Алабама през последните три месеца.

Младият мъж откри съпругата си в розовата градина в южната част на имението Лотън. Седнала на бялата пейка от ковано желязо, тя бе така погълната от книгата на Джейн Остин, че не усети появата му. Затова той остана неподвижен и я наблюдава безмълвно дълго време.

Светлорусите коси бяха вдигнати на тила на приведената ѝ глава и разголваха грациозната извивка на врата ѝ. Розовата лятна рокля беше в същия цветови нюанс, като розовия храст зад нея. Богатите поли и дантелените фусти се стелеха по подрязаната трева.

Ниско изрязаният корсаж на роклята ѝ се бе смъкнал надолу и бе оголил бялото ѝ рамо. Кожата ѝ беше като от порцелан, а когато дишаше, гърдите ѝ опъваха покриващата ги дреха.

Дъхът на Даниъл секна.

Мери Пръбъл Лотън бе най-прекрасната жена, която бе виждал и дори сега, след деветгодишен съпружески живот, само видът ѝ го изпълваше с желание. Струваше му се, че никога не бе я докосвал, че никога не бе я имал. И понякога се питаше дали наистина не бе така. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че бе така.

Да, бе лежала гола в обятията му нощ след нощ, но той никога не бе я притежавал истински. Никога не бе му се отдавала. Още от първата им брачна нощ, до днешния ден, тя просто равнодушно му бе позволявала да използва красивото ѝ тяло, защото ѝ бе съпруг. Но никога не бе участвала.

Просто бе изпълнявала дълга си.

Винаги бе оставала безчувствена и далечна по време на тяхната интимност. Сдържаше любовта и страстта си. Не желаше да ги даде на него. Така беше по време на целия им брак.

И той знаеше причината за всичко това. Знаеше я от самото начало. Красивото момиче с ангелско лице, за което се бе оженил в Монако, бе отчаяно влюбено в Клейтън Найт.

Сега, докато я гледаше, Даниъл се питаше дали след всичките тези години, тя не бе все още влюбена в Найт.

— Мери-Елън...

Най-после произнесе името ѝ. Тя вдигна глава.

— Даниъл — промълви младата жена и затвори книгата си. — Не знаех, че си у дома. Кога се прибра?

Без да отговори на въпроса ѝ, той рече:

— Имам да ти кажа нещо.

— Заповядай — посочи към скамейката Мери, — ела да седнеш при мен.

Даниъл се приближи, отпусна се на пейката до нея и без предисловия съобщи на двацет и шестгодишната си съпруга, че се е влюбил в една седемнайсетгодишна красавица от Алабама, с която се запознал по време на пътуването си до Мобил през февруари.

— Искам незабавно развод, Мери-Елън — рече в заключение той. — Ще се ожена за това младо момиче, което ме обича така, както ти никога не си ме обичала.

Мери се съгласи, без да спори.

— Искрено ти желая много щастие, Даниъл — каза тя, — и се надявам тя да може да те дари със сина, който аз не можах да ти дам.

Лицето на младия мъж пламна и тя разбра, че седемнайсетгодишното момиче вече носеше детето му.

— Моите поздравления, в такъв случай — усмихна се тя и протегна ръка, за да го погали по бузата.

След това се изправи и тръгна нататък.

— Мери-Елън, почакай — възпря я той. Тя се обърна и го погледна. — Има... има нещо, което трябва да ти кажа. Нещо, което ти трябва да..., което имаш право да знаеш... и... аз... — Той спря да говори.

— Да, Даниъл? — Безупречно оформените ѝ вежди се вдигнаха въпросително. — Какво има?

Даниъл отвори уста да каже нещо, поколеба се и не отговори. Спомни си за клетвата, дадена преди години. Беше обещал на Джон Томас Пръбъл, че каквото и да се случи, никога няма да открие нито пред Мери-Елън, нито пред когото и да било друго за общия им заговор, в резултат на който бяха сложили край на романтичната любов между Мери-Елън и Клей Найт. А и се страхуваше от Джон Томас Пръбъл.

Даниъл поклати русата си глава. Така или иначе, това вече нямаше значение. Беше прекалено късно да поправи стореното. Прекалено късно да промени случилото се.

— Нищо — отвърна най-после той. — Нищо.

Мери и Даниъл се разведоха набързо.

В деня, в който бе обявено разтрогването на брака им, Даниъл се ожени за бременната си любима от Алабама. Младоженците обаче не заминаха на сватбено пътешествие. Вместо това, след по-малко от час след края на официалната церемония, те се запътиха към болницата. Родилните болки на булката бяха започнали.

В полунощ тя роди първото дете на Даниъл Лотън.

Здраво четирикилограмово момченце.

Веднага след като Даниъл я бе помолил за развод, Мери се бе върнала в дома на родителите си, за да живее при тях. А след получаването на развода върна и моминското си име.

Тя се казваше отново Пръбъл, а името и общественото положение на влиятелния ѝ баща я спасиха от отлъчване от редовете на висшето общество. Единствената дъщеря на Джон Томас Пръбъл щеше и занапред да бъде приемана от градския елит.

Щом вече според закона беше Мери-Елън Пръбъл, родителите ѝ очакваха да започне да ходи отново с тях на многобройните тържества, балове и елегантни партита, на които ги канеха.

Мери обаче никога не посещаваше светските събирания, така обичани от семейство Пръбъл. И неизменно отказваше поканите за вечеря от немалко от най-търсените ергени и вдовци в града. Подозираше, че интересът им към нея се дължеше преди всичко на факта, че бе разведена жена и най-вероятно бе по-свободна и по-страстна от едно неомъжено момиче.

Родителите ѝ бяха разочаровани от постоянните ѝ откази на всички покани. Както и тълпата обожатели. Мери бе по-красива сега, отколкото на седемнайсет години, а фактът, че бе разведена, допълнително допринасяше за привлекателността ѝ. Детинският ентузиазъм и невинност бяха заместени от изтънченост и грация. Вече беше жена и, като се вземеха предвид привлекателната ѝ външност и мрачното ѝ спокойствие, тя бе изкусително предизвикателство за много представители на силния пол.

Мери не обръщаше внимание на никой от тях, а това увеличаваше още повече притегателната ѝ сила. Бе недостижима и следователно, още по-съблазнителна. За съжаление на останалите местни хубавици, тя бе най-търсената жена в Мемфис.

Измина година.

А след това още една.

Мери все така предпочиташе да остава затворена в Лонгууд. Родителите ѝ започнаха сериозно да се притесняват. Не беше редно една толкова млада и хубава жена да не излиза и да не се вижда с никого.

Затова планираха пътуване в чужбина. Настояха тя да отиде с тях в Англия през лятото. Мери обаче не се съгласи и остана сама в Лонгууд.

Разтревожени за дъщеря си, семейство Пръбъл за първи път допуснаха, че може би бяха извършили ужасна грешка, като я бяха разделили с Клей Найт преди толкова години. И започнаха да се питат дали да не сторят нещо, за да поправят, макар и с голямо закъснение, бедата.

— Джон, може би трябва да кажем истината на Мери-Елън — каза един ден Джули Пръбъл, докато пресичаха Атлантическия океан на борда на презокеанския кораб „Амбасадор“.

— Възможно е да си права — заразмишлява на глас Джон Томас. — Мисля, че тя има право да знае, дори и да ни намрази за онова, което направихме. — Подобна перспектива го ужаси. — Боже, единственото, към което се стремях, бе да осигуря щастието ѝ, но...

— Знам, скъпи — отвърна съпругата му. — Знам. Мери-Елън ще разбере, ако ѝ кажем.

— Не знам — рече той, докато двамата се разхождаха покрай перилата. Поклати тревожно посивялата си глава и добави: — Тогава сгрешихме в преценката си за нея. Може би сега отново грешим, като мислим, че ще ни прости.

Тъмните му очи бяха потъмнели още повече. Джули Пръбъл постави нежно длан върху ръката му.

— Скъпи мой, не трябва да се отказваме от този шанс. Мери-Елън бе нещастна прекалено дълго. Така и не успя да обикне Даниъл, както се бяхме надявали. Нито тя, нито той бяха щастливи. Бракът им бе ужасен провал.

— Да, така е, и аз...

— От познатите си в Академията знам, че Клей Найт все още не се е оженил. Може би не е прекалено късно да... — Не довърши думите си и замълча.

Джон Томас я потупа по дланта.

— Когато се върнем у дома тази есен, ще трябва да поговорим сериозно с Мери-Елън. Ще ѝ кажем истината. Ще признаем всичко. — Пое голяма глътка от соления морски въздух и добави: — Ако реши да влезе във връзка с мичман втори ранг Нйт, ще сторя всичко, което зависи от мен, за да ѝ помогна. Да помогна и на двама им.

— Да — съгласи се Джули Пръбъл. — Ще ѝ кажем веднага, след като се върнем.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мери прекара едно самотно лято в Лонгууд. В средата на октомври, когато листата на дърветата започнаха да падат по земята, а влажният въздух започна да застудява, тя събра многобройната прислуга на имението. Даде нареждания да започнат основно почистване на къщата и земите, в очакване на завръщането на родителите си.

Трябваше да се върнат в Мемфис след около три седмици.

През същия този октомврийски ден, на другия край на океана, Джули Пръбъл се обличаше за последната вечер от престоя им в Лондон. На следващата сутрин щяха да се отправят обратно към Америка. Джон Томас вече бе готов и я очакваше нетърпеливо в салона на големия им апартамент в хотел „Савой“.

Еlegantно изглеждащ в черния си официален костюм, той си подсвиркваше тихичко, докато си наливаше нещо за пиене. Чувстваше се щастлив и безгрижен. Дългият им престой в чужбина бе съчетание на приятното с полезното. Беше се срещнал с европейските купувачи на памук и бе успокоил страховете им от една възможна война между щатите. „Това никога няма да стане“ — бе ги уверил той. Памукът на компанията „Пръбъл“ щеше да продължи безметежно да достига до европейския пазар. Бе готов да заложи името си.

А сега Джон Томас буквално нямаше търпение да се прибере у дома. С чаша в ръка, той излезе във вестибюла, за да вземе копринената си черна пелерина и цилиндъра. Върна се в салона, довърши съдържанието на чашата и я постави върху близката масичка. Извади златния часовник от джоба на бялата си жилетка, погледна го и се усмихна.

Джули закъсняваше, както обикновено.

— Побързай малко, скъпа — провикна се през отворената врата той. — Вече сме закъснели с четвърт час.

После обърна глава в очакване да чуе спокойния ѝ глас и обяснението, че още не е готова, но след малко ще могат да тръгнат.

Изминаха няколко секунди, но Джули не отговори. Джон Томас поклати глава и извика отново. Тъй като отново последва мълчание, съпругът ѝ се разтревожи.

— Джули, какво има? Да не би да не можеш да се справиш с някоя от закопчалките? Ще се радвам да ти помогна. — Никакъв отговор. Единствено мълчание. — Джули? Джули? Отговори ми!

Смръщил чело, Джон Томас захвърли пелерината и цилиндъра върху един от диваните и забърза към спалнята. Надникна тревожно през вратата. Съпругата му не седеше пред тоалетката. Не беше и зад паравана.

Той започна да обикаля из стаята и да се оглежда, а сърцето му заби ускорено.

Тогава я видя.

Беше на другия край на леглото. Уплашен, той се спусна към нея. Новата ѝ тафтена рокля бе намъкната наполовина през главата ѝ. Тя се бе отпуснала на колене, стиснала в една ръка брокатената кувертюра на леглото, а другата притиснала към гърлото си.

Гледаше уплашено и се опитваше да произнесе името му. Вместо думи, от устата ѝ бликаше кръв.

— Мили Боже! — възкликна ужасеният ѝ съпруг и коленичи до нея. — Джули, Джули!

Лекарят на хотела пристигна минути след като Джон Томас позвъни неистово за помощ. Все още облечена в окървавената си парижка рокля, изпадналата в безсъзнание Джули Пръбъл бе отнесена в болницата „Света Мария“, на няколко пресечки от хотела.

Не успяха да я спасят. Беше получила перфорация на язвата. Смъртта ѝ бе причинена от кръвоизлива.

Джон Томас Пръбъл не беше на себе си.

Закара любимата си съпруга у дома, където я погребя, а след това се затвори в имението си в Мемфис. Отказваше да излезе от Лонгууд. Не искаше да види старите си приятели, които идваха да го посетят. Прекарваше по цели часове сам в спалнята, където бяха живели с Джули и стискаше някое от бижутата ѝ или съзерцаваше някоя избеляла нейна снимка.

Не разрешаваше на слугите да се докоснат до никоя от личните ѝ вещи. Зарева като ранен лъв, когато Мери се осмели да предложи да позволи поне да изнесат дрехите на майка ѝ. Дни наред не излизаше от

стоята и благоговейно си играеше с копринените златисти косми, останали по четката на Джули.

Беше смазан от мъка и до такава степен забравил всичко друго, освен собственото си нещастие, че не се сети и за намерението им с Джули да разкажат на Мери-Елън, какво всъщност се бе случило с Клей Найт преди повече от десет години.

Мери бе силно разтревожена за него. Беше загубила майка си. Страхуваше се сега да не загуби и баща си. Опасяваше се, че мъката буквално ще го убие.

Минаваха седмици, а състоянието му не се подобряваше.

Коледа дойде и отмина, но без никаква промяна. Зимата се превърна в пролет, а Джон Томас Пръбъл все още беше потънал в скръб. Настъпи лятото с потискащите си жеги и задуха, а господарят на Лонгууд все така стоеше затворен в своето светилище на горния етаж, с мокра от пот риза и безжизнен поглед.

Бе загубил напълно интерес към огромната си памучна империя. Печалбите бяха започнали да намаляват застрашително. Пословичното богатство на семейство Пръбъл се топеше. Робите се разпродаваха на съседите. Плодородните полета останаха незасяти.

Мери се опитваше да разтърси баща си, за да го измъкне от състоянието на вцепенение, в което бе изпаднал, като му припомняше, че ще се разорят, ако не се стегне и не се намеси. Предупреждаваше го за евентуалната възможност между щатите да избухне война. Ако това станеше, бе напълно възможно една блокада от страна на Съюзническите сили да стане пречка памукът да достига до изгодните за тях европейски пазари. Крайно време беше да се пробуди! И да превози в чужбина колкото се може повече от памука, с който разполагаха, и то веднага, преди да е настъпила кризата.

Но изглежда вече нищо не можеше да развълнува Джон Томас Пръбъл.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В нощния мрак на люлеещата се палуба на малкия военен кораб „Водната вещица“, който се бе насочил на юг, стоеше самотна, висока фигура. В открито море през зимата температурите не бяха особено високи, затова стройният офицер носеше тъмни вълнени панталони, дебел пуловер, тежко моряшко яке и черно кепе.

Вятърът развяваше кичурчетата синьо-черни коси, измъкнали се изпод каскета му, а под напора му тъмните панталони се прилепваха към силните дълги крака. Стоеше разкрачен, в типичната за моряците стойка, която се налагаше при пътуване върху неустойчивите палуби на движещите се кораби.

Без да губи равновесие, въпреки развълнуваното море под краката си, той измъкна дебела кафява пура и клечка кибрит от вътрешния джоб на якето си. Постави пурата между устните си, запали клечката и събра шепа около мъничкото пламъче, докато се разгори огънчето.

Капитан Клей Найт вдъхна дълбоко дима. Около главата му се разхвърчаха оранжеви искри и бързо бяха разпръснати от силния северен вятър.

Младият мъж си мислеше, че студената тъмна нощ бе само една от стотиците, които бе прекарал върху люлеещата се палуба. Беше се случвало да бъде в открито море по време на жестоки, изключително опасни зимни бури. Понякога въжетата и фаловете се обвиваха с ледена коричка и целият екипаж получаваше измръзвания. Спомняше си за толкова силни ветрове, които го бяха принуждавали да креци, за да надвика рева на вълните, а корабът се мяташе върху им така, сякаш яздеше кон, но без да може да напредне.

Колко пъти въжетата се бяха впивали в разранените му длани, колко пъти бе трябвало да чупи леда и да се бори с природните стихии и непрогледния мрак. Бе прекарвал безброй подобни студени, самотни нощи на кораба, далеч от сушата.

Но като че ли никога не достатъчно далеч.

Откакто преди десетина години се бе дипломирал в Анаполис, капитан Найт прекарваше в морето по няколко месеца подред и бе пускал котва в много чуждестранни пристанища. Още от началото бе проявявал желание да участва във всяко начинание, което щеше да го отведе колкото се може по-далеч от американските брегове. Като че ли очакваше да мисли толкова по-малко за Мери-Елън Пръбъл, колкото повече мили го отделяха от Мемфис.

През септември 1852 година, само три месеца след дипломирането си, той бе един от малцината мичмани, изпратени заедно с още стотина матроси на борда на военния кораб „Джеймстаун“ до Буенос Айрес, Аржентина, за да защитават живеещите там американци.

През юни 1853 година замина с „Бринкли“ на експедиция, чиято цел бе да нанесе на карта всички Тихоокеански острови от Алеутските острови до Япония. След девет месеца бе призван в Сан Франциско, откъдето през април 1854 година незабавно бе изпратен до Шанхай, като втори помощник-капитан на „Брайсън“.

Фрегатата „Уичита“, заедно с деветдесет човека, под командването на Джон Кели, се бе присъединила към група британски кораби, чиято цел бе прогонването на китайските военни сили, заплашващи чуждите концесии в Шанхай.

През 1855 година дойде ред на Хонконг и по-късно през същата година — на островите Фиджи. През 1856 година застана начело на малка десантна група от военния кораб „Дикейтър“, чиято цел бе да помогне на заселниците от Сиатъл, Вашингтон, като отблъсне атаката на хиляда враждебно настроени индианци.

Прекара по-голямата част от 1857 година в Щатите, като преподавател в Анаполис и в края на същата година бе повишен в чин лейтенант.

През 1858 година замина в Парагвай като помощник-капитан на военния кораб „Фрийдъм“, а през 1859 година се озова край устието на река Конго.

А сега, в началото на 1861 година, наскоро произведеният капитан Клей Найт се бе отдалечил на десет дни път от корабостроителния завод в Норфолк, където „Водната вещица“ бе реконструирана из основи. Крайната му цел бе Уестърн Стейшът — пристанището на Сан Франциско.

Пътуването бе дълго и щеше да се наложи да правят спирки поне четири пъти, като първият и най-дълъг престой се предвиждаше да стане в тропическия крайморски град Рио де Жанейро. Екипажът вече очакваше с нетърпение да се порадва на няколко дни свобода в топлото бразилско пристанище.

И така, докато пушеше сам през тази студена януарска нощ, капитан Клей Найт размишляваше за годините, които бе прекарал в морето, за всички места, където бе ходил и за всички жени, които бе имал. Поклати тъмнокосата си глава и пълните му устни бавно се разтегнаха в усмивка на самоирония.

През всичките тези години и въпреки всички тези жени и нови места, той не бе успял да забрави напълно Мери. Понякога се случваше за кратко образът ѝ да избледнее, когато не можеше да си спомни точно как бе изглеждала, как бе звучал гласът ѝ, какво бе усещането, когато я бе държал в обятията си.

И изведнъж, като гръм от ясно небе, в съзнанието му изплуваше някой отдавна забравен спомен и започваше да го измъчва. И тя заставаше пред него толкова жива, толкова истинска, че пръстите го заболяваха от желание да я докосне. Струваше му се, че усеща сладките ѝ целувки и топлината на нежното ѝ тяло, притиснато в неговото.

Капитан Клей Найт отметна глава и се присмя на самия себе си. На американския хоризонт се задаваха сериозни вълнения. Народът му се намираше на ръба на гражданска война. Война, която щеше да покоси живота на хиляди, а може би и неговия. А той си мислеше за Мери Пръбъл Лотън!

Слава Богу никой и най-вече Мери, не знаеше какъв сантиментален глупак беше.

Смехът му секна и той стисна челюсти. Сивите му очи се присвиха, когато хвърли изпушената пура в морето.

Ако любовта му всъщност никога не бе умира напълно, същото можеше да се каже и за омразата му. Само тя го бе спасила досега. Всеки път, когато с копнеж си припомняше почтеното, мило, любящо момиче, каквото беше Мери, в крайна сметка той не можеше да не се сети, че в действителност някогашната му любима не притежаваше нито едно от тези качества.

В действителност тя беше една лъжкиня, една жестока и невероятно студено сърдечна жена, която бе стъпкала сърцето му, без да се поколебае. Радваше се, че няма никога вече да види тази красива кучка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше залез-слънце, когато бляскавото бижу, на което напомняше дългото бразилско крайбрежие, се появи отдясно на носа на „Водната вещица“. Зрелищният Рио де Жанейро сякаш се бе изкъпал във вълните на прилива. Гледката бе поразителна. Пясъчни брегове, прекрасни долини и хълмове лежах в подножието на тропически планини.

На отегчените от морето моряци, Рио де Жанейро се стори като някоя главозамайваща красавица, разперила гостоприемно ръце към тях. Тя ги примамваше да се приближат до нея.

„Вещицата“ пусна котва в залива Гуанабара, точно когато светлинките на приказния град започнаха да примигват отвъд захарнобелите плажове и пурпурните хълмове зад тях. Лоцманът направляваше със сигурна ръка и зорко око „Вещицата“ към пристанището, където бяха наредени десетина по-големи и по-малки кораби.

Тя се плъзна бавно между един кафяв влекач и един впечатляващ бял клипер. След малко пусна котва приблизително на същото място, където преди повече от триста и петдесет години бяха слезли първите португалски моряци.

Членовете на екипажа на „Водната вещица“, прясно избръснати и в чисти, изгладени униформи, се провикваха и махаха лудо към хубавиците на пристана, като едвам се сдържаха на едно място от нетърпение да слязат по-бързо на бразилския бряг. Кръвта им вреше и те имаха усещането, че не могат да чакат и минута повече, за да слязат на сушата и изучат многобройните прелести на този тропически рай.

Един от тях обаче трябваше да почака.

Капитан Клей Найт изпитваше почти толкова силно желание, да се порадва на удоволствията, които можеше да му предложи Рио, колкото и моряците му. Беше прекарал доста време без жена и възнамеряваше още преди края на нощта да намери забрава за няколко часа в обятията на някоя страстна и красива бразилка.

Но първо трябваше да свърши нещо.

Беше един от почетните гости на тържеството, което даваше пенсиониралият се морски капитан Джон Д. Уилингам. Под командването на дядото на Клей, той бе участвал във войната от 1812 година. Застаряващият капитан се бе оженил за една богата наследница от Рио и се бе установил в този град след пенсионирането си.

Семейство Уилингам очакваха Клей да се появи в дома им след около час.

Затова трябваше да се раздели с оживения си екипаж. На врата му висеше бинокъл. Интересът му бе привлечен от блестящо белия клипер до „Водната вещица“. Ясно бе, че впечатляващият кораб не бе военен. Господата да го последваха в кабинета му на чашка бренди, хаванска пура и по-нататъшно обсъждане на неизбежната война между щатите.

Неустрашимата му внучка се обади:

— Съжалявам, дядо, но обещах на капитан Найт да го разведа из прочутите ти градини.

И тя впери тъмните си очи в Клей като му се усмихна дръзко.

— О, дете, вече е тъмно — отвърна Джон Д. Уилингам. — Капитанът няма да може да оцени великолепните ми цветя в мрака.

— Сега е пълнолуние — напомни му Джо-Ана.

След това хвана Клей за ръката и го изведе от трапезарията, докато останалите три неомъжени млади дами ги проследиха със завистливи погледи.

Клей предпочиташе да не влиза в компанията на буйната млада красавица. Тя толкова му напомняше за жената, която не бе могъл да забрави повече от десет години. Косата ѝ имаше същия платиненорус оттенък. Носеше я пусната, също както правеше Мери като момиче. Очите ѝ бяха големи, тъмни и изразителни. Разцъфтялото ѝ тяло бе високо и стройно, с нежни, изкусителни извивки.

Точно като на Мери.

Клей я пожела на мига.

Желаеше това красиво подобие на младата Мери така, както не бе желал нито една жена от години насам. Едвам се сдържаше да не я привлече в обятията си и да не заглуши очарователното ѝ моминско бръщолевене с устните си.

Хванала го под ръка, Джо-Ана Уилингам вървеше из ухаещата градина и открито флиртуваше с него. Умишлено допираше гърдите си до лакътя му, когато посочваше това или онова от прекрасните цветя, осяели този тропически рай.

Внезапно Джо-Ана престана да говори и спря да върви. От близкия, натежал от цвят храст, откъсна една великолепна, снежнобяла орхидея и я подаде на събеседника си.

— Вземете я като спомен от мен, капитане. — Младият мъж се усмихна и пое цветето. Девојката се приближи още една крачка и обви с ръце врата му. — Както и това.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по устата. Ръцете на Клей моментално я обгърнаха и той я целуна със страст, която се предаде и на нея. Поласкана и развълнувана, тя с охота се притисна в силното му, стройно тяло и въздъхна доволно, когато дланите му стиснаха собственически бедрата ѝ, за да я придърпат по-близко, а след това обгърнаха задните ѝ части.

Никой досега не бе целувал Джо-Ана Уилингам така. Задъхана и разгорещена, тя изтръпна от глава до пети. Притисна се към Клей, който я целуваше все така страстно и настойчиво, с надеждата, че той изпитваше не по-малка възбуда от нея.

И той действително се чувстваше така.

Дори още по-силно възбуден.

Внезапно младият мъж откъсна изгарящите си устни от лицето ѝ, хвана голите ѝ ръце и я отблъсна от себе си така рязко, че главата ѝ се отметна назад.

— Мили Боже! — измърмори той.

— Какво има? — попита смаяната Джо-Ана Уилингам. — Ядосахте ли ми се за нещо? Да не би да направих нещо нередно?

— Не, аз го направих — отвърна, отвратен от себе си, той. — Ти си още дете и аз не трябваше... Извинявай, не... По-добре влизай вътре.

— Не искам да се прибирам, капитане. Не съм дете. На осемнайсет години съм и искам да остана тук с вас.

— Прибираш се веднага — настоя младият мъж, хвана я за ръката и я помъкна насила към къщата.

Щом се озоваха вътре, Клей побърза да се извини пред домакините, като обясни, че е изморен от дългото пътуване и копнее да

си легне по-рано тази вечер.

— Ще дойдете пак, нали, капитане? — настоя общителният му домакин. — Двата с мисис Уилингам искрено се радваме на компанията на младите офицери от щатите.

— Благодаря ви, сър — отвърна уклончиво Клей.

Погледна към Джо-Ана и видя сълзи в питащите ѝ очи. Прободе го силно чувство на вина. Беше я целувал, бе искал да я люби, но само, защото му бе напомнила за Мери. Нямаше избор, трябваше да я остави да се пита, какво бе сгрешила.

Клей забърза надолу по каменните стъпала на градината, като ги вземаше по две наведнъж. Когато стигна до бялата стена, ограждаща имението на Уилингам, той се измъкна припряно през вратата от ковано желязо. А след това се обърна и вдигна поглед към къщата на върха на хълма.

Въздъхна с огромно облекчение, разтвори длан и пусна на земята бялата орхидея.

От предишното му весело настроение нямаше и следа. Капитан Клей Найт сложи фуражката върху главата си и се запъти надолу към една от ярко осветените кръчми по „Пианема бийч“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— ... и не мисля, че е редно да излагам жена си и дъщеря си на подобна опасност — рече Прес Темпълтън, най-близкият съсед на семейство Пръбъл, чието имение отстоеше на по-малко от четвърт миля от Лонгууд. — Продадох къщата на една симпатична млада двойка от Нашвил, Уилям и Лия Томпсън. Съпругата е братовчедка на Андрю Джонсънови. От добро семейство е. И двамата са с благороднически произход. Прекрасни хора, прекрасни хора.

— Значи напускате Мемфис, така ли, Прес? — попита Джон Томас.

Двамата стояха в ограденото с полици, пълни с книги, студио на Джон Томас през един леден следобед в началото на януари. Мери бе на седмото небе от радост, че баща ѝ най-после бе склонил да слезе на долния етаж и да се види със стария си приятел и съсед.

През изминалите няколко седмици Джон Томас бе започнал да слиза от време на време на първия етаж. А когато не го правеше, искаше да му носят „Мемфис ъпийл“ в подноса със закуската. Мери знаеше причината за тази промяна. Слуховете за неизбежността на войната бяха привлекли интереса му. Това се случваше за първи път след смъртта на Джули.

А днес дори се бе съгласил да приеме някой от посетителите си.

Младата жена, която се въртеше тревожно край вратата на кабинета, чу думите на Прес Темпълтън.

— Ако войната избухне, а това изглежда неизбежно, не мога да поема риска да оставя моите жени тук.

— А защо не ги изпратиш сами, а ти не останеш тук?

Гласът на Джон Томас бе възвърнал отчасти силата и авторитета си.

Прес Темпълтън замънка и най-после рече:

— Искане ми се, наистина ми се иска. Но мисис Темпълтън не ще и да чуе за това. Настоява да отида с тях в Европа. Знаеш, че Бранди е

толкова недисциплинирано и буйно момиче, че майка ѝ не може да се справи сама с нея.

— Боже мой, Прес — възкликна господарят на Лонгууд. — На колко години стана дъщеря ти? Двайсет и осем? Трийсет?

— Бранди е на трийсет и две, но е...

— И беше женена два пъти, доколкото си спомням.

— Да. И двамата ѝ съпрузи бяха негодници, които не ставаха за нищо и се отнасяха зле с нея, направиха я нещастна — каза Прес Темпълтън. — Бранди... Така де... Тя е много лесно наранима. Като дете е. Трябва да я наглеждаме непрекъснато, да я защитаваме.

Мери, която продължаваше да подслушва, не може да не се усмихне при това абсурдно съждение. Бранди Темпълтън беше толкова наранима, колкото можеше да бъде наранима една змия и в нея никога не бе имало нищо детско. Беше се превърнала в жена още на тринайсет — четиринайсетгодишна възраст, и то в хитра и опасна жена. Половината дами в Мемфис щяха да въздъхнат от облекчение, когато Бранди Темпълтън напуснеше града. А двамата „негодници“, за които спомена баща ѝ, бяха прекрасни, фантастично богати джентълмени и бяха оставили невероятно щедри суми на Бранди, за да се спасят от нещастния си брак с нея.

Наистина нищо не можеше да се сравни с родителската любов.

Прес Темпълтън си тръгна след около половин час. Мери очакваше баща ѝ да се качи веднага в спалнята си, но той отиде при нея в салона и каза:

— Мери-Елън, би ли казала на Тайтърс да нареди да докарат файтона пред вратата. Мисля да отскоча до града и да видя, какво говорят по улиците. — Потърка замислено брадичка. — Няма да се изненадам, ако и други южни щати са се отцепили от Съюза.

Тъмните му очи просветнаха по начин, напомнящ предишната му веселост.

— Защо не помолиш сам Тайтърс? — предложи младата жена, тъй като знаеше колко наранен се чувстваше верният слуга, задето изпадналият му в униние господар почти не му бе проговорил в продължение на повече от година.

— Така да бъде — кимна Джон Томас. Излезе в коридора и се провикна: — Тайтърс, къде си? Нужна ми е помощта ти!

Ухилен до уши, посивелият иконом се озова пред тях за част от секундата.

— Да, сър, господарю Пръбъл. К'во ви е нужно? Шъ ви го дам веднага.

Джон Томас се усмихна на верния стар слуга, който, внезапно осъзна това, бе започнал да се смалва след многогодишната си борба с хроничния артрит. Постави длан на тънкото му, приведено рамо и рече:

— Би ли се погрижил да докарат отпред каретата. Искам да отида в града.

Тайтърс повдигна с готовност глава и каза:

— Ей сега ще направя к'вото трябва.

И се обърна да излезе. Господарят му го възпря.

— Тайтърс.

— Да, сър? — погледна го въпросително възрастният човек.

— Съжалявам затова, че... Бях такъв... — Джон Томас се изкашля. — Честно казано, нямам представа какво бих правил без теб.

Тайтърс се позасмя щастливо.

— Няма да ви се наложи да разберете, господарю Пръбъл.

Със студен поглед в сребристосивите очи и безизразна маска на лицето, капитан Клей Найт пиеше сам на една маса на терасата на едно от кафенетата в Рио. Пресуши чашата на един дъх. Това бе петата по ред.

Опитваше се да се напие. До безпаметност. Изпаднал в толкова мрачно настроение, че не си даваше сметка какво става наоколо, Клей даде знак, че иска още едно питие. Усмихнатият барман му наля шестото уиски и понечи да се отдалечи. Клиентът му го хвана за ръката.

— Остави бутилката — нареди той.

Барманът повдигна рамене и остави полупълното шише. Клей собственически обви пръсти около него.

Запита се апатично колко пъти още трябваше да си налее от бърбъна, за да се напие до такава степен, че да потъне в дълбок сън веднага след завръщането си на „Вещицата“. Експериментът обещавахе да бъде доста интересен.

Докато размишляваше по въпроса, младият мъж се огледа безцелно. Кафенето беше пълно с пиещи и смеещи се хора, повече от половината от които бяха жени. Сред тях обаче не видя нито една, която би пожелал да почерпи, още по-малко — да заведе в леглото си. Въздъхна и си наля отново. Първата му нощ в Рио се очертаваше да бъде доста безинтересна.

Клей продължи да пие през следващия час. Най-накрая, полупиян, безкрайно отегчен и уморен до смърт, напусна заведението.

Сам.

Тръгна, като се прозяваше, към пристанището и „Водната вещица“.

Свел глава, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си, младият мъж вървеше по широката „Авенида Рио Бранко“, когато едва не бе съборен от бързаща бяла карета, теглена от два прекрасни бели коня.

Кочияшът извика предупредително и опъна юздите. Ужасените животни изцвилиха и се вдигнаха на задните си крака. Предните им копита затанцуваха диво във въздуха, а задните зариха в пръстта на по-малко от метър от стреснатия Клей. Той отскочи встрани секунди преди предните копита на жребците да се стоварят със смъртоносна сила върху земята.

— Внимавай, моряко! — извика уплашеният кочияш.

Преди младият мъж да успее да отговори, вратичката на покрития екипаж се отвори и отвътре се чу нисък, страстен женски глас.

— Ще ми позволите ли да ви закарам до кораба ви, капитане? — попита на английски без никакъв акцент невидимата дама. — Това е най-малкото, което мога да направя, след като едва не те убих.

Без да се усмихва, Клей се наведе и вдигна фуражката си. Изтупа я от прахта и погледна към отворената вратичка. Изпитваше известно любопитство, коя бе жената в каретата и дали външността ѝ отговаряше на чувствените нотки в гласа ѝ. Приблужи се, без да бърза, като молеше съдбата само за едно — непознатата да няма руси коси.

Качи се в тъмния файтон и седна до невидимата жена. Тя веднага почука по тавана и екипажът потегли отново. Младият мъж постави фуражката си на празната седалка насреща си, протегна ръка и запали лампата над главата си.

И се усмихна.

Жената до него имаше истински излишък от лъскави тъмни коси, вдигнати в сложна прическа над тила ѝ. Имаше дори още по-голям излишък от мургави гърди, които заплашваха да прелеят от стегнатия корсаж с ниско деколте на лятната ѝ рокля. Щедрите размери на пълната ѝ гръд се подчертаваха още повече от тънката ѝ талия. Клей беше сигурен, че ще може да я обхване с длани и се надяваше, че подобна възможност ще му се удаде.

Не можеше да бъде сигурен за размера на бедрата ѝ, тъй като беше седнала, но бе готов да се басира на една заплата, че бяха възбуждащо широки, стегнати и мургави.

— Издържам ли изпита, капитане? — усмихна се тя.

— Простете. Бях се вторачил малко грубичко, нали? — отвърна той, а след това се усмихна на свой ред. — Не само, че издържате изпита, мис...

— Мисис — поправи го непознатата и се засмя весело, когато в очите му проблесна разочарование. — Мисис Дон Ричардс Кампанго. Приятелите ми в Америка ме наричат Ричи.

Разсмя се. Смехът ѝ бе гръден и жизнен и Клей усети, как мускулите на корема му се стегнаха от внезапен пристъп на желание.

— Доста е късно да се разхождате сама из Рио, мисис Кампанго. Защо съпругът ви не е с вас?

— Защото лежи два метра под земята — отвърна непочтително тя. — Бедният старец издъхна преди пет години и ме остави съвсем сама. Не е ли ужасно тъжно това, капитане?

— Раздира ми сърцето — усмихна се отново младият мъж.

Тя се засмя пак и спътникът ѝ я последва.

Мисис Кампанго се обърна леко върху бялата плюшена седалка и дръзко постави обвитата си в бяла кожена ръкавица длан върху коляното му.

— Трябва ли да се връщате на кораба си или можете да се отбиете у дома за една чашка преди лягане, капитан... капитан...?

— Найт — отвърна той. — Клей Найт. С удоволствие бих пийнал нещо във вашата компания, мисис Кампанго.

Тя разтвори леко рубиненочервените си устни и ги облиза с връхчето на езика си. А след това изумрудените ѝ очи проблеснаха немирно, докато бавно прокара длан нагоре по бедрото му.

— Чудесно — отвърна младата жена. — Пазя една бутилка стогодишно бренди точно за такъв случай. — Сведе предизвикателно дългите си гъсти ресници и добави: — Така, както пазех и самата себе си, капитане. — Повдигна клепахи и го погледна право в очите. — За вас.

Гърдите на Клей се повдигнаха така мощно, че заплашиха да разкъсат куртката на униформата му. Не го сдържаше на едно място. Нямаше търпение да пристигнат в дома ѝ.

Оказа се, че „домът ѝ“ е великолепият бял клипер, пуснал котва до „Водната вещица“.

Когато тъмнокосата Дон Кампанго го поведе по дългото мостче, Клей ѝ разказа колко се бе възхищавал на прекрасния ѝ кораб по-рано същата вечер.

— Знам — отвърна младата жена. — Видях те. От вратата на будоара ми ти се възхищавах, докато ти се възхищаваше на „Асукар“. — Засмя се весело и го информира: — Аз съм американка, както сигурно вече си разбрал, но покойният ми съпруг беше бразилец и нарече яхтата в моя чест. Раул все повтаряше, че съм била „сладка като захар“, което, разбира се, си е самата истина.

Щом се озоваха на палубата от тиково дърво на „Асукар“, Кампанго хвана госта си за ръката и рече:

— Ела, искам да те разведа из клипера.

Поведе го право към големия салон и оттам в просторната спалня. В центъра на стаята имаше овално легло, застлано със златисто — коралови чаршафи от коприна. Таванът беше оброчен с дамска в същите разцветки, а точно над леглото имаше огромно огледало. На една от облицованите с дърво стени висеше оцветено огледало във формата на гола богиня.

Когато жената видя насочения му към стъкленото божество поглед, тя поясни:

— Това съм аз.

— О, така ли? — Той смръщи шеговито вежди. — Как мога да бъда сигурен?

Тя се усмихна.

— Ще видиш. Съвсем скоро сам ще се убедиш.

Домакинята се засмя, измъкна ръкавиците си и ги захвърли върху покритата с мрамор масичка. Приближи се до някакъв тъмен

дървен шкаф, отвори го и извади от него бутилка коняк. Докато наливаше старото бренди в две кристални чаши, каза:

— Сега вече знаеш всичко за мен, капитане. Разкажи ми за себе си. Къде е домът ти?

Клей повдигна широките си рамене.

— Роден съм и израснах в Мемфис, Тенеси, но домът ми е морето.

— Мммм. И сигурно там в Тенеси те очаква някоя сладка малка женичка?

Тя му подаде едната от чашите и леко допря своята до нея. Чашите звъннаха. Двамата отпиха от брeндитo си.

— Не. Не съм женен. И никога няма да се ожена.

— Разбирам.

Отговорът му очевидно допадна на Дон Кампанго. Тя се приближи още малко, като облиза изкусително брeндитo от рубиненочервените си устни. Вдигна ръка и започна да измъква украсените със скъпоценни камъчета фиби от тежките си черни коси. Освободени, лъскавите кичури се разпиляха по голите ѝ мургави рамене.

Със загрята от алкохола и жената кръв, Клей протегна бавно ръка и обхвана дебел кичур от това великолепиe. Едно мускулче на челюстта му започна да потрепва, когато придърпа главата на очарователната си домакиня назад и я целуна по изкусителните червени устни.

А след това обяви право, както постъпваше с всяка жена, с която щеше да се люби за първи път:

— Мисис Кампанго, вие сте изключително красива жена и аз ви желая. Но ако търсите любов и обвързване, искам да ви кажа, че сте попаднали не там, където трябва.

Без да отделя ръка от косите ѝ, той извърна глава и бавно пресуши съдържанието на чашата си, за да ѝ даде възможност да размисли.

Младата жена на свой ред изпи остатъка от своето бренди, отпусна ръка и остави кристалната чаша да падне върху дебелия персийски килим. Прегърна Клей през врата и усмихната каза:

— Ти не си ми първият морски капитан. — Притисна налетите си, меки гърди в гърдния му кош, присви едното си коляно и го

потърка в слабините му. — Бъди спокоен. Това, което ме интересува, е тялото ти.

Младият мъж се усмихна.

— Моят тип жена. Тогава какво чакаме?

Само след секунди вече се бяха освободили от облеклото си и се целуваха нетърпеливо насред купчината разхвърляни дрехи. Без да отделя изгарящите си устни от нейните, Клей привлече очарователната си домакиня към овалното легло и се отпусна по гръб върху му, като я събори до себе си. Очарован от хладната ласка на копринените чаршафи върху голия си гръб и от топлата тежест на гърдите ѝ върху силната си гръд, младият мъж въздъхна доволно.

Мургавите му длани се плъзгаха по чувственото ѝ тяло, устните му пареха шията и ушите ѝ. Тя повдигна лице, за да срещне езика му със своя, като ту атакуваше, ту се оттегляше, а желанието ѝ, подобно на неговото, се разгаряше все повече.

Тя провря ръка между телата им, обхвана пулсиращия му член и започна да отърква връхчето му в голия си корем, а след това и между бедрата си. Клей ѝ разрешаваше да прави каквото си иска. Това не беше първата агресивна жена в живота му, но определено беше една от най-страстните.

Разтвори крака, когато тя коленичи между тях, все така, без да пуска възбудената му плът, а изумрудените ѝ очи светеха диво. След това го възседна и нетърпеливо се намести отгоре му. Клей обхвана бедрата ѝ и се завъртя така, заедно с нея, че размени позициите им.

Когато проникна дълбоко в силно възбудената Дон Кампанго, тя го погледна право в очите и измърмори дрезгаво:

— Аз съм дивото, неукротимо море, а ти си капитанът на здрав кораб, мятан от бурните ми вълни. Само най-способният от капитаните може да управлява безценния си плавателен съд по мен. — Котешките ѝ очи го погледнаха порочно и тя го предупреди: — Внимавай да не се преобърнеш и да не се разбиеш. Това ще ти струва живота.

С тези думи тя направи първото въртеливо движение с бедрата си и издигна нагоре венериния си хълм, което накара сърцето на Клей да затупка още по-силно.

Неприличната морска игра го ентусиазира и разгорещи. Мяташе се върху вълните на удоволствието, докато врящото море под него се

издигаше и спадаше, като се опитваше да го прогони и същевременно — да го погълне.

Дон Кампанго се мяташе бурно, притискаше се към него, обгръщаше го със силните си бедра. След това пък омекваше, отслабваше натиска на краката си и го отблъскваше от себе си.

Клей нито веднъж не бе изправен пред опасността да изгуби битката. Тя беше изключително бурно море, но той пък беше умен и опитен капитан, който можеше да управлява сърчно мощния си кораб и в най-опасното течение.

Лютата буря продължаваше да ги върти, да ги потапя и издига нагоре, докато телата им не започнаха да лепнат от пот, а физическата им възбуда достигна трескаво ниво. Най-накрая и двамата достигнаха до кулминационния момент. Морето извика силно в екстаза си, а капитанът — победител изпъшка, доволен от трудно постигнатата си победа.

Измореният капитан се отпусна върху покореното море и то обсипа с благодарствени целувки мургавото му, изпотено лице. Клей не можа да повярва на дясното си ухо, когато Дон Кампанго прошепна:

— Нека сега да си сменим местата. Ти ще бъдеш дивото море, а аз — капитанът.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Облакът на войната, който се бе появил на хоризонта в края на 50-те години, сега надвисна заплашително над цялата нация. Горещите дискусии за правата на отделните щати се бяха превърнали в барутен погреб, който можеше да избухне всеки миг. Отцепването на Южна Каролина от Съюза бе последвано от Алабама и Джорджия и в началото на февруари в Монтгомъри, Алабама, бе образувана Конфедерацията. За президент на временното ѝ правителство бе избран Джеферсън Дейвис.

Настроението в Мемфис през тази студена зима на 1861 година бе напрегнато, тревожно, изпълнено с несигурност.

Жителите на южните щати бяха уплашени и неспокойни. На всичкото отгоре Мемфис бе изправен пред допълнителна дилема. Градът бе разделен на две. От едната страна бяха онези — предимно земевладелци и робовладелци, които се обявяваха срещу икономическия натиск, оказван от Севера върху Юга и се кълнях да разпалено, че няма да позволят на арогантните янки да определят живота на южняците. Както и че ще се бият до последен дъх, ако е необходимо.

Другите — най-вече хора, които не притежаваха нито земи, нито роби — вярваха, че финансовите интереси на отделни личности трябва да минат на втори план, след националните. Те твърдяха убедено, че ако се стигне до война, ще застанат на страната на Съюза.

Всекидневно из оживените улици на Мемфис избухваха спорове и спречквания, тъй като жителите на града, както впрочем и на цялата страна, все по-определено се разделяха на два противоположни лагера.

Сред най-разпалените привърженици на схващането, че на нахалните янки трябва да се даде добър урок, защото си пъхат носа там, където не им е работата, беше Джон Томас Пръбъл. Мери се радваше, че баща ѝ най-после бе излязъл от мъчителната си агония, но от известно време бе започнала да се притеснява, че ако войната наистина избухне, той щеше да реши да се бие.

Тя сподели тревогата си с Лия Томпсън, приятната жена от Нашвил, която, заедно с едрия си, снажен съпруг Уилям и четирите им деца, сега живееше в имението на Прес Темпълтън.

Мери хареса от пръв поглед цялото семейство Томпсън. Лия бе мила, грозновата жена на трийсет и осем години, която истински обичаше хората, харесваше новия си дом върху скалите над Мисисипи, радваше се на четирите си здрави, щастливи деца и очевидно обожаваше едрия си, мъжествен, червенокос съпруг Уилям.

Младата господарка на Лонгууд скоро разбра, че може да има доверие на Лия и спокойно да разговаря с нея. Двете споделяха тайните и прозренията, а понякога и страховете си.

През един леденостуден февруарски следобед Мери уви един дебел вълнен шал върху раменете си и тръгна по Ривър Роуд към имението на семейство Темпълтън, за да посети Лия Томпсън.

— Истински се притеснявам за татко — оплака се тя, още щом се озова в затопления от весело пращящия огън салон. — Отиде във фермата на Мартин да си купува някой отличаващ се с бързината и издръжливостта си кон.

Домакинята я изгледа озадачено.

— Баща ти е опитен ездач, Мери-Елън. Сигурна съм, че ще се справи и с най-бързоногия жребец.

— Лия, добре го познавам. Търси си боен кон.

Лия Томпсън се засмя на абсурдните ѝ думи.

— На твое място не бих се тревожила толкова заради това. Дори да се стигне до война, Конфедерацията със сигурност няма да има нужда от мъже на възрастта на мистър Пръбъл. Освен това Уилям казва, че войната няма да трае дълго и че победата несъмнено ще бъде на наша страна. Според него южняците имат предимство пред Съюза, защото най-добрите офицери на нацията са от южните щати. — И тя се усмихна, изпълнена с доверие. — Помисли си за всички прекрасни мъже от Юга, завършили в „Уест Пойнт“ и Военноморската академия в...

Мислите на Мери моментално отлетяха към Клей Найт. Дали, когато започнеше войната, щеше да си подаде оставката и да се върне, за да се бие за Юга? Или щеше да остане верен на Съюза?

— ... така че победата несъмнено няма да закъсне — рече в заключение Лия Томпсън.

— Да, да, сигурна съм, че си права — отвърна разсеяно гостенката ѝ. А след това добави: — По-добре да се връщам къщи, за да видя дали татко вече не се е прибрал.

През един хладен априлски ден Мери седеше с баща си в кантората му в града, когато из улиците зачаткаха копитата на коня на вестоносеца, а гласът му разцепи следобедния покой.

— Борьогар стреля по Форт Съмптър! Генералът иска фортът да се предаде, а президентът Линкълн призовава доброволци да се бият на страната на Съюза. Ние сме във война!

Щом чу, че Вирджиния, старият доминион, се е присъединил към Конфедерацията, Джон Томас Пръбъл събра и въоръжи рота смели мъже и ги нарече „Блъф сити Грейс“. Оседла неотдавна купения си буен жребец и поведе своите „Блъф сити Грейс“ на север, към армията на Лий.

Мери застана на верандата на Лонгууд, за да ги изпрати.

Джон Томас бе окачил на кръста си сабята, която дядо му бе използвал срещу англичаните по време на войната за независимост, а дългото ѝ острие блестеше на яркото слънце. Бе изправил рамене в горда военна стойка и яздеше начело на ротата си. Обърна се и махна весело на дъщеря си.

Времето сякаш се бе върнало назад. Той нямаше нищо общо със смазания от мъка, посивял петдесет и осемгодишен мъж, който се бе погребал жив в съпружеската си спалня. Приличаше на младеж, който изгаря от нетърпение да се хвърли в бой за своята родина.

Мери прехапа устни.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато стоеше на широката веранда в Лонгууд. След малко Джон Томас се изгуби напълно от погледа ѝ. Обхванаха я ледени тръпки, макар пролетното слънце да не жалеше топлината си. Обзе я ужасно чувство за самота и силно предчувствие, че никога повече няма да види баща си.

Младата жена преглътна с усилие, обърна се и влезе в смълчаната къща.

През юни в Тенеси се проведе референдум и, въпреки някои силно просеверняшки настроени кръгове, той се присъедини към

отцепилите се щати. В резултат на това бе обявен за последния присъединил се към Конфедерацията щат.

В края на юли, три месеца след заминаването на Джон Томас Пръбъл, до дъщеря му достигна слухът, че баща ѝ е убит в първата голяма битка на войната.

Мери остана съвсем сама.

Но не можеше да си позволи лукса да тъгува.

Богатството на семейство Пръбъл, значително пострадало още преди войната, бе окончателно съсипано от събитията, разделили нацията на две части. Морската блокада от страна на Съюза бе сложила край на пазара на памук във Великобритания. Младата жена си даде сметка за тежкото финансово положение, когато пристигнаха съобщения за плащане на просрочени дългове. Тази пролет беше засаден малко памук по обширните плантации. А в края на лятото повечето роби се бяха разбягали.

В началото на есента войната вече бушуваше с пълна сила и краят ѝ не се виждаше. До Мемфис достигаха слухове за шокиращи загуби и по Коледа трудно можеше да се намери семейство, което да не бе загубило син, баща, брат или любим.

Звукът от маршируващи крака и биещи барабани се превърна във всекидневие, както и стоновете и виковете на ранените и умиращите, които биваха докарвани непрекъснато в болницата, където Мери работеше като доброволка. Твърдо решена да даде своя принос в общото дело, тя се грижеше неуморно за ранени и обезобразени войници. Надвесеното ѝ над някой от нещастниците лице бе последното нещо, което той виждаше, преди душата му да полети към небето.

Военните действия се приближиха още повече, когато армията на Грант се срещна с войските на генерал Албърт Сидни Джонсън край Питсбърг, на по-малко от сто мили източно от Мемфис. А след битката при Шилох, река Тенеси почервеня от кръвта на най-смелите младежи на Конфедерацията.

По-късно през същия месец Ню Орлиънс падна в ръцете на неприятеля, след като градът се предаде на флаг-офицер Дейвид Фарагът. Това бе най-големият удар за Конфедерацията до този момент. А Мери, заедно с останалите обитатели на Блъф Сити, изтръпна от ужас, че янките ще доплуват по Мисисипи до Мемфис.

И янките наистина дойдоха, но не по реката откъм Ню Орлиънс. Появиха се от север.

През месец май капитан Джеймс Монтгомъри поведе речната флота на Конфедерацията срещу военните кораби, които бомбардираха Форт Пилоу в Тенеси. Монтгомъри и неговите хора се опитаха храбро да отбият напиралците северняци.

Но бунтовническата флота загуби битката.

Сразени от непрекъснатия огън, сипещ се от съюзническите кораби по Мисисипи, силите на Конфедерацията бяха принудени да изоставят Форт Пилоу.

А това бе последното укрепление преди Мемфис, щата Тенеси.

Мемфис се приготви за най-лошото. А то дойде през един горещ, задушен ден на шести юни. Рано сутринта, сред все още спящия град, се разнесе мъвата, че по Мисисипи, само на няколко мили, са видени броненосци на янките. Гражданите скочиха от леглата си и се струпаха по скалите, надвиснали над реката.

Мери и Лия Томпсън с четирите си деца наблюдаваха приближаването на военните кораби на Съюза. И точно когато огненото слънчево колело изплува на небето, първият вражески параход, „Кралицата на Запада“, изплува заплашително пред погледа им.

Вдигнала мощен военен бинокъл пред тъмните си очи, Мери се взираше към приближаващия броненосец. И към един висок, мургав офицер от съюзническата армия. С ясно очертан върху розовото небе силует, застанал самотно върху мелтердека. Вниманието ѝ не бе привлечено единствено от уверената му стойка и авторитетния му вид. Имаше още нещо. Нещо, от което по нежното ѝ тяло премина неволна тръпка. Нещо в този морски офицер на янките ѝ бе познато.

Тогава той се раздвижи. Придружи се пъргаво напред и свали дясната си ръка с типично командирско движение.

След секунда военните кораби, флотилията на Конфедерацията под командването на капитан Джеймс Монтгомъри, откриха огън по града и сложиха началото на Битката за Мемфис.

Утрото бе безупречно ясно и спокойно, но стрелбата и от двете страни бе безмилостна. След минути върху реката вече се стелеше гъста димна пелена и Мери можеше да вижда само отблясъците при изстрелите.

Съюзническите сили обаче превъзхождаха многократно тези на Конфедерацията и след два часа бунтовническата флотилия бе разбита. Само един от осемте ѝ кораба успя да се спаси.

Останал напълно беззащитен, Мемфис бе принуден да се предаде.

По обяд Чарлс Дейвис, главнокомандващ флотата на Северните щати, успя да продължи надолу по реката към Виксбърг, където щеше да се срещне с Фарагът. Той от своя страна се движеше на север от Ню Орлиънс.

Не всичките му кораби обаче го последваха към Виксбърг.

Най-големият броненосец и внушителен брой моряци трябваше да останат да пазят поредната плячка на янките. Град Мемфис, щата Тенеси. Предалият се град трябваше да бъде незабавно окупиран от Съюзническите войски, командвани от някакъв бляскав млад морски капитан, в когото Чарлс Дейвис очевидно имаше абсолютно доверие.

Привечер Мемфис бе пълен с моряците на Северните щати. Същата тази вечер Мери си легна с болезнената мисъл, че родният ѝ град вече се намираще в ръцете на войските на Севера.

Мемфис, метрополията на американския Нил, бе съкрушен от янките!

Все още не можеше да повярва. И не искаше да повярва. За първи път в живота си се страхуваше да стои в собствения си дом. Никога досега не се бе замисляла върху подобни неща, но сега се питаше доколко можеше да бъде спокойна в огромната празна къща, в компанията само на старата готвачка Мати и схванатия от артритата Тайтс.

Другите слуги си бяха отишли преди няколко месеца. Онези, които не бяха избягали, бяха разпратени по домовете на по-преуспяващи нейни съграждани. Ако зависеше от Мери, щеше да изпрати и Мати, и Тайтс, но никой не желаше да вземе безпомощната стара двойка, която, след като в продължение на няколко десетилетия се бе грижила за семейството, сега на свой ред имаше нужда от грижи.

Тази нощ сънят не искаше да дойде.

Когато на другата сутрин младата жена се събуди и забърза към болницата, бе раздразнена при вида на съюзническите моряци, изпълнили улиците на Мемфис.

И бе ужасена, когато забележа знамето на Северните щати да се развява от лекия ветрец върху покрива на пететажната сграда на пощата.

Тя спря и се загледа в него невярващо.

Поклати глава и продължи пътя си като замаяна. На „Адамс стрийт“, само една пресечка преди болницата, Мери замръзна на място. Из имението на семейство Уитли, с вид на собственици, се движеха напред-назад униформени янки. Тя се завзира като хипнотизирана в продължение на няколко безкрайни мига.

Докато наблюдаваше, нея също я наблюдаваха.

От просторния главен салон на къщата един висок мургав морски офицер бе подпрял мускулестото си рамо на дървения перваз на прозореца и гледаше навън. Присвил очи, с безизразна физиономия на красивото си лице, той изучаваше, без да мигне, стройната русокоса жена, застанала наред улицата.

Тъмнокосият слаб капитан бе същият, който бе повел към Мемфис главния броненосец на Съюзническата флота. А понастоящем командваше военноморските сили, окупирали града. Очевидно привикнал да дава нареждания и да бъде уважаван, той разпределяше задълженията между подчинените си, решително и без колебание, като същевременно не изпускаше нито едно движение на Мери.

Капитанът беше в течение всеки път, когато тя напуснеше Лонгууд. Знаеше къде ходи, какво прави и кога се връща вкъщи. Знаеше дори точната минута, в която духваше лампата край леглото си всяка нощ.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Към тревогите на Мери сега се прибави още една, дали янките нямаше да окупираат Лонгууд. Подобна перспектива я изпълваше с ужас.

Дните минаваха и всеки път, когато забележеше край дома си синята униформа на някой от съюзническите моряци, сърцето ѝ спираше да бие. Много от най-големите и хубави къщи в Мемфис вече бяха заети от неприятелските сили. Младата жена се опасяваше да не пристигнат и тук и да разрушат любимото ѝ имение.

Измина цяла седмица и Мери започна да диша с по-голяма лекота. Успокояваше се с мисълта, че в града имаше предостатъчно богати и удобни къщи и че може би омразните завоеватели нямаше да имат нужда от нейната. И слава Богу. Не можеше да си представи нещо по-неприятно от това да види тези арогантни янки със сини униформи, разположени като у дома си върху мебелите от палисандрово дърво в салона ѝ!

Не можеше да понася да ги среща из улиците на града. Не можеше да понася да минава покрай тях всеки ден на път за болницата. Не можеше да понася похотливите им погледи, насочени към нея.

Дори когато не се виждаше никакъв съюзнически моряк или войник, понякога, без да има логическо обяснение, усещаше фините косъмчета на тила ѝ да настръхват, сякаш някой от неприятните янки не откъсваше поглед от нея.

Като че ли я преследваше. Изучаваше. Наблюдаваше.

Внезапно тя спря и се огледа тревожно, като очакваше да види някой нахално оглеждащ я моряк или войник. Но не забеляза никого. Реши, че това бе резултат от опънатите ѝ нерви. Беше станала толкова раздрознителна, непрекъснато си въобразяваше какво ли не.

В крайна сметка младата жена започна да се поуспокоява. Измина и втора седмица, а все още никой от янките не бе стъпил в

Лонгууд. Очевидно ѝ се бе разминало. Не знаеше каква бе причината, но въпреки това изпитваше благодарност и облекчение.

Омразните янки продължаваха да ѝ хвърлят изпълнени с копнеж погледи, когато минаваше през града, но това вече не я притесняваше. Все още имаше проблеми със съня, но вече се чувстваше почти в безопасност.

Добре знаеше обаче, че бе неразумно, сама жена да излиза навън след мръкване в окупирания от Съюзническите войски град и не правеше опити да предизвиква съдбата.

До онази задушна юнска вечер, когато повече не можа да понесе горещината и самотата. Безразсъдно излезе от Лонгууд, отиде край реката и се натъкна на голия морски капитан.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Клей Найт — прошепна отново Мери.

— Да.

И той не каза нищо повече.

Настана дълго мълчание, през което двамата стояха неподвижно, осветени от лунната светлина. Обхванал с мургавите си пръсти нежната ѝ китка, капитан Клей Найт, командващ Военноморските сили на Северните щати, окупирали Мемфис, държеше Мери Пръбъл притисната към високото си мокро тяло и я гледаше право в очите.

Младата жена почувства, че я завладяват бурни и противоположни емоции. Гняв и неудържимо привличане. Вените на слепоочията ѝ пулсираха силно до пръсване, в очите ѝ щипеха неизплакани сълзи.

Клей. Клей Найт.

Момчето с нежно лице, което бе използвало сърцето ѝ като стъпало към тщеславната военна кариера, сега се бе превърнало в този морски капитан с жесток вид. Докато наблюдаваше отблизо това красиво мургаво лице, станало сурово с годините, Мери осъзна, че почти бе забравила колко много го бе обичала някога.

И колко много го мразеше.

Клей наблюдаваше големите ѝ тъмни очи, разкъсван от подобни емоции.

Мери. Мери Пръбъл.

Разглезеното, хубаво момиченце, което така лекомислено бе използвало чара си, за да разбие сърцето му, се бе превърнало в тази високомерна, изключително привлекателна жена. Близостта ѝ мигновено разпали в него едновременно страст и мъка, от които коремът му се присви и коленете му омекнаха.

Погледът му докосна блестящите ѝ светлоруси коси, посребрени от пълната луна. После се плъзна възхитено по безупречните черти на красивото ѝ лице, преди да се спре върху изкусителните ѝ пълни устни.

Божичко, почти бе забравил колко много я бе обичал някога.
И колко силно я мразеше.

Магията се развали, когато най-после капитан Найт заговори.
Произнесе с богатия си, гръден баритон.

— Не може да не си давате сметка, мисис Лотън, че за вас е опасно да се разхождате сама посред нощ.

— Не съм вече мисис Лотън — отвърна припряно младата жена.
— Аз съм Мери Пръбъл и за нас нямаше никаква опасност, преди да се появите с вашата банда диваци. — Разтърси ръка, за да освободи китката си. — Пусни ме! — заповяда тя, объркана и треперееща от изпълващите я противоречиви чувства.

Капитан Найт обаче нямаше подобни намерения.

Измъкна зелените банкноти от стиснатите ѝ пръсти и спокойно ги напъха в ниско изрязаното деколте на лятната ѝ рокля.

Без да отдръпва топлата си влажна длан от бурно надигащата се гръд на младата жена, той рече:

— Приеми това, като частично заплащане за квартируването, Мери Пръбъл. — След това отмести ръката си. — Като командващ Военноморските окупационни сили, избрах твоя дом, Лонгууд, за моя щабквартира по време на престоя ми в Мемфис. Можеш да ме очакваш утре по обяд.

Мери бе като поразена от гръм.

— Не! — извика тя, като мятеше глава. — Не, не те искам там. Забранявам ти да идваш!

— Не ме разбра. Не моля за разрешение, а те уведомявам за намеренията си.

— А аз те уведомявам, че никога няма да ти разреша да стъпиш в Лонгууд!

— Очаквай ме утре в дванайсет по обяд — повтори невъзмутимо младият мъж.

— Защо? Защо моят дом? — попита ядосано тя. — В Мемфис има още доста големи къщи.

— Да, знам — отвърна той. — Ако си спомняш, някога, много отдавна, аз също живеях тук.

— Да направиш една от най-хубавите сгради своя щабквартира!

— Винаги съм имал слабост към Лонгууд — каза Клей. — Сигурен съм, че там ще се чувствам прекрасно.

Суровите му устни се разтеглиха в едва забележима подигравателна усмивка.

Мери я забележа и това я ядоса още повече.

— Нима жестокостта ти няма край?

— Имах великолепен учител — беше загадъчният му отговор, а леденостудените му сиви очи изглеждаха изненадващо светли на фона на мургавото му лице.

Той отстъпи едва забележимо назад и това ѝ даде възможност да види мокрите му, покрити с дребни косъмчета гърди, мощните рамене и издутите бицепси.

— Ако не искаш скромността ти да бъде предизвикана — обяви той, — по-добре побързай да се прибереш. Мисля да се обличам.

Уплашена, че той няма да се поколебае да застане гол пред нея, Мери се пресегна тревожно и стисна мокрите му ръце над лактите.

— Не смей да мръднеш, преда да съм се обърнала!

След това с едно бързо движение го отблъсна от себе си и се завъртя на сто и осемдесет градуса. Припряно повдигна дългите си поли и забърза нататък, сякаш я гонеше самият дявол.

Клей не помръдна, не направи опит да се облича. Стоеше неподвижно на лунната светлина и наблюдаваше младата жена, която подтичваше, като обезумяла по мокрия пясък. Разпуснатите ѝ светло руси коси танцуваха по деликатните ѝ рамене, а богатите поли се увиваха около краката ѝ.

Беше повече от очевидно, че нямаше търпение да се отърве от компанията му, но това изглежда ни най-малко не го притесняваше. Щеше да се настани в дома ѝ, независимо от желанията ѝ — чувствата ѝ не бяха от особено значение за него.

Започна да събира разпръснатите си дрехи, но в последния момент промени решението си. Когато срещна Мери, тя беше боса. А това означаваше, че бе оставила обувките и чорапите си някъде на брега. Щеше да ѝ се наложи да отиде да си ги вземе.

В съзнанието му бавно изплува въпросът, дали, когато спреше, за да вдигне обувките си, тя щеше да се обърне и да погледне към него.

В същия миг всяко мускулче на тялото му се стегна. С изненада откри, че дори не смееше да си поеме въздух. Не помръдваше, не премигваше. Наблюдаваше в очакване и се губеше в предположения.

Дали щеше да се обърне? Изненада се от констатацията, че се надяваше да го направи, колкото и да си повтаряше, че не му пука.

„Обърни се и ме погледни, Мери! — изкомандва наум той. — Не можеш да не го сториш. Ще се обърнеш. И ще погледнеш назад.“

Най-после младата жена прекоси пясъчната ивица и стъпи на тревата. Само след няколко крачки се наведе, за да вдигне обувките си. Изправи се, но забърза веднага нататък по пътеката. Поколеба се. Колкото и да бе неразумно, се изкушаваше да погледне назад. Но не можеше да го направи. И нямаше да го направи.

Прехапа долната си устна при мисълта, че щеше да постъпи по-зле дори от съпругата на Лот от Библията, ако се обърнеше и погледнеше назад. Защо изобщо искаше да го гледа? Нямаше подобни желаниа! Разбира се, че нямаше. Освен това капитанът на янките сигурно вече се беше облякъл и си бе отишъл. Нямаше да стои тук цяла нощ.

Тогава, при положение, че него вече го нямаше, защо да не погледне назад?

Мери не можа да се сдържи.

Бавно извърна глава.

Високият мургав офицер стоеше там, където го беше оставила, гол и неподвижен на лунната светлина. Дъхът на младата жена секна, тя се изви светкавично и забързано започна да се изкачва по скалите, а сърцето ѝ биеше бясно.

Достигна сигурността на Лонгууд. Останала без въздух, промъкна се припряно през тежката двойна врата и я заключи. Въздъхна от облекчение и умора, качи се в стаята си и се съблече нервно на светлината на влизания през прозореца лунен лъч.

Развълнувана, Мери лежеше будна в леглото си, питайки се дали капитан Нйт наистина възнамеряваше да окупира Лонгууд. Можеше ли наистина да прояви подобна жестокост и безчувственост? Не беше ли я наранил достатъчно преди толкова години? Нима искаше да ѝ причини още болка?

Младата жена проклинаше името му и се закле, че никога няма да му позволи да влезе в дома ѝ. Или в сърцето ѝ. Сега, след като размисли, тя реши, че той не можеше сериозно да възнамерява да се настани в Лонгууд. Искеше само да я изплаши. Да я поизмъчи. Разбира се, че нямаше да се появи тук.

Но всъщност знаеше, че точно така щеше да направи.

Мери не можеше да заспи. Въртеше се неспокойно, разтревожена и разочарована. Щом затвореше очи, пред нея се изправяше образът на мургавия, гол, изключително мъжествен капитан Найт. Заспа малко преди зазоряване.

Но дори тогава не можа да намери покой. Мяташе се, стенеше и въздишаше, ужасена от тъмните, неясни сънища.

Наближаваше дванайсет по обяд и изтощената, притеснена Мери стоеше сама в огромната веранда на Лонгууд. Стиснала здраво в дясната си ръка един от старите пистолети за дуел на баща си, тя чакаше и наблюдаваше.

Точно в дванайсет часа видя капитан Найт, който се приближаваше по обсипаната с речни камъчета алея на Лонгууд. Беше гологлав, така че синьо-черната му коса блестеше на слънцето, тъмносинята униформа му отиваше невероятно. Твърдата му права якичка бе украсена с месингови звездички. По ръкавите му се виждаха жълти капитански нашивки, а по широката му гръд сияеше двойна редичка пиринчени кончета. Тънкият му кръст бе увит с яркожълт колан, на който висеше лъскава сабя, опряна в дясното му бедро.

Бе възседнал буен кон с лъскав косъм, черен като косите на своя ездач. Човекът и животното си подхождаха невероятно. И двамата бяха изключително красиви, грациозни и най-вероятно — опасни.

Малко зад своя командир вървяха решително, наредени в колона и въоръжени мъже в сини униформи и се приближаваха към къщата на върха на скалите.

С разтуптяно сърце, стиснала здраво пистолета, Мери Пръбъл стоеше сама на широката централна веранда и наблюдаваше идващите към входа янки.

Презираше ги до един. Най-омразен от всички обаче ѝ беше арогантният им командир.

Младата жена си пое дълбоко въздух и вирна гордо брадичка, когато капитан Найт слезе от коня си току пред вратата. Пусна дългите кожени юзди на земята, каза тихичко нещо на черния си жребец, съобщи на хората си, че ще трябва да почака малко, обърна се и влезе през тежката порта от ковано желязо.

Мери усети, че цялото ѝ тяло се стегна.

Почувства, че въздухът не ѝ достига, когато той влезе в земите на имението.

Месинговите копчета на гърдите му отразяваха слънчевите лъчи, докато той вървеше по алеята със собственически вид. Щом стигна до стълбата, водеща към сенчестата веранда, където го очакваше домакинята на Лонгууд, той спря.

Постави крак на първото стъпало, отпусна длан върху дръжката на бляскавата си сабя, погледна Мери право в очите и рече тихо и невъзмутимо:

— Казах ти, че ще дойда в дванайсет по обяд и ето ме тук.

— А аз ти казах, че никога няма да те пусна да стъпиш в Лонгууд.

Тя стисна челюсти и повдигна тежкия пистолет за дуел. Насочи го към събеседника си, като го държеше с двете си ръце. Той не мигна, не направи никакво движение.

— Да не би да възнамеряваш да ме застреляш, Мери?

— Ако е нужно — отвърна тя и в тъмните ѝ очи проблеснаха опасни искрици. — Направи само още една стъпка и натискам спусъка.

— По всичко личи, че това трябва да ме изплаши — каза младият мъж, но спокойствието, което се излъчваше от високото му стройно тяло говореше точно за обратното. — Само че не можеш да убиеш мъртвец — добави той и бавно изкачи оставащите стъпала.

— Назад! — възкликна тя, а пистолетът сякаш натежа още повече в дланите ѝ. — Ще те застрелям, затова не ме принуждавай да го правя!

— Какво чакаш? — попита я с тих, равен глас той, докато се приближи дотолкова, че застана точно пред нея, като закри напълно видимостта ѝ с широките си рамене.

В следващия миг потрепващото сребърно дуло на пистолета се притисна към гърдите му.

— Мястото не е най-доброто — рече той.

И услужливо повдигна дулото на оръжието така, че да го насочи право срещу сърцето си. Ако Мери натиснеше спусъка, Клей щеше да умре на секундата.

Той го знаеше много добре.

Тя също го знаеше.

Младата жена се бореше със съвестта си. Беше ужасена от силното си желание наистина да застреля този суров капитан на янките, когото бе мразила в продължение на повече от десет години. Толкова лесно бе просто да дръпне спусъка и да сложи край на живота му така, както той бе унищожил нейния още докато тя беше младо, изпълнено с доверие момиче.

Погледна светлосивите му очи и не видя дори намек за страх. Чувстваше се напълно обърквана от странното му поведение. На него като че му беше безразлично дали щеше да живее или да умре. И какво искаше да каже с думите, че не може да убие мъртвец?

Този висок мъж я плашеше и озадачаваше. В него не забелязваше и следа от момчешките черти на нежния младеж от юношеството си. Лицето на трийсет и двегодишния човек пред нея бе сурово, с непоколебими, безмилостни черти. Дори устните му бяха променени, все така чувствени, но странно твърди, като че ли красивата му уста издаваше някаква скрита в душата му горчивина.

Той беше непознат. Не знаеше нищо за него. Но това нямаше да ѝ помогне. Не можеше да го застреля.

Предаде се, без да се съпротивлява, когато той безцеремонно повдигна ръка и взе пистолета от дланта ѝ. Огледа оръжието, а след това погледът му се насочи към нея.

— Този стар пистолет е опасен, Мери — предупреди я тихо той. — Нищо чудно да избухне в лицето ти. — Пъхна го в жълтия си пояс. — Така, сега всичко зависи от теб. Можеш да направиш положението трудно или безпроблемно. Това за мен е без значение. Така или иначе, ще заема Лонгууд.

Победена, тя се опита да звучи невъзмутимо като него.

— Какво би сторил, капитане, ако се противопоставя? Ако откажа да те пусна да влезеш? Аз не можах да те убия. Ти би ли могъл да ме убиеш? — Младият мъж не отговори. — Би ли го направил? Би ли извадил пистолета си, за да ме застреляш? Би ли ме съсякъл с лъскавата си сабя?

Брадичката ѝ се повдигна още малко, а големите ѝ тъмни очи проблеснаха предизвикателно.

Със самочувствието на човек, привикнал да командва, Клей рече:

— Подобни драстични мерки няма да бъдат нужни. Ти ще се подчиниш на заповедите ми. — Промъкна се покрай нея с пъргавината

и гъвкавостта на котка и застана между нея и главния вход. — Е, кажи какво избираш. Ще ме оставиш ли да вляза мирно в къщата? Или това трябва да стане в резултат на тъжна капитулация след битка, която просто няма как да спечелиш?

Младата жена го погледна право в спокойните сиви очи и разбра, че наистина щеше да изпълни заканата си. Съпротивата беше безполезна. Той беше по-едър и по-силен от нея. Предпочиташе да запази поне част от достойнството си.

— Няма как да не те пусна в дома си, капитан Найт — отвърна решително тя. А когато миг по-късно заговори отново, очите ѝ пламнаха отново. — Но обещавам, че когато войната свърши и Югът победи, лично ще платиш за това.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Капитан Клей Найт се настани в Лонгууд.

Мери се почувства страшно угнетена, когато високият капитан и десетина от неговите хора окупираха красивото имение, кацнало върху скалите над реката.

Нямаше друг избор, освен да стои безпомощно във вестибюла с мраморен под и да наблюдава как мъжете със сини униформи влизат в дома ѝ. Набързо се разпръснаха из стаите на партера, като оглеждаха любопитно новото си жилище и весело си подвикваха един на друг. Младата жена заскърца със зъби, когато влязоха в гостната и започнаха да повдигат и разглеждат безценните произведения на изкуството и да опипват с грубите си ръце по прекрасните мебели. В издържаната в бели и златни тонове музикална стая, подрънкаха на раздрънканото пиано от палисандрово дърво и опънаха струните на златната арфа.

Това бе истинско мъчение, но тя си наложи да запази спокойствие. Стоеше във вестибюла, без да каже дума, като поклащаше отчаяно глава, докато неканените ѝ гости се разхождаха свободно, където си щат.

Но когато един едър моряк излезе от салона и погледна многозначително нагоре по стълбището към втория етаж, тя притисна длан към гърлото си, неспособна да се сдържа повече.

— Не! — рече предупредително тя, но веднага смекчи тона си. — Не, моля ви — добави умолително тя, — не се качвайте там... Недейте...

Сърцето я заболя, когато, без да ѝ обръща внимание, той мина покрай нея и се запъти право към стълбите. Нямаше как да го спре. Наблюдаваше го безсилно как постави единия си крак, обут в огромен, тежък ботуш, върху първото стъпало на постланото с дебел килим стълбище. Тя подскочи от изненада, когато точно зад нея се чу дълбок, гръден глас:

— Не прави това, боцман Милс.

Широкоплещестият моряк се закова на място. Мери се обърна.

Зад нея стоеше капитан Нйт, насочил цялото си внимание към едрия мъж на стълбите.

— Не разполагаме с втория етаж на имението. — Гласът му, макар и тих, звучеше авторитарно. — Нито ти, нито другите имате право да се качвате горе. Независимо дали съм тук или не, никога не трябва да се появявате на втория етаж. Ясно ли е?

— Да, сър — отвърна морякът и послушно слезе долу.

Мери изпита известно облекчение. Но то не продължи дълго.

Макар да бе забранил на хората си да се качват горе, капитан Нйт се настани в господарския апартамент. Въпреки възраженията на домакинята.

— Не! Не там — извика Мери, докато вбесена го следваше от луксозната дневна стая на въпросния апартамент, в елегантния будоар.

— Тази стая ще ми свърши чудесна работа — заяви младият мъж, като се въртеше из огромната спалня, чиито големи огледала в златни рамки, заели и четирите ѝ стени, отразяваха всяко негово движение. Постави мургавата си ръка върху внушителното легло с четири колони, за да опита мекотата на дюшека и поклати одобрително глава. — Сигурен съм, че тук ще ми бъде наистина удобно.

— Нямаш ли капчица срам? — попита възмутено Мери, вперила поглед право в очите му. — Това е апартаментът на родителите ми.

Без да си направи труда да я погледне, младият мъж отвърна хладно:

— Те вече нямат нужда от него. Затова пък аз имам. И сега всичко това е мое. Докато съм в Мемфис. — Повдигна очи от леглото към събеседницата си. — А ти, Мери, все още ли спиш в същата стая? — Повдигна ръка и потърка замислено брадичка. — А, да, това означава, че вратата ти е точно срещу моята, от другата страна на коридора.

— Безсърдечно, нахално копеле! — срязва го тя, завъртя се вбесена и излезе разплакана от стаята.

За Мери Пръбъл започна едно дълго, напрегнато лято.

Тя слезе тичешком по стълбите и излетя от къщата. Отиде право в болницата, доволна, че има къде да се отърве поне за малко от присъствието на ужасния капитан Нйт.

Отдаде се с цялата си душа на грижите за болните и ранените, твърдо решена да не удостои повече с внимание дори в мислите си

командира на янките, който я измъчваше така безсъвестно. Само след минути бе така погълната от работата си, че не усети как се нижеха часовете. Всяка минута бе прекалено ценна, за да може да си позволи да се отвлича от неприятните си задължения.

Но когато гърбът я заболя да вдига и поставя обратно на леглото пациентите си и се почувства толкова изтощена, че едва можеше да се движи, Мери погледна навън и установи с изумление, че лятното слънце се готвеше да залязва.

Това я притесни.

Трябваше да си тръгва незабавно. Колкото и уморена да бе, младата жена измина забързано целия път до Лонгууд, пришпорвана от тревожното си чувство.

Къщата ѝ беше пълна с нежелани, необуздани съюзнически моряци и можеше да има доверие само в един от тях. Помощникът на капитана, мичман втори ранг Джони Бригс, червенокос младеж с луничаво лице. Той имаше приятна усмивка и добри обноски. Останалите бяха истински животни. Беше съвсем сама с банда едри, груби мъже и беше лишена от каквато и да била защита.

Колкото и несигурна да се чувстваше в компанията им, Мери откри, че се страхува най-вече от техния капитан. Той беше студен и безчувствен. Вземаше това, което си пожелаеше, когато го пожелаеше.

А подобен човек бе изключително опасен.

Докато се качваше по външното стълбище на Лонгууд, младата жена не обърна внимание на неколцината моряци, разположили се на верандата. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да се увери, че капитанът им не беше сред тях.

Влезе вътре и се отправи директно към кухнята. Отвори вратата и замръзна на мястото си.

Разкопчал безгрижно ризата си, изпод която се виждаха мургавите му гърди и разтворил колене, капитан Найт се бе отпуснал върху един от столовете с висока облегалка, пушеше пурата си и очевидно бе завладял изцяло вниманието на двамата си слушатели. Мати — старата чернокожа готвачка, стоеше край готварската печка и му наливаше чаша кафе. А Тайтърс, разтегнал устни в широка усмивка, седеше до масата със святащи очи и не изпускаше и дума от разказа на Клей за приключенията му в открито море. Той млъкна, когато видя Мери.

Без да каже дума, тя се обърна и излезе, като ги остави да гледат смаяно след нея. Беше ядосана на прислугата. Едно беше да приемеш неизбежното и да се примириш с настаняването на врага тук, а съвсем друго да се разтапяш в любезности към натрапилия се командир на янките!

Хукна нагоре по стълбите, а тъмните ѝ очи мятаха светкавици. Предпочиташе да си легне гладна, отколкото да не бъде заключена и в безопасност в стаята си, когато омразният капитан Найт се качеше на втория етаж. Нахлу в спалнята си, дръпна резето, облегна се на заключената врата и въздъхна уморено.

Беше изтощена, гладна и ѝ беше горещо.

Пресече стаята, запали газената лампа край леглото си, измъкна гребените от черупка на стрида от гъстите си коси и ги остави да се разпилят по раменете ѝ. След това започна да съблича мръсните си дрехи, които ѝ държаха толкова топло. Изрита обувките си, седна и нави памучните си чорапи надолу по подутите си крака. Изправи се, разкопча зелената си поплинена рокля, измъкна я през главата и я остави встрани. Накрая захвърли нетърпеливо изпомачканата си фуста на пода.

Въздъхна уморено, справи се със закопчалките, които стигаха до средата на бялата ѝ камизолка, разтърси крехките си рамене и остави дрехата да се свлече надолу по ръцете ѝ. Точно се захвана с пликчетата, когато на вратата се почука.

Мери трепна и прикри с ръце голите си гърди. Замръзна на място. Страхуваше се както да отговори, така и да не отговори. Ако не отвърнеше, той сигурно щеше да си отиде. Затова реши да запази мълчание.

Повторното почукване я принуди да предприеме нещо.

— Махай се! Чуваш ли ме? Незабавно се разкарай от вратата!

— Мис Мери — достигна до ушите ѝ слабият, уплашен глас на Тайтърс. — Не ме карайте да си ходя. Мати ми каза да ви донеса вечерята и да не се връщам, преди да сте я взели.

Младата жена си отдъхна шумно, едновременно от облекчение и раздражение.

— Почакай една минутка, Тайтърс.

Грабна синия копринен халат от леглото си и бързо го наметна върху раменете си. Завърза колана здраво около кръста си, оправи

реверите, прибра непокорните коси зад ушите си и отвори леко вратата.

Старият чернокож иконом стоеше пред нея с мрачен вид, стиснал в изкривените си от артритата ръце, покрит с бяла кърпа, поднос.

— Нещо не е ли наред, мис Мери? — попита невинно той, отворил широко очи, а сбръчканата му брадичка затрепери.

Въпросът му ѝ се стори смешен. Абсурдно смешен. Беше останала съвсем сама, бе почти напълно разорена. Южните щати бяха във война. Мемфис бе паднал в ръцете на Съюза. Янките бяха окупирали Лонгууд. Командирът им беше безсърдечният любим от младежките ѝ години. Собствените ѝ слуги се отнасяха към него, като към кралско величие. А Тайтърс — милият, добрият стар Тайтърс — я питаше дали нещо не е наред.

Мери се разсмя.

Не можа да се сдържи. Нервите ѝ бяха опънати до крайност и това, съчетано с физическото ѝ изтощение, я доведе до истерия. Смееше се, без да може да се спре. Поведението ѝ стресна стария слуга и го изплаши почти до смърт.

Подпря се на здравата рамка на вратата и продължи да се смее, неспособна да говори и да обясни на Тайтърс какво ѝ се бе сторило толкова смешно. Очите ѝ се напълниха със сълзи, затова ги затвори. Главата ѝ се мятеше напред-назад. Все така стиснала клепачи и с разпиляна по лицето светлоруса коса, младата жена продължаваше да се смее, докато мускулите на корема я заболяха. Хвана се за стомаха с две ръце.

Бе изгубила самоконтрол и го съзнаваше. Смя се дотогава, докато не ѝ останаха никакви сили и се почувства почти като болна.

Най-после започна да се поуспокоява. Като кашляше и се опитваше да си поеме въздух, тя отметна глава и бавно отвори очи. Вдигна длани и прибра разпилените по лицето си кичури. Премигна веднъж-дваж пъти, за да проясни замъгленото си зрение.

И едва не получи удар.

Тайтърс го нямаше.

На негово място стоеше високият, мургав капитан.

Найт и държеше подноса в едната си ръка.

Смехът застина в гърлото ѝ. Младата жена неволно потрепери под студения му нагъл поглед. Светлосивите му очи не гледаха към

почервенялото ѝ лице. Бяха насочени към пазвата ѝ. Едва сега Мери осъзна, че в резултат на буйния ѝ смях реверите на синята копринена роба се бяха разтворили и разголили гърдите ѝ.

Нервно придърпа краищата на дрехата върху голата си плът, като се надяваше, че той не бе успял да види кой знае колко много.

Като че ли прочел мислите ѝ, Клей каза:

— Само това, което може да се види, когато носиш някоя от най-смелите си бални рокли.

Погледите им се срещнаха. Неговият бе хладен, спокоен, преценяващ. Нейният — ядосан, разярен, унижен.

— Вечерята ви, госпожо — обяви той.

И протегна подноса. Тя отказа да го поеме.

— В такъв случай да вляза да го оставя?

Ръката ѝ политна и го удари по мургавата гръд, точно там, където бе разтворена ризата му. Дланта ѝ усети твърдите, изваяни мускули. Тя го блъсна навън с цялата си сила и извика:

— Предпочитам да умра от глад!

— Тогава вземи подноса.

— Няма — отвърна тя, като не отслабваше натиска си.

— Държиш се като дете.

— Ще се държа както си искам. Това е моят дом, капитане!

Младият мъж не каза нищо повече, само повдигна едната си вежда и многозначително сведе очи към бялата длан върху тъмните си гърди. Мери проследи погледа му и се намръщи отвратена, когато видя, че пръстите ѝ бяха оплетени сред къдравите косъмчета на тялото му. Отдръпна рязко длан, сякаш се бе изгорила.

— Стой далеч от мен! — изсъска тя, отстъпи крачка назад, затръшна вратата в лицето му и се облегна на вътрешната ѝ страна, като че ли се опитваше да го възпре с тялото си.

Той се обади от другата страна.

— Оставям тук подноса. Може да огладнееш, преди да е дошло време за закуска.

Притиснала към вратата студените си ръце, треперещото си тяло и пламналата си буза, Мери не отговори. Само се молеше Клей да си отиде и да я остави на спокойствие. Остана в това положение в продължение на няколко безкрайни минути. Сърцето ѝ препускаше, дишането ѝ беше забързано, неравно, мъчително. Страхуваше се.

Страхуваше се от него. Страхуваше се от мрачната му привлекателност, от властта, която той все още имаше над нея.

Най-после се раздвижи. С приведени от умората и вълнението рамене, тя се отпусна безсилно върху люлеещия се стол.

Беше все така уморена, гладна и сгорещена, както преди, но сега беше и притеснена. Плачеше ѝ се.

Това беше едва първата нощ на студения и властен капитан Найт под покрива ѝ и вече бе успял да я обърка, да я притесни, да я изненада и... да я привлече?

Този тъмен, нарушаващ покоя ѝ непознат, настанил се в къщата ѝ, нямаше нищо общо с милия и сърдечен Клей от младостта ѝ. Капитан Найт беше красив, учтив, самоуверен и заплашителен.

Той все още говореше с мекия, носов акцент на щата Тенеси, но вече по-бавно, с премерено спокойствие. Красивите сиви очи, в които някога беше светила топлина и момчешки ентузиазъм, бяха съвсем различни. Сега това бяха ледени сребристи очи — очи, които не пропускаха никога нищо — дебнеци, хищнически, безстрашни. От всичко най-много обаче се бе променила устата. Устните, които някога бяха нежни и чувствени, сега бяха непреклонни, донякъде цинични и заплашително предизвикателни.

Бе невъзможно да се игнорира неустоймото му мъжко присъствие. Видът му я притесняваше. Това не се дължеше само на красивата му външност. Несъмнено принос имаше и студеното му авторитетно държание, съчетано с грижливо прикритата чувственост.

Мери потръпна и несъзнателно придърпа реверите на пенъоара си, като усети как връхчетата на гърдите ѝ настръхват. Чувстваше инстинктивно, че под привидно ледената външност на лишения от емоции капитан Найт, се крие страстен мъж с гореща кръв. И заплашителното му присъствие я изнервяше.

С болезнена яснота си даваше сметка, че вълнуващият мислите ѝ капитан в същия този момент се намираше в апартамента от другата страна на коридора. Спеше ли или беше буден? Дали бе облечен или гол? В леглото си ли беше или не?

Кожата по ръцете на Мери настръхна от близостта на Клей. Засрамена и ужасена от нежеланите чувства, които той пробуждаше в нея, тя стана от люлеещия се стол, прекоси стаята и отиде да се увери, че вратата ѝ е заключена.

Затвори очи и се опита да прогони от съзнанието си красивия образ и да си припомни що за човек беше.

Безчувствен. Безскрупулен. Жесток.

Мразеше го. Мразеше го и винаги щеше да го мрази. Никога нямаше да му прости онова, което ѝ бе причинил.

От другата страна на коридора, през същата тази нощ, обектът на неугасващата омраза на Мери лежеше гол върху голямото пухено легло и пушеше безмълвно в мрака. Беше гореща, задушна нощ и на капитана му беше неприятно топло.

Лепкавата жега го караше да се чувства зле. Струваше му се, че не може да си поеме въздух. Дългото му стройно тяло бе покрито с дребни капчици пот.

Това, което го измъчваше най-много обаче беше горещина от друг вид. Не можеше да забрави, че Мери беше от другата страна на коридора и тази мисъл не му даваше мира.

Още щом я бе видял да стои пред стаята си с онзи син копринен пеньоар и да се смее, бе почувствал пристъп от някогашното удоволствие и страст. Тя не беше вече момиче. Сега бе жена. Младежката палавост и непохватност бяха изчезнали. Тя се движеше с естествена котешка грация и успяваше дори в тази жега да изглежда хладна, спокойна и сдържана.

В синята роба обаче нямаше този сдържан вид. Изглеждаше топла, нежна и привлекателна. Каква гледка бе само с падналите върху прекрасното си лице великолепни светлоруси коси. Докато се смееше, изпод тънкия плат на дрехата ѝ се бяха изписали бедрата — закръглени, женствени, сочни. Но най-хубавото от всичко бе розовото връхче на едната ѝ гърда, което бе успял да зърне, когато краищата на робата ѝ се разтвориха. Ръцете го заболяха от желание да ги протегне и да ги плъзне в пазвата ѝ.

Капитан Найт всмукна дълбоко дима от пурата си.

Никоя жена не го бе вълнувала толкова силно. Беше обиколил света и в живота си бе имал много жени, красиви и екзотични. Но нито една от тях не бе карала кръвта му да се сторециява така, както бе способна на това Мери.

Проклетата да е.

Да върви по дяволите.

Тя беше една красива пепелянка, която някога го бе ухапала почти смъртоносно. Нямахме да позволим това да се случи отново.

Но то не значеше, че трябва да се откаже от прелестите ѝ. Той не ѝ беше безразличен, независимо дали си даваше сметка за това или не. Беше я виждал как поглежда крадешком към него. От вниманието му не бе убягнала смесицата от страх и огън в тъмните ѝ очи.

Ако тя нямаше представа какво означава това, той имаше. Той я вълнуваше. Не че го обичаше — беше ѝ безразличен. Не милееше за него повече, отколкото той — за нея. Но тя бе буйна, страстна натура и сега, след като се бе развела, сигурно изпитваше носталгия по удобствата и удоволствията на брака.

Това не бе същото разглежено, стремително момиче, а той със сигурност не беше онова наивно, изпълнено с обожание момче. Той се бе превърнал в мъж, а тя — в жена. Той я желаше физически така, както тя — него. Беше съвсем просто.

По всичко личеше, че щеше да остане тук, в Мемфис, още няколко седмици, може би и месеци. Престоят му щеше да бъде безкрайно по-приятен, ако Мери поделеше леглото му. За него, преситеният мъж, тя бе поредната военна плячка, поредната утеха, която трябваше да направи по-леко чакането, подобно на просторната къща, домашно приготвеното ядене и огромното пухено легло, в което лежеше.

Клей смачка пурата си в кристалния пепелник. Хвана единия край на копринения чаршаф и избърса потта от косматата си гръд. Изскърца със зъби и обви чаршафа около кръста и пулсиращите си слабини. За това бе виновна спящата русокоса красавица и той се закле, че следващият път, когато по нейна вина се озовеше в подобно положение, тя щеше да си плати.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Всеки ден Мери очакваше със страх залеза.

Всяка нощ лежеше будна и напрегната в леглото си, без да забравя за миг, че двамата с капитана на янките бяха сами на притихналия втори етаж. Бе в непрекъснато очакване някоя вечер той да заблъска по вратата ѝ, за да го пусне вътре.

Това обаче така и не се случи.

Нощите се редуваха една след друга и нищо не нарушаваше спокойствието им. Скоро младата жена започна да се чувства неловко, задето си бе въобразила, че Клей може да се държи толкова необмислено. Той нито веднъж не бе сторил нещо, което да я накара да мисли, че желае да влезе в спалнята ѝ. Всеки път, когато се натъкнеше на него, той беше ледено учтив, нищо повече. Никога не се опита да я задържи, да остане насаме с нея. Почти не ѝ обръщаше внимание. Често студените му сребристи очи се плъзгаха по лицето ѝ и погледът му веднага се отклоняваше встрани, сякаш тя не беше там.

За нейно разочарование загадъчният капитан беше винаги мил и търпелив с готвачката и иконома. Очевидно те продължаваха да го обичат, сякаш все още беше приятното добро момче, което прекарваше голяма част от времето си в Лонгууд.

Не можеше да ги обвинява за това. Нито Тайтърс, нито Мати знаеха, какво всъщност се бе случило тогава. Не им бяха казали нищо. А сега вече бяха стари и приличаха на деца. Нямахше как да им обясни.

Доста изненадващо, а може би всъщност това не трябваше да я изненадва, но старата чернокожа двойка не беше единствената, която не проявяваше абсолютно никакво отвращение към капитан Найт. Новината, че той командва окупиралите града войски, се беше разпространила бързо. Както и новината, че се бе настанил в Лонгууд.

Просеверняшки настроеният вестник „Прес симитар“ бе пуснал статията „Добре дошъл, герой — покорителю“ в неделния си брой.

Мери се вбесяваше, когато в болницата с кошници храна и превръзки се отбиваха нейни стари познати и я разпитваха за капитана

на янките.

При едно кратко следобедно посещение в дома на Лия Томпсън, приятелката ѝ разказа за клюките, които вече бяха започнали да се носят във връзка с красивия морски капитан.

— Какво? Какво говорели, Лия? — попита тревожно младата жена.

— Хайде, хайде, Мери-Елън, не се вълнувай чак толкова — рече Лия. — Никой не говори за теб. Всички знаят, че не си виновна, задето капитанът е избрал Лонгууд за своя щабквартира. — Мисис Томпсън кимна към задната част на дома си. — Нали и моята къща е пълна с тях, както и още поне десетина имения в Мемфис покрай „Ривър роуд“? Да не говорим за тези по „Адамс Авеню“. Обсебиха и големия розов дворец на Айзак Къркланд, и имението на Джеймс Лий, и старата къща на семейство Маси. Трудно може да се намери почтен дом в Мемфис, в който да не са се настанили янките. А Бетси Греъм ми каза, че се разпръснали и в покрайнините и заели някои от отдалечените плантации и селски имения, където... където... Е, вярно, не във всички имения. Доколкото разбрах, семейство Лотън са пощадени и...

— Лия — прекъсна я Мери, — щеше да ми кажеш за...

— Мислех, че си чула — продължи да говори приятелката ѝ, сякаш Мери не бе казала нищо. — Даниъл Лотън не се присъедини към армията на Конфедерацията. Не, моля ти се, този здрав, годин за военна служба милионерски син си остана вкъщи през цялото време. Някои говорят, че имал връзки със Севера. Не знам това, но знам, че семейство Лотън си живеят като крале, докато останалите южняци страдат. Откога не си виждала половинка кафе? Синди Смолууд каза, че съпругата на Даниъл отново чакала бебе. С него ще станат четири. Или май бяха пет? Не мога да им насмогна с...

— Лия... — Мери направи нов опит да я върне към първоначалната тема на разговор.

— Да, така или иначе, в този град човек вече не може да измине и две крачки, без да види някоя синя униформа. Едно мога да ти кажа обаче. Ако моят Уилям не се биеше с бунтовниците край Виксбърг, сега тези янки нямаше да спят в леглото му. Щеше да ги...

— Лия, Лия, моля ти се — прекъсна я отново младата жена, тъй като от опит знаеше каква бърберица е приятелката ѝ и, че можеше да

продължи така до безкрайност, ако не я озапти. — Какво си чула за капитан Найт?

— О, да, капитанът. Отклоних се от темата — усмихна се Лия. — Докъде бях стигнала? — Смръщи замислено чело и очите ѝ светнаха, когато се сети. — Спомних си какво исках да кажа. Исках да ти кажа, че всички ти завиждат, Мери-Елън. Някои от нашите самотни дами охотно биха пренебрегнали факта, че красивият офицер носи неприятелската униформа. И с радост биха го приели в дома си. — Мисис Томпсън се усмихна дяволито и добави: — И дори предполагам, че някои от въпросните дами биха искали да видят капитан Найт и без синята му униформа, ако разбираш какво имам предвид.

И тя се засмя от сърце.

— Лия Рут Томпсън! — смъмри я приятелката ѝ.

Лицето ѝ пламна и, кой знае защо, изпита раздражение от думите ѝ. Не виждаше нищо смешно във факта, че група глупави жени бяха обзети от похотливи желания, насочени към Клей.

— О, не се прави на толкова шокирана — възкликна Лия, като продължаваше да се смее. — Не можеш да не се съгласиш, че капитанът е истински красавец и бас държа, че знае как да се държи в спалнята.

— Трябва да си тръгвам — скочи Мери.

— Да си тръгваш ли? — Мисис Томпсън спря да се смее и също се изправи. — Та ти току-що дойде.

— Искам да се прибера, преди да се е стъмнило.

И тя се насочи към вратата. Домакинята ѝ я последва.

— Какво има, Мери-Елън? Какво точно става? Каза ми, че като младежи двамата с капитана сте били добри приятели. Детска любов. Но никога не си ми разправяла какво точно се е случило. Да не би той...

— Омъжих се за друг — насили се да се усмихне Мери. — Ето това се случи. Нищо повече.

Лия докосна ръката на приятелката си.

— Не можеш да ме заблудиш, Мери-Елън Пръбъл. Между двама ви има нещо, нали? Той не те ли привлича? Не те ли е страх поне малко от победителя капитан Найт?

— Не. Не, не се страхувам от капитана.

Но в действителност се страхуваше. По пътя за вкъщи Мери размишляваше по този въпрос. Тя се страхуваше от него. Страхуваше се от въздействието му върху ѝ. В него имаше нещо, което изпълваше топлия юнски въздух с електричество, с напрежение. Когато той беше в къщата, на нея ѝ се струваше, че е затворена в една клетка с грациозна черна пантера, която може да се хвърли всеки момент върху незащитната си жертва и да я разкъса.

Можеше да каже кога той влиза в стаята, дори без да се обърне. Чувстваше, когато беше близо до нея, тъй като кръвта започваше да тече по-бързо във вените ѝ. Когато чуеше дълбокия му властен глас, сърцето ѝ спираше да бие за момент. Когато я погледнеше с леденостудените си сиви очи, усещаше, че бузите ѝ пламват. Когато докоснеше несъзнателно сините си панталони с дългите си тънки пръсти, тя имаше усещането, че той прокарва длан по горящото ѝ бедро. Всеки път, когато се озовеше близо до нея, дрехите започваха да я стягат така, че едвам си поемаше въздух.

Да, страхуваше се от него. Този нов Клей, свикнал да дава команди, я плашеше така, както не бе я плашил никой и нищо преди това.

Нещо повече, беше ужасена от него.

Седмиците обаче се нижеха една след друга, а капитан Найт все така не ѝ обръщаше никакво или почти никакво внимание. И докато някои от неговите хора от време на време хвърляха крадешком хищни погледи към нея, техният резервиран командир като че ли изобщо не я забелязваше.

Сякаш тя не съществуваше.

Мери започна да се поотпуска. Сънят вече започваше да идва по-лесно от преди.

Най-после можеше да си почине, нещо, от което имаше голяма нужда.

Докато не се събуди през една знойна, безлунна нощ, жадна и потна.

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Струваше ѝ се, че лежи наред в пустинята Сахара точно по обяд. Стана от леглото и се запъти пипнешком в мрака към покрития с мраморна плоча скрин, върху който стоеше порцелановата кана с вода.

Младата жена я раздруса невярващо и се намръщи. Беше празна. Наведе я към една чаша с надеждата, че може да са останали няколко капки вода, колкото да разкваси гърлото си. Каната беше абсолютно празна.

— По дяволите! — рече на глас тя.

Ядосано остави празния съд и погледна към часовника, но не можеше да види дори него, да не говорим за стрелките. Все още беше съвсем тъмно. И нямаше никаква луна.

Мери постоя неподвижно в мрака и се ослуша, но не чу нищо. Очевидно вече бе доста късно или може би съвсем рано сутринта. Лонгууд спеше, потънал в тишина и мрак.

Непременно трябваше да утоли жаждата си.

Беше сигурна, че може спокойно да се измъкне от стаята си и да слезе по задното стълбище в кухнята. Къщата ѝ беше прекалено добре позната, така че не беше нужно да пали свещ и да рискува да събуди някого. Щеше да се добере до кухнята. Щеше да се напие до насита с вода и да бъде отново в стаята си, без никой да е разбрал, че е ставала.

Мери намери пипнешком копринения си пенъоар. Метна го върху синята си памучна нощница и измъкна разпилените си коси навън. Завърза широкия пояс и предпазливо тръгна към вратата. Отвори я безшумно и се озова в тъмния като рог коридор. Беше боса и стъпваше на пръсти, но само след няколко крачки спря рязко.

Насреща си забеляза оранжевото огънче на запалена пура. Замръзна на място, като наблюдаваше как връхчето на пурата припламна за момент по-силно, като междуременно се приближаваше към нея.

Разтревожена, младата жена отстъпи назад, но се блъсна в масичката и се издаде. Само след миг потният, гол до кръста капитан Найт беше до нея. Долната част на строгото му красиво лице бе леко осветена от миниатюрното пламъче на пурата му.

Без да каже нищо, той извади пурата от устата си, протегна ръка и я смачка в пепелника върху масичката. Уплашена, Мери извика приглушено, блъсна го по голите гърди и се опита да се измъкне. В същия миг обаче около кръста ѝ се уви желязната му ръка. Притисна я силно към високото си стройно тяло. Тя затрепери. Опита се да го види, но не успя. Усещаше само топлината на тялото му и горещия му дъх в лицето си.

— Не прави това — прошепна безсилно младата жена.

— Нямам друг избор — отвърна Клей и горещите му, настоятелни устни се сляха в дълга целувка с нейните.

Когато най-после устните им се отделиха, Мери откри, че се бе облегнала безсилно на него, притиснала пламналата си буза в гранитните мускули на голата му гърд.

Затвори очи, пое си дълбоко въздух, опивайки се от мъжкото му ухание, а сърцето и тялото ѝ бяха като побеснели. Все пак успя да направи хаплива забележка.

— Осигури си влизането в Анаполис като правеше любов с мен. Това не ти ли беше достатъчно, капитан Найт?

Клей прокара пръсти в косите ѝ и ги дръпна леко назад, за да я накара да повдигне глава.

— Предостатъчно, благодаря — отвърна той с намерението да я нарани, което и стори. — А ти, Мери, какво ще кажеш ти? Ти също получи онова, което искаше, нали?

Гордата кръв на рода Пръбъл, която течеше във вените ѝ, я накара да каже:

— Да, разбира се, че получих каквото желяех. — Отчаяно ѝ се искаше да му причини болка, както той бе постъпил с нея. — Винаги получавам това, което искам — похвали се тя, като се опитваше отчаяно да види лицето му.

Непрогледният мрак, който ги обгръщаше, не ѝ позволи да усети болката, разкривила за момент красивите му черти. След миг от нея нямаше и следа.

— А разводът? — попита студено младият мъж. — Да не би да откри, че забраненият флирт с шивашкия син ти е бил повече по вкуса, отколкото правенето на любов с богатия ти, аристократичен съпруг?

— Мръсно, вулгарно копеле! — възкликна тя, като се опитваше да се отскубне от обятията му. — Мразя те, капитан Найт! Мразя те с цялото си сърце и душа и ще продължавам да те мразя до последния си дъх!

— Значи е дошъл краят на омразата ти, мила моя — отвърна хладно той, като опъна по-силно назад главата ѝ и допря отново устни до устата ѝ, — тъй като възнамерявам да те целувам, докато останеш без въздух.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той наведе глава и отново целуна Мери, почти грубо. Усети как цялото ѝ тяло се стяга и разбра, че се страхуваше от него.

Но това не го интересуваше.

Устните им останаха доста време като споени, въпреки усилията ѝ да се освободи от прегръдката му. Отказваше да я пусне. Промени позицията им, като притисна гърба ѝ в стената. Тя нямаше как да помръдне, защото той я затискаше отпред.

И продължаваше да я целува.

Като пъшкаташе в знак на протест, младата жена се опита да завърти наляво-надясно глава, за да се отдели от устните му. Той обаче бе преплел силните си пръсти в косите ѝ и не ѝ позволяваше да помръдне.

И продължаваше да я целува.

Въпреки очевидното му надмощие, Мери все още правеше отчаяни опити да се спаси. Удряше го с юмруци по голия гръб и рамене и скимтеше, възмутена от това насилие. Настойчивата, огнена целувка, обаче като че ли нямаше край.

И продължаваше.

Младата жена скоро усети ефекта ѝ по тръпките, които обзеха цялото ѝ тяло. Връхчетата на гърдите ѝ настръхнаха, а в долната част на корема си усети леко пулсиране. Страстната целувка бе започнала да пробужда отдавна заспалата ѝ чувственост. Всеки следващ миг я обземаха хиляди нови усещания, които я наелектризираха все повече и повече.

Гърдите ѝ бяха притиснати към мокрия му от пот торс, къдравите му косъмчета дразнеха възбуждащо зърната ѝ, опънали тънкия плат на нощницата ѝ. Отговаряше несъзнателно на целувката му, на езика, който проникваше дълбоко в устата ѝ и не оставяше непроучено нито едно кътче в нея.

Виеше ѝ се свят, сърцето ѝ биеше силно до пръсване. Едновременно се страхуваше и бе силно привлечена от това, което

ставаше. Искаше ѝ се да почувства отвращение от целувката му, да презре докосването му. Но това бе невъзможно. Не се беше чувствала така от последния път, когато я бе държал в прегръдките си и я бе целувал. Не, не беше точно така.

Никога досега не беше изпитвала подобно нещо.

Спомняше си само нежните целувки на едно невинно момче. А това сега бяха настойчивите ласки на един преситен мъж, на когото не можеше да устои. Въпреки това се опитваше, тъй като предугаждаше какво щеше да последва в противен случай.

Мери продължаваше да се бори с неудържимото привличане, което изпитваше към този мургав, опасен мъж. Шокирана и възбудена от подобна необузdana мъжка сила и страст, тя започна да се паникьосва. Чувстваше, че се задушавя, но дори така, усещането беше прекрасно. Дори не можеше да види в мрака своя неустоим прелъстител, който като че ли всеки момент щеше да я погълне с някоя от следващите си изгарящи, дръзки целувки, сякаш изгаряше от жажда по нея. Младата жена не можеше да направи нищо. Чувстваше, че се разтапя под бясната убедителност на упоителните ласки на красивия капитан.

Юмруците ѝ спряха безсилните си удари по мускулестия му гръб. Отказа се от по-нататъшна борба. Престана да се извива в безплодните си опити да се измъкне. Дългите омайващи целувки, животинската горещина и гранитната твърдост на тялото му, благословеното прикритие на мрака — всичко това заедно успя да сломи съпротивата на омагьосаната Мери.

Някъде в най-затънтените кътчета на все още функциониращите части на мозъка ѝ звучеше предупреждението, че пред нея бе надвиснала голяма опасност, че бе на път да загуби разсъдък си по този тайнствен мъж.

Трябваше да се пребори на всяка цена или рискуваше да ѝ се наложи след това да изтърпи ужасните последствия от постъпката си.

Сега обаче повече не желаше да слуша никакви разумни доводи и предупреждения. Не искаше да мисли. Искаше само да чувства. Най-после младата жена въздъхна тихичко в знак на съгласие, обви ръце около врата му и се разтвори в прегръдката му.

Опитният капитан Найт разбра на секундата, че се бе предала. И че беше негова. Тя самата още не съзнаваше това, но той вече бе

наясно. Знаеше, че му се бе отдала изцяло.

Вече бе негова.

При други обстоятелства щеше веднага да намали темпото на прелъстяването. Щеше да се възползва от възможността да започне всичко отначало. Да я ухажда и победи с нежни нашепвания, целувки и ласки.

Напрежението помежду им обаче бе прекалено голямо и бе продължило прекалено дълго. Гладът му за нея бе прекалено силен.

Страстта на капитан Найт засенчваше тази на Мери, а кръвта във вените му се бе превърнала в разтопена стомана. Обсебен от умопомрачително желание, той едва се сдържаше да не разкъса нощницата, която го делеше от топлото ѝ, съблазнително тяло и да я има още тук, направо на пода.

Когато изгарящите му устни най-после се отделиха от устата на Мери, тя направи последен опит да се спаси.

— Пусни ме! — прошепна задъхано тя, облегнала глава назад върху стената, докато сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

Отговорът бе една неустоима целувка на най-чувствителното местенце на шията ѝ и решително подръпване на колана, опасал кръста ѝ.

— Не... моля те... — измънка тя, докато младият мъж свали синия халат с едно бързо движение, като я остави още по-беззащитна само в мократа ѝ от пот памучна нощница.

Докосването на пръстите му, докато разкопчаваше нощницата, я влуди. Опита се да каже „не“, но не успя да произнесе нито звук. Топлият му дъх, който усещаше по рамото си, караше пулса ѝ да препуска все по-бързо. Разголената ѝ плът потрепваше. Изохка, когато Клей допря устни в извивката между шията и рамото.

Трепна, когато дланта му се плъзна в разтворената нощница и обхвана лявата ѝ гърда. Палецът му започна да се движи нагоре-надолу по настръхващото връхче. Дъхът ѝ секна от удоволствие и в същия миг той покри устата ѝ с поредната изпепеляваща целувка. Тя разтвори с готовност устни, обхваната от непрекъснато нарастваща страст. Беше ѝ толкова приятно, толкова невероятно приятно, че се надяваше това да няма край.

Устните му се отделиха от нейните, но ръката му продължи да си играе с гърдата ѝ. Усети, че Клей се размърда. Премигна, но не успя да

различи нищо в мрака, затова потрепери шокирана, когато усети горещите му устни около връхчето на дясната си гърда, все още обвита в тънкия памучен плат на нощницата ѝ.

— Капитане. — Тя въздъхна. — Кап... ох... капитан Найт.

Отлепи глава от стената и я сведе леко. Разпуснатите коси се разпиляха около пламналото ѝ лице. Повдигна ръка, докосна мускулестото му, влажно от пот рамо и обхвана тила му.

Той прокарваше език по прилепналата към тялото ѝ нощница, докато обектът на неговите старания се втвърди като диамант.

— Моля те... о, да... моооля те — шепнеше в мрака Мери, вплела тънките си пръсти в черните му копринени коси.

Услужливият капитан разтвори устни, пое в устата си и пламналото зърно, и плата и започна да ги смуче. Пръстите на младата жена се впиха в косата му и притиснаха главата му по-близо към нея. Не на себе си от възбуда, в този момент тя внезапно пожела, повече от всичко друго на света, да може да го види.

Знаеше, че бе подпрял едното си коляно на земята. Знаеше, че едната му силна ръка бе поставена върху талията ѝ, а другата все още дразнеше голата ѝ лява гърда. Можеше да си го представи как изглежда така, коленичил пред нея, прилепил широките си чувствени устни към щръкналото зърно, затворил красивите си сребристи очи с дълги черни ресници.

Ох, само ако можеше да го види.

Но не различаваше нищо в непрогледната тъмнина. Можеше само да чувства.

Можеше да чувства влажната топлина на устата му около пулсиращото връхче на дясната си гърд и сръчните му пръсти, които си играеха с лявата. Младата жена си пое рязко въздух, когато устните му внезапно се отделиха от нея. Клей отметна нощницата ѝ и се впи в лявата гърда, а дланта му се зае с мократа от целувките му нейна дясна посестрима.

Нощта беше изключително гореща, тъмна и тиха. Нямаше и помен от вятър. Откъм реката не се носеха никакви викове. В имението цареше абсолютно спокойствие. Единственото, което чуваше Мери, бяха мляскащите звуци на устата му и те ѝ въздействаха силно еротично. Тя потрепна, изпълнена с блаженство, наведе се леко напред и придърпа по-близо до себе си главата му.

Внезапно младият мъж отдели уста от мокрите ѝ гърди и трескавите му устни се притиснаха към деликатните ѝ ребра. Мери усети, как свлича надолу по раменете ѝ разкопчаната нощница. С готовност изхлузи ръкавите през ръцете си и когато дрехата се спря на разширението на бедрата ѝ, тя постави притеснено длани върху голите си рамене.

Затвори очи и въздъхна, когато Клей започна да целува кръста ѝ, потрепващия стомах и, като побутваше надолу нощницата с пламналото си лице, прокара език по пъпа ѝ. Не направи опит да го възпре, когато той повдигна глава и дръпна дрехата ѝ надолу по бедрата. Усети я как се плъзна покрай краката ѝ и се приземи на пода, а след това как пръстите му обхванаха единия ѝ глезен и го повдигнаха, за да я измъкнат.

Не си направи труда да освободи и десния ѝ крак. Горещото му лице се приближи отново до разголената ѝ плът и уверените му ръце се обвиха около бедрата ѝ. Младата жена въздишаше и се извиваше, докато изпепеляващите му устни сипеха целувки по потрепващия ѝ корем. Прокарваше език по закръглените ѝ бедра и тънката ивичка светлоруси косъмчета, която слизаше надолу от пъпа ѝ.

Капитан Найт гали коленете ѝ, твърдите бедра и вълнуващия се корем дотогава, докато тя вече не можеше да се сдържа от възбуда. Цялото ѝ тяло гореше като от силна треска. Струваше ѝ се, че няма да издържи нито секунда повече това сладко мъчение. Бе се отказала да се преструва повече, че не го желае. Нещо повече — щеше да умре, ако в този момент Клей спреше. Нямахше да понесе, ако я изоставаше в това състояние. Имаше нужда, трябваше да получи онова, което единствен той можеше да ѝ даде.

Изпълнена с копнеж по блаженото освобождение, което това непознато и същевременно близко тяло ѝ обещаващо, Мери усети, че в гърдите ѝ се образува вик на болка и удоволствие. Всяко нейно мускулче бе напрегнато и призоваваше Клей да ѝ помогне, да я спаси, да ѝ даде себе си.

Но когато почувства парещото му лице да се завира между светлорусите къдрици в долната част на корема ѝ, младата жена зяпна от изненада и блъсна назад широките му потни рамене.

— Не! — прошепна тревожно тя и поднови опитите си да се освободи.

Усети как силните му ръце разтварят краката ѝ и трескавият му дъх опарва вътрешната страна на бедрата ѝ. Зъбите му я хапеха лекичко, а огнените му устни я целуваха. Беше поразена.

— Недей... Не... трябва... да... спреш — шепнеше задъхано тя. Но той не спираше.

Шокиращият му, възбуждащ език си проправи пътечка между светлорусите къдрици и устните му се затвориха около най-чувствителното ѝ място.

От гърлото на Мери се отрони вик и първият ѝ импулс беше да го отблъсне от себе си. Преди да успее обаче, езикът му се докосна до съкровеното местенце и цялото ѝ тяло потрепери от изненада и удоволствие.

Обхванал с ръце задните ѝ части, капитан Найт притискаше трескавото си лице към долната част на корема ѝ и нежно и опитно я галеше с устни. Младата жена не бе предполагала, че е възможен подобен екстаз. Отметна глава, притисна потните си длани към стената зад гърба си и несъзнателно присви колене.

Внезапно изпита дълбока благодарност към обвилия ги мрак, който скриваше едновременно и срама, и блаженството ѝ. Охотно позволи на Клей да я люби по този неортодоксален начин, като се учудваше както на него, така и на себе си. Всъщност не я интересуваше дали поведението им бе неприлично. Беше толкова възбудена от нежните и настойчиви устни, че повече не се вълнуваше от факта, дали постъпваше правилно или не. Интересуваше я единствено този мургав мъж, коленичил между краката ѝ, който я целуваше, милваше, любеше по този колкото прекрасен, толкова и грешен начин.

Тялото ѝ гореше. Беше полудяла от страст, забравила всякакви задръжки. Беше се превърнала в жадна за секс женска, която искаше от партньора си да я доведе до върховния екстаз.

И капитанът ѝ го даде.

Неспособна да владее повече нито тялото, нито ума си, тя му се довери напълно в способността му да я дари с това прекрасно удоволствие. Никога през живота си не бе изпитвала подобно нещо. Нито веднъж през всичките години, през които бе омъжена, съпругът ѝ не я бе любил по този начин. Никога досега не се беше отдавала на

блаженството от такъв натуралистичен, лишен от всякакви ограничения секс.

Искаше ѝ се това да продължи вечно.

Искаше ѝ се да свърши на мига.

Вкопчила ръце в черните му коси, Мери отметна необуздано глава и изохка, усетила първата силна вълна на оргазъма. Притисна юмрук към устните си и захапа изпъкналите кокалчета, за да не извика. Обзета от ослепителен екстаз, тя се повдигна на пръсти, понесена от експлозията в сгорещеното си тяло.

Сведе поглед към мъжа, когото не можеше да види и го благослови наум задето не отдели парещите си устни от нея до самия край на опустошителния ѝ оргазъм. Когато свърши, младата жена го сграбчи за косите и отдели главата му от тялото си, неспособна да понесе нито секунда повече това сладко изтезание.

После се отпусна безсилно върху него, а присвитите ѝ колене потрепваха. Единствено силните ръце на Клей не ѝ позволяваха да падне. Той се изправи, вдигна я и я понесе към господарския апартамент. Неговият апартамент. Затвори с ритник вратата зад себе си и я отнесе право към спалнята.

От всички страни на огромното махагоново легло горяха лампи и Мери затвори очи срещу натрапчивата им светлина.

Капитан Найт я положи в самия център на мекия дюшек. С омекнало от преживяното удоволствие тяло, младата жена въздъхна блажено. Напълно удовлетворена, тя усети, че потъва в приятен, спокоен сън.

Но Клей имаше други намерения.

Набързо смъкна панталоните си и скочи гол в леглото до задоволената, изпаднала в летаргия Мери. Тя почувства устните му върху своите и последвалите целувки. Усетила вкуса на тялото си в устата му, тя изпита отвращение.

Сънливите ѝ очи се отвориха широко.

Пламналият сребрист поглед на капитана бе насочен към лицето ѝ. Слабата му мургава длан галеше бедрото ѝ.

— А сега — рече той, — ще те любя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чувствайки се напълно задоволена, Мери си помисли, че не би могла да понесе повече любовни игри.

— Не... не, не мога — прошепна тя.

— Да, можеш — отвърна с дълбокия си красив глас младият мъж, а осеяните му с пламъчета очи се сляха с нейните.

— Не можеш да разбереш — прошепна тя, — не мога... няма да мога...

Той се усмихна, притворил клепачи. Беше легнал на една страна до нея, подпрян на лакът.

— Имам начини — отвърна уверено той, — да сломя съпротивата ти.

Ръката му се плъзна надолу по бялото ѝ бедро и обхвана коляното ѝ отзад. Обърна я с лице към себе си, постави крака ѝ върху бедрото си така, че да се обвие около гърба му. След това дланите му се плъзнаха по задните ѝ части и я притиснаха към възбуждения му член.

Дъхът на Мери секна, когато го усети в долната част на корема си. Клей се размърда леко и сега вече твърдата гореща плът пулсираше между бедрата ѝ и се притискаше към светлорусите къдрици, които все още бяха мокри от изпепеляващите му целувки.

— Целуни ме! — нареди тихо той.

Тя поклати немощно глава и облиза пресъхналите си устни.

Без да се смути, младият мъж я погледна с хипнотизиращите си ледено страстни очи и започна бавно да имитира движенията на половото съвкупление. Разтворените му върху задника ѝ пръсти я държаха плътно притисната към заплашително издутия му член. Топлината на тялото ѝ увеличи възбудата му. При подобна близост бе невъзможно тя да остане сънлива още дълго.

За своя изненада, Мери усети, че в нея се надига нова вълна на желание. Почти без да си дава сметка, започна да имитира бавните му чувствени движения и да отърква в него слабините си, които

самоволно предлагаша да приютят в себе си пулсиращата до тях издута мъжка плът.

— Целуни ме, Мери! — нареди отново Клей.

Този път тя въздъхна и ръката ѝ се плъзна нежно нагоре по потните му гърди, хлъзгавото рамо и около врата му.

Повдигна лице и притисна устни към неговите. В началото целувката бе по-спокойна, но той ѝ отвърна с такава страст и желание, притисна я дори още по-близо към тялото си, че тя нямаше как да остане равнодушна. Дългите му пръсти се мушнаха между бедрата ѝ и започнаха опитно да я гаят и да я подготвят. Този път тя не подскочи шокирано, а само въздъхна доволно, без да се отделя от устата му.

Затворила очи, притисната плътно до него, Мери не можеше да повярва, че всичко това ставаше действително с нея. Ето, че бе отново възбудена. По-възбудена, отколкото преди малко в коридора. Толкова възбудена, че бе готова да изпълни всичко, за което я помолеше Клей, всичко, което поискаше от нея.

Без да отделя устните си от нейните, младият мъж се обърна по гръб, като продължаваше да я държи, така че тя се озова отгоре му. Придърпа сгънатите ѝ в коленете крака от двете страни на гръдния си кош. Ръцете му се вдигнаха нагоре към лицето ѝ и прибраха назад разпилените ѝ коси, като междувременно двамата не преставаха да се целуват страстно. Усети тежестта на гърдите ѝ върху себе си и натиска на твърдите ѝ като диамант зърна.

Макар да му се струваше, че не може да издържи и секунда повече, Клей полагаше невероятни усилия да се сдържа заради нея. Остави я да се извива съблазнително и да го целува, за да ѝ даде време да се възбуди по-силно.

Най-после Мери откъсна устните си от неговите и по собствена воля се изправи до седнало положение върху му. Изражението ѝ говореше: „Аз съм готова. Моля те, люби ме.“

Зачака, затаила дъх. Очакваше да я положи на гръб и да я вземе.

Той не направи това.

Като гледаше право в пламналите ѝ от страст тъмни очи, Клей каза:

— Той е твой, Мери. Искаш ли го?

— Д-да — отвърна беззвучно тя. — О, да. Веднага! Незабавно!

— Вземи го тогава — рече той.

Тя смръщи леко чело и понечи да слезе от него.

— Не — възпря я той. — Остани си там.

— Но аз мислех...

— Люби ме така.

Младата жена го гледаше озадачена.

— Така ли? Не знам...

— Повдигни се на колене — инструктира я спокойно той и тя се подчини. — А сега ме вземи в ръката си.

Мери въздъхна, обви пръсти около пулсиращия му член и се усмихна глуповато, когато младият мъж се размърда неволно под горещата ѝ ласка. Тя го погледна въпросително.

— Давай нататък — каза той, а ниският му глас я милваше.

Прехапала съсредоточено устни, Мери внимателно насочи щръкналия член към разтворените си бедра. Без да го пуска, тя го погледна въпросително още веднъж.

— А сега просто се отпусни върху него — рече той. — Не е нужно да бързаш. Действай внимателно. Отпусни се и не се притеснявай.

Клей наблюдаваше като омагьосан как тя бавно и постепенно започна да се отпуска върху пулсиращия му член. Ритъмът на сърцето му се учести. На челото му запулсира една вена. Мускулите на хълбоците му се стегнаха. И тогава най-последно...

Светлорусите къдрици се сляха с гарвановочерните. По цялото му тяло се разля неопишуемо удоволствие, когато Мери го пое докрай.

В началото я остави да следва собствения си ритъм. Тя се движеше неуверено, бавно, несигурна в себе си, сякаш се страхуваше да не нарани единия или и двамата заедно. Но, о, Боже, каква еротична гледка представляваше само, възседнала го чисто гола, с разпилени около прекрасното лице и раменете си великолепни коси и с гърди, полюляващи се в ритъма на извиващия се ханш.

Внезапно от самоконтрола, който го бе възпирал досега, не остана и следа. Не можеше да издържа повече. Затвори очи, за да не вижда тази руса красота и наум започна да рецитира думите на една стара моряшка песен, в усилията си да задържи още малко, за да ѝ даде възможност да получи оргазъм преди него.

Сладката агония беше прекалено силна. Тази жена го възбуждаше прекалено силно. По-силно от всяка друга, която бе имал.

Капитанът отвори очи, обхвана хълбоците ѝ и взе нещата в свои ръце. Повдигаше ханша си, за да поеме всяко нейно движение, ускоряваше темпото, проникваше до край и даваше всичко от себе си. За негова радост тя се присъедини към усилията му, като даваше не по-малко, отколкото вземаше.

В продължение на няколко невероятни минути те приличаха на диви животни, обезумели в страстта си, а вплетените им тела се движеха толкова бързо и необуздано, че огромното махагоново легло започна да се люлее. Достигнаха заедно до кулминацията. Мери извика в екстаза си, а Клей потрепери и изпъшка, отпусна назад глава, а лицето му се сгърчи като от болка.

Младата жена се отпусна уморено отгоре му. Разбърканите ѝ коси се разпиляха по лицата и на двамата. Тя лежеше отгоре му и дишаше тежко, прекалено изтощена, за да помръдне, прекалено задоволена, за да се интересува от това. С не по-малко учестено дишане, той галеше мълчаливо косите и гладкия ѝ гръб.

След малко тя заспа.

Капитанът не помръдна още известно време, като продължаваше да я милва и се учудваше на наивността ѝ. Беше сигурен, че за пръв път ѝ се случва да я любят по начина, по който я бе любил преди малко в коридора. Беше шокирана, нямаше и съмнение в това. А това означаваше, че досега никой мъж не бе правил това с нея.

А после пък тук, в леглото, когато седна отгоре му, трябваше да ѝ покаже какво да прави. И сега, докато я наблюдаваше през спуснатите си ресници, той се учудваше на невинността ѝ.

Мери не беше девица.

Бе разведена жена, живяла няколко години със съпруга си. Беше учудващо, дори шокиращо, че знае толкова малко за изкуството на любовта. Историите за многобройните завоевания на Даниъл Лотън се носеха из Мемфис дълго преди Мери да се омъжи за него. Той трябва да беше опитен любовник. Защо тогава, питаше се лениво младият мъж, не е бил по-интимен с красивата си съпруга?

Въздъхна дълбоко.

Това не променяше нищо за него. Характерът на отношенията им не го интересуваше. От значение беше единствено неговата връзка с Мери. Една чисто сексуална връзка. Не искаше нищо повече от нея. Топлото ѝ тяло да се притиска охотно към неговото. Нейното бяло,

нежно, прекрасно тяло, на чиито прелести мислеше да се наслаждава без задръжки, докато му омръзне.

Внимателно премести младата жена от гърдите си и я сложи на леглото до себе си. Тя така и не се събуди, само въздъхна в съня си и се сгуши върху дюшека. Клей се присегна и изгаси лампата върху нощното шкафче. Другата остави да гори. Прекалено му се спеше, за да се занимава с нея.

Прозя се, обърна Мери с гръб към себе си, притисна мекото ѝ голо тяло до своето и заспа.

Мери се събуди дълго преди на изтока се появят първите отблясъци на зората. Очите ѝ се отвориха бавно. Почувства се объркана и дезориентирана. Но само за секунда.

Почти веднага си даде сметка, че лежи гола в обятията на противния капитан Найт, наред голямото пухено легло на родителите си. Беше с гръб към него. Той я бе прегърнал с едната си ръка и дланта му покриваше едната ѝ гърда. В тила си усещаше топлия му дъх, косъмчетата на гърдите му гъделичкаха гърба ѝ, а мускулестите му бедра обхващаха като в гнездо задника ѝ.

Сърцето на Мери затупка учестено.

Тя затвори очи и затаи дъх, ужасена от мисълта, че той може да е буден. Полежа напълно неподвижна в продължение на цяла вечност, както ѝ се стори, преди да се убеди, че спи.

Едва тогава отново отвори очи и внимателно отмести дланта на капитана от гърдата си. Повдигна отпуснатата му ръка от кръста си и я постави предпазливо върху стегнатото му бедро. Бавно и постепенно се измъкна от прегръдката му и изпълзя встрани, прехапала долната си устна.

Спря, когато се отдалечи на трийсетина сантиметра, обърна се по корем и събра смелост да погледне към лицето му. Очите му бяха затворени, дългите черни ресници пускаха сенки върху мургавите му бузи. Помръдна в съня си и младата жена трепна. Клей се обърна на гръб и протегна дългата си ръка над главата. Дишането му беше все така бавно и равно, гърдите му се повдигаха и спадаха ритмично.

Мери въздъхна тихичко и продължи да пълзи по корем към края на леглото. Пълзенето бе дълга работа в това легло, което бе широко

почти два метра и половина. Опасяваше се, че никога няма да стигне до края му, без да събуди капитана.

Тревожният ѝ поглед не се отдели от него през цялото време.

Докато го гледаше да лежи мургав, космат и мъжествен, върху изпомачканите снежнобели чаршафи, внезапно осъзна ужасната истина. Мили Боже, каква глупачка само беше! Какво ѝ беше станало? Как бе могла да стори подобна непростима грешка!

Не можеше да повярва. Беше легнала със студенокръвния, безсърдечен мерзавец, която я бе използвал, за да реализира амбициите си. Цяла нощ се бе гушила в обятията на мъжа, разбил сърцето ѝ. Беше се любила с жестокото копеле, зарязало я в мига, в който бе постигнало единствената си, истинската си цел — да влезе във Военноморската академия.

Най-после Мери се добра до края на леглото. Обърна се, спусна крака на пода и стъпи върху дебелия плюшен килим.

Изпълнена с гняв, съжаление и чувство на вина, младата жена изпитваше безкрайно унижение. Беше отвратена и засрамена от постъпката си. Докато се измъкваше от леглото, погледът ѝ попадна върху огромните френски огледала и това увеличи още повече срама ѝ. Очите ѝ отново се насочиха към леглото. Загледана в мургавия мъж, който кротко спеше там, Мери потръпна от обзелите я ярки спомени за снощната им интимност.

Притиснала ръка към устата си, сбърчила унило вежди, тя пресече заднешком спалнята, обърна се, прекоси припряно тънещата в мрак дневна стая, отвори вратата и се огледа предпазливо.

Не видя никого.

Излезе на пръсти в тъмния, смълчан коридор, припряно вдигна от пода нощницата и пенъоара си и се спусна към своята стая. Щом се озова вътре, тя се облегна на вратата, със затворени очи и буйно тупкащо сърце. Закле се, че никога повече няма да позволи на капитан Найт да я компрометира.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мери се отдели от вратата, пресече пипнешком тъмната спалня и запали лампата край леглото си с треперещи ръце. Погледна към часовника върху камината.

Четири и трийсет.

Нямаше смисъл да си ляга. Не беше способна да заспи. Младата жена въздъхна отчаяно, обърна се бавно и погледна към голямото огледало. Намръщи се и се приближи още малко, без да отделя очи от странното отражение. Светлите ѝ коси падаха в безредие по лицето и голите ѝ рамене. Тя повдигна ръце, прибра назад разпилените кичури и направи още няколко крачки към огледалото.

Спря се на трийсетина сантиметра от него.

И изтръпна.

Голата жена насреща ѝ, ѝ беше почти непозната. Беше повече от очевидно, какво бе правила тази развратница през непрогледните нощни часове. Голите ѝ гърди все още бяха по-розови и по-чувствителни от обикновено, несъмнено следствие на страстните целувки, а от вътрешната страна на бедрото ѝ с цвят на слонова кост, имаше малка драскотина. Непривичната лека болка между краката постоянно ѝ напомняше, че мургавият капитан я бе притежавал напълно.

Очите на Мери се изпълниха със сълзи. Съжаляваше за постъпката си и се чувстваше унижена. Мразеше се за това, което бе сторила. Кое то му бе позволила да направи. Мразеше и арогантния, любвеобилен капитан Найт, защото я бе лишил от достойнството ѝ.

Тялото ѝ все още носеше мириса му. Внезапно тя се почувства толкова омърсена, че не можеше да понесе и миг повече това положение.

Обърна се с гръб към огледалото, взе синия копринен пенъоар и го облече. Приближи се към звънеца до леглото си и го раздруса като побесняла. Завърза колана на робата си и започна да ходи напред-назад из стаята, неспособна да застане на едно място. Изминаха пет минути.

Върна се до звънеца, дръпна го още няколко пъти и зачака нетърпеливо. Защура се отново из спалнята с усещането, че ще изскочи от кожата си.

Мръсната си, осквернена кожа.

На вратата се почука лекичко и тя прекоси тичешком стаята. Отвън стоеше старият Тайтърс, като премигваше сънено, почесваше посивялата си глава и се прозяваше. Мери сграбчи ръката му и го дръпна в стаята си.

— Трябва да ми стоплиш вода — рече тревожно тя, — и веднага да ми я донесеш.

— Мис Мери-Елън — възпротиви се той, — още няма пет часа и аз...

— Тайтърс, слез незабавно долу и стопли вода! Чуваш ли? Трябва да се изкъпя непременно и то на часа.

Тонът и дивият ѝ поглед го възпряха от по-нататъшни коментари. Старият слуга поклати глава и отиде да изпълни поръчката ѝ, но бе озадачен от странното ѝ поведение, от необичайното ѝ гневно избухване. И не можеше да си обясни тази промяна в навиците ѝ. Защо бе станала толкова рано? Ами тази баня по никое време?

Тя се къпеше неотменно всяка вечер. Чудеше се какво я бе прихванало. Но не беше негова работа да я пита. И дума да не става. Нека си се къпе и посред нощ, ако ще.

Но не престана да си мърмори под носа, докато чакаше водата да се стопли и после, докато я качваше с огромни усилия нагоре по стълбите.

Задъхан и изпотен, той най-после я занесе на господарката си. Щом го видя, Мери почувства разкаяние. Съжаляваше, че в гнева и срама си го бе събудила и му се бе развикала. Съжаляваше, че го бе накарала да мъкне водата до горе. Подобни усилия не бяха за годините му.

— Тайтърс — рече извинително тя, като пое тежкото ведро от ръцете му, — сама ще се оправя. Ти се връщай в леглото. Извинявай, че те събудих. Прости ми, задето постъпих толкова егоистично.

Старият прислужник примигна, обърна се и си тръгна още по-озадачен.

Щом остана сама, младата жена се съблече и изля ведрото димяща вода във ваната си. Започна да се търка толкова яростно, че

бялата ѝ кожа порозовя. Сапуниса се от глава до пети, твърдо решена да измие от себе си всякакви следи от любовта на капитан Найт.

Когато тялото ѝ бе чисто като на новородено, тя излезе от ваната, изсуши се и се заоблича припряно, тъй като искаше да излезе от Лонгууд преди другите, и най-вече преди военноморският офицер на янките, да се е събудил.

Едва се бе зазорило, когато Мери отвори предпазливо вратата на стаята си и се измъкна в коридора. Погледна автоматично към затворената врата на господарския апартамент и усети по гръбнака ѝ да преминават тръпки. Изрече на ум благодарствени слова, че вратата бе затворена и че обитателят на апартамента очевидно все още спеше.

Младата жена забърза надолу по стълбите и скоро беше навън. Въздъхна едва тогава, когато имението се скри от погледа ѝ. Пое си дълбоко въздух. Утрото беше свежо, а розовите лъчи на изгряващото слънце оцветяваха няколкото малки облачета, полегнали на изток.

Побърза да остави „Ривър роуд“ зад себе си и забави крачка, когато наближи града. В този ранен час Мемфис все още спеше. Улиците бяха почти празни и по тях не се виждаше нито една синя униформа. Беше толкова тихо, че чуваше песента на птиците, кацнали по най-високите клони на дърветата.

Стигна „Франт стрийт“.

Тръгна бавно по „Котън Роу“ и спря за момент пред матираните стъкла, на които пишеше „Памучна компания Пръбъл“. Вратите бяха заключени с катинари. Вътре нямаше никой. Бе приключила всякаква дейност. Капаците на прозорците бяха спуснати, а в канторите вече не се извършваха трескави покупко-продажби. Край на големите контракти за покупка на тонове от „бялото злато“, благодарение на което се бе появил на картата Мемфис.

Мери въздъхна тъжно и зави на изток, когато стигна до „Адамс авеню“. На следващата пресечка се намираше католическата църква „Сейнт Питър“. Прииска ѝ се да влезе вътре и да поиска прошка. Мина покрай всички красиви имения по „Адамс авеню“, като поспря, когато стигна до прекрасната къща на семейство Уитли, точно срещу болницата.

Всички големи и хубави имения бяха окупирани от войските на Съюза. Сега обаче, толкова рано сутринта, не се виждаше никой от неприятелските войници. Като че ли ужасната война не бе избухвала.

Като че ли янките не бяха стъпвали в любимия ѝ Мемфис и всичко това бе само един кошмарен сън, от който току-що се бе събудила.

О, ако наистина беше само сън. Ако действително нищо от това не се бе случвало. Ако Съюзническата флота не бе завзела града. Ако властният капитан Найт не бе окупираЛ Лонгууд. Ако не беше я... ако тя не беше... ако не бяха...

Младата жена стигна триетажната сграда на болницата.

— О, Мери-Елън Пръбъл, какво правиш тук в този безбожно ранен час? — попита я един от хирурзите, видимо уморен, с изцапана с кръв бяла престилка, седнал върху стъпалата на главното стълбище. — Какво има? Да не би да не си могла да спиш?

Мери усети, че се изчервява. Надяваше се, че ужасната вина не бе изписана върху лицето ѝ. Усмихна се нервно на лекаря и каза:

— Аз ли? А какво ще кажеш за себе си? Беше тук, когато си тръгнах вчера вечерта. Цялата нощ ли стоя?

Хирургът кимна, като мърдаше схванатите си от умора рамене. После се изправи бавно, усмихна се, взе ръката на младата жена и рече:

— Радвам се да те видя, Мери-Елън. Хората не достигат, затова аз...

— Точно затова съм дошла и аз — отвърна тя, докато двамата влизаха в болничната сграда.

— Добро момиче. Цялото ми отделение е пълно с пациенти, чиито превръзки трябва да се сменят непрекъснато.

— Оставете тази работа на сестра Мери, доктор Нийл.

Когато слънцето изгря напълно, Мери вече бе потънала в работата си. Беше благодарна, че има да върши нещо — нещо, което да отвлича вниманието ѝ.

Но колкото и заета да беше, не можеше да се пребори с разсеяността си. Нямахше представа за броя на ранените, които бе превързала и измила в леглата им, за количеството писма, които бе написала до съпругите и любимите от името на най-слабите и най-тежко пострадалите, но така и не успя да забрави напълно за мургавия, красив, силен мъж в Лонгууд.

Около десет сутринта, когато бързаше по дългия болничен коридор с нови превръзки в ръце, пред погледа ѝ внезапно изплува

образът на голия капитан Нйт, легнал по гръб, докато тя се извиваше отгоре му.

Мери се препъна и за малко не падна.

По-късно, докато хранеше с горещ бульон един от ранените, чиито ръце бяха превързани до раменете, съзнанието ѝ политна към смълчания коридор в Лонгууд и това, което офицерът на янките бе правил с нея в горещия, мастиленочерен мрак.

— Ей, внимавай! — извика стреснатият пациент и Мери видя ужасена, че бе разляла част от супата върху пижамата му.

— Божичко — възкликна тя, остави встрани купата с бульона и започна припряно да попива разлятата течност. — Изгорих ли те? Заболя ли те?

— Не, добре съм.

— Съжалявам. Колко съм несръчна!

— Да не би нещо да ви притеснява днес, мис Пръбъл?

— Не, ни най-малко.

Срамните спомени, които предпочиташе да забрави, продължаваха да я преследват. „Трябва да ги залича от паметта си“ — повтаряше си тя. Не трябваше да мисли повече за случилото се. Но в края на деня вече не можеше да мисли за нищо друго и се страхуваше да се върне в Лонгууд.

Не си тръгна в обичайния час. Остана до по-късно в болницата и нарочно изчака слънцето да залезе, преди да се отправи за вкъщи. Все пак не можеше да отлага до безкрайност.

Изтощена от дългия горещ ден в клиниката, с бодящи я рамене и гръб, Мери пожела „лека нощ“ на пациентите си и заслиза уморено по стъпалата на външното стълбище.

Спря рязко.

Премигна и потръпна в полумрака. Насреща, от другата страна на улицата, стоеше самотен офицер в синя униформа, яхнал черния си жребец. Въпреки оскъдната светлина, нямаше как да не познае капитана на янките по широките рамене и стойката.

Незабавно почувства пристъп на срам и тревога. Огледа се уплашено. Нямаше как да избяга. Нямаше как да се промъкне незабелязано покрай него.

Младата жена стисна зъби. След това изправи уморените си, крехки рамене, повдигна тежките си поли и с вид, че няма представа за

присъствието му, тръгна надолу по улицата.

Капитан Найт опъна леко юздите на черния жребец и той потегли бавно. Без да обръща внимание на своя мъчител, Мери вървеше с гордо вдигната глава по дървения тротоар. С нещо като усмивка на устните, офицерът яздеше след нея. Младата жена все така не поглеждаше встрани. Продължи пътя си, докато капитан Найт не застана с коня си така, че да заеме целия тротоар.

Мери бе принудена да спре.

Тя вдигна тъмните си очи, от които изскачаха гневни светкавици, към Клей и ядосано му нареди да се махне от пътя ѝ. В отговор младият мъж слезе от седлото си. Погледна я студено и каза:

— Кога ще разбереш, че е опасно да се разхождаш сама посред нощ? — Кимна към съседната пресечка, където се бе събрала голяма група съюзнически войници. — Добре ще сториш да ми повярваш. Виждаш ли всички тези войници? Те са самотни, далеч от домовете си. Търсиш си белята.

— Единственото опасно място за мен е собственият ми дом! — озъби се Мери.

Все така здраво стиснала челюсти, тя заобиколи голямото черно животно и отново забърза към Лонгууд.

Капитан Найт остана неподвижен за момент, загледан в нея. Поклати чернокосата си глава и присви очи. Каква високомерна лицемерка беше само. Снощи, когато нямаше опасност да бъдат открити, му се бе отдала с желание и страст. А сега изглежда предпочиташе да забрави случилото се. Е, той пък нямаше да я остави да го забрави.

Устните му отново се разтеглиха в лека усмивка и той реши, че по време на престоя му в Мемфис, Тенеси, и имението, и неговата господарка, щяха да му принадлежат.

После поведе жребеца си на известно разстояние след Мери, за да е сигурен, че ще се прибере благополучно. Спря пред главния портал на Лонгууд, за да я наблюдава, докато изкачи почти тичешком стъпалата и изчезне зад тежката двойна врата.

Щом се озова вътре, младата жена се отби в кухнята, само колкото да си нахвърля набързо нещо за вечеря върху един поднос. Отнесе го на горния етаж, влетя в стаята си и заключи вратата след

себе си. Подскачаше всеки път, когато чуеше и най-слабия шум, уплашена, че това бяха стъпките на капитана.

Измина час. После — два.

Изтощена, Мери си легна. Но не заспа. Докато лежеше сама в мрака, тя се измъчваше от мисълта, че капитан Найт беше, или след малко щеше да бъде, от другата страна на коридора. А тази близост бе едновременно заплахата и огромно изкушение.

Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, снощното любене я бе развълнувало невероятно. То бе толкова възбуждащо, че нямаше как да го забрави. Нещо повече. Бе също толкова невъзможно да не копнее за още.

Не можеше да не си дава сметка, че трябваше само да стане от леглото, да прекоси коридора и да влезе в господарския апартамент, за да преживее отново този невероятен екстаз. С основание се съмняваше, че той щеше да я отблъсне. Беше почти сигурна, че щеше да разтвори обятията си за нея и да я люби отново така чувствено.

Мери се обърна нетърпеливо и погледна към прозорците край леглото си, за да види дали бяха отворени. Бяха отворени, но откъм реката през тях не проникваше никакъв ветрец. В стаята беше горещо и задушно. Завесите висяха неподвижно. Усещаше, как в браздата между гърдите и от задната страна на коленете ѝ се стичат вадички пот.

Изрита горния чаршаф към краката си, дръпна горницата на нощницата и духна в пазвата си. Но и това не помогна.

Младата жена въздъхна.

Представяше си капитана, легнал гол в мрака. Представяше си гарвановочерните му коси, разпилени върху бялата възглавница. Суровото, красиво лице с жестоки, чувствени устни. Изпъкналата артерия, която пулсираше отстрани на мургавия му врат. Широкият мускулест рамене. Силните тъмнокожи ръце, изпъкнали още повече върху белотата на чаршафите. Гърдите, покрити с къдрави черни косъмчета. Стегнатият корем. Тесният като на момче ханш. Дългите мускулести крака.

Дишането ѝ се учести, а по горната ѝ устна избиха капчици пот. Мери стана от леглото. Раздразнено разкопча бялата си нощница, която според нея бе причината за дискомфорта ѝ. Съблече я през главата си, избърса с нея потта по стройното си тяло и я захвърли върху килима.

Легна си отново, този път почти напълно гола.

Но не ѝ беше по-хладно от преди малко.

Въртеше се и се мятеше, като си повтаряше, че не желае да има нищо общо с капитана. Че не иска да отиде при него. Нито пък той да дойде при нея. Искаше само да забрави напълно за миналата нощ.

И щеше да забрави.

Заби юмрука си във възглавницата и прошепна:

— Върви по дяволите, капитан Найт! Проклет да си! По-скоро ще вали сняг през юли, отколкото да ти позволя да ме докоснеш отново!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато на територията на южните щати бушуваше кървава война, в голямото бяло имение, кацнало на скалите над Мисисипи, се водеше друг вид сражение.

Мери се бореше храбро с неудържимото привличане, което я теглеше към капитан Найт. Но усилията ѝ бяха увенчани с нищожен успех. Макар и по съвсем различен начин, сега той я очароваше не помалко, отколкото по времето, когато беше още почти момче. Сега от него се излъчваше особено хладно достойнство, някаква непоклатима сила, които бяха невероятно привлекателни.

Беше толкова красив и се държеше като човек, привикнал да става неговото. Беше изтъкан от мускули, от мъжественост. Присъствието му беше толкова силно и властно, че Мери усещаше близостта му, дори преди да го е видяла. Чувстваше се сякаш електрическо напрежение преминава по тялото ѝ, когато той погледнеше към нея.

Повтаряше си непрестанно, че този висок офицер от Съюзническата армия беше и винаги щеше да бъде, безскрупулен мъж, който без колебание нарушава дадените обещания и разбива сърцата на другите, ако това ще послужи за осъществяване на набелязаните от него цели.

От своя страна капитан Найт не правеше опити да обуздае апетита си за красивата русокоса аристократка, която го бе зарязала, за да замине за Лондон с богатия Даниъл Лотън, който не струваше и пет пари.

Младият мъж я желаше и не се стесняваше да го показва, но не гледаше на страстта си към нея, като на проява на любов. Нямахше търпение Мери да се озове отново в обятията и в леглото му, но не и отново в сърцето му.

Способен офицер, свикнал да му се подчиняват, той не се и съмняваше, че ще успее да покори красивата Мери Пръбъл. Безусловното ѝ отдаване бе само въпрос на време и той щеше да се

погрижи това да стане по-скоро. С тази цел той промени дневното си разписание. Успяваше непрекъснато да се натъкне на пътя ѝ. Да влезе под кожата ѝ. А когато я завареше насаме, страстите му се разгаряха още по-силно.

За нея нямаше достатъчно сигурно място, където да се скрие.

Един неделен следобед младата жена, отегчена и неспособна да си намери място, уморена да се заключва вечно в спалнята си, се осмели да слезе на долния етаж. Огледа предпазливо огромната трапезария, която капитан Найт бе превърнал в свой команден пост. В себе си бе започнала да я нарича „Военната стая“. Знаеше, че когато той се намираще в нея с хората си и обсъждаше бъдещата си стратегия, надвесен над бойните карти, разстлани по дългата маса, капитанът бе напълно погълнат от работата си.

Този път капитанът стоеше от далечния край на масата за хранене. Беше се привел и почукваше по картата с дългия си показалец, докато обясняваше нещо с дълбокия си мек глас на хората около себе си.

Дори не вдигна поглед.

Доволна, че никой не бе я забелязал, Мери се измъкна на пръсти. Побърза да влезе в кабинета на баща си, избра романа „Гордост и предразсъдъци“ и понечи да се качи отново в стаята си. В този момент обаче се спря и размисли. Капитан Найт, очевидно погълнат от военните си дела, най-вероятно щеше да остане още няколко часа в трапезарията.

Младата жена забърза към задния вход, слезе по стълбите, пресече поляната от северната страна на къщата и се насочи към обвитата с лози беседка, като мина покрай мраморния пясъчен часовник.

Седна върху една от дългите бели скамейки, разположени една срещу друга и въздъхна от простичкото блаженство да бъде навън през един хубав летен ден. Отвори книгата и се зачете в нея.

Но още не бе прочела и една страница, когато усети електрическото напрежение във въздуха. Не бе нужно да се огледа, за да разбере, че капитан Найт бе някъде наблизо.

На входа на беседката легна дълга сянка. Мери потръпна развълнувана и усети, че пулсът ѝ се ускорява. Повдигна бавно глава.

Високият мургав мъж стоеше насреща ѝ и я гледаше, без да се усмихва.

Приведе се, влезе вътре и се отпусна на пейката срещу нея. Взе книгата от ръцете ѝ и я постави встрани.

— Какво точно мислиш, че правиш? — попита го раздражено тя, като се опитваше да успокои ударите на сърцето и да спре треперенето на ръцете си.

— Ето това — отвърна той.

Преди Мери да разбере какво става, Клей протегна светкавично ръце, обхвана с дългите си пръсти задната част на колената ѝ през полите и фустите ѝ и я придърпа към себе си, към края на пейката.

— Би ли...

Дъхът ѝ секна, когато той приведе тъмнокосата си глава и прилепи устни към бледата ѝ плът, изложена под разкопчаната дантелена якичка на лятната ѝ рокля. Младата жена трепна и го отблъсна от себе си. Скочи на крака, но той я хвана. В тъмните ѝ очи горяха черни огънчета, когато го плесна по дланта и рече:

— Ако не ме пуснеш веднага, ще викам.

— Не, няма да викаш — отвърна с ледена, вбесяваща самоувереност той, придърпа я върху дясното си коляно и обви дългата си ръка около кръста ѝ.

— Ще викам, така че не ме принуждавай — заплаши го тя, като го блъсна по широката гръд в опитите си да се освободи.

— Давай тогава — рече предизвикателно той, обхвана брадичката ѝ в дланта си, обърна лицето ѝ към своето и целуна чувствителната част на шията ѝ.

— Моля те! Недей — промълви тя, но част от злобата бе изчезнала от гласа ѝ. — Говоря сериозно. Спри!

Но капитанът не спря.

Продължаваше да я целува, като оставяше огнена диря по пътя си към ухото ѝ. Дланта му се отдели от брадичката, плъзна се надолу и спря в пазвата ѝ.

Прошепна в самото ѝ ухо, така че белите му зъби се докосваха до него.

— Искам да те съблека и да те любя тук, в беседката, Мери.

— Ти си луд — успя да произнесе младата жена и махна ръката му от гърдите си. — Ако си мислиш дори за момент, че ще...

Така и не довърши изречението си. Клей я накара да замълчи, като долепи устните си до нейните и, колкото и да се опитваше да остане безучастна към страстта му, Мери не успя. Опустошителната му целувка я обезоръжи. Миг по-късно капитанът повдигна краката ѝ върху пейката, настани я по-удобно в обятията си и придърпа нагоре полите и фустите ѝ. Пръстите му започнаха да милват бедрото ѝ непосредствено над синия атлазен ластик, който придържаше дългия ѝ чорап.

Но когато започна сръчно да разкопчава корсажа ѝ, Мери се опомни. Премигна, разтърси глава и каза:

— Не... не можем... няма да... Трябва да се прибирам!

— Тогава запази за момент спокойствие — нареди младият мъж и, без да отделя поглед от горящите ѝ очи, започна бавно да закопчава роклята и да сваля полите ѝ. — Сега можеш да си вървиш, Мери.

Тя скочи от скута му и го изгледа, тъй като той я хвана за китката.

— Желая те, Мери — рече Клей и дълбокият му глас я накара да потрепери. — И ще те имам. Ще те любя по начини, които дори не можеш да си представиш.

— Порочно, покварено животно, няма да те слушам...

— Ти също желаяш това, Мери. И знам, че ще го направиш. Ела при мен тази нощ. Ела, ще те чакам.

Тя заби нокти в силните пръсти, хванали китката ѝ и рече непреклонно:

— Има да чакаш, капитане!

— Възможно е — повдигна небрежно рамене той — Възможно е да не чакам толкова дълго, колкото си мислиш.

— О-о!

Младата жена се отскубна от ръцете му и побягна към къщата, преследвана от непринудения му смях. За първи път чуваше мъжа с каменно лице да се смее и той се смееше на нея! Е, нека се смее. Този, който щеше да се смее накрая, щеше да бъде тя. Имаше да я чака тази вечер.

Мери не излезе от стаята си до края на деня. Когато настъпи нощта, тя започна да се ослушва напрегнато. Най-после, малко след девет часа, чу как вратата от другата страна на коридора се отвори и след това се затвори. Усмихна се злорадо. Неуморният капитан на

янките никога не се бе прибирал толкова рано. Той май наистина имаше невероятното нахалство да очаква от нея да пресече коридора и покорно да се качи в леглото с него. Арогантно копеле.

Беше се изсмял подигравателно, когато бе побягнала от беседката, но сега май вече не се смееше.

Затова пък бе дошъл нейният ред.

Мери имаше чувството, че е спечелила една изключително важна битка на волята. Безочливият капитан Найт я мислеше за толкова глупава, слаба и дотолкова привлечена от него, че бе достатъчно само да щракне с пръсти, за да я види как тича към него. Да се пръсне човек от смях! Можеше да живее до края на дните си, без той да я докосне повече и точно така и възнамеряваше да направи.

Младата жена се усмихна и духна лампата край леглото си. Наистина бе много забавно да знае, че тази нощ последна се бе смяла тя.

Триумфът ѝ не трая дълго.

На другата сутрин Мери излезе рано в коридора и се озова лице в лице с красивия, облечен в безупречната си униформа капитан Найт. Беше се облегал на стената току до вратата ѝ, кръстосал ръце пред широките си гърди, леко повдигнал единия крак, праметнат връз другия.

— Добро утро, Мери — приветства я небрежно той, сякаш това бе съвсем рутинен поздрав помежду им.

Тя го гледаше зяпнала, като поразена от мълния, как сваля ръце и се отделя от стената. А след това я прегърна със скоростта на атакуваща змия. Сведе мургавото си лице към нея и рече:

— Може би си от онези жени, които предпочитат да се любят сутрин.

Преди да успее да отговори, устните му вече бяха върху нейните. Целуна я с такава страст, че коленете ѝ се подкосиха. От опитите ѝ да протестира се чу само някакво неясно скимтене. Бърз като светкавица, той я бутна обратно в спалнята ѝ и затвори вратата след тях.

Докато я целуваше, той я държеше толкова близко до мускулестото си тяло, че лъскавите медни копчета на униформената му

куртка се впиха в гърдите ѝ. Коляното му се промъкна между краката ѝ и се притисна към долната част на корема ѝ.

Устата, покрила нейната, бе прекалено умела, прекалено неустойма. Тялото, долепено до нейното, беше прекалено силно и мъжествено. Мери прекрати борбата и се притисна към него. Устните му най-сетне се отлепиха от нейните и Клей я погледна право в очите.

— Люби ме сега — рече нежно и убедително той, — преди да тръгнеш за болницата.

— Не говори глупости — успя да отвърне тя, но без да се чувства особено убедена.

— Нима? Аз пък не мисля така. Нито пък вярвам, че това е твоето мнение.

Младата жена се вгледа в красивото му самодоволно лице и възвърна част от вроденото си благоразумие.

— Искаш да кажеш, че според теб, аз изобщо не разсъждавам. Нали така? — Започна да се измъква от прегръдката му. — Това, което стана през онази нощ, бе грешка. Ужасна грешка, за която поемам своята вина. Но ти гарантирам, че това няма да се случи повече.

— Ще се случи, Мери. Знаеш го. И аз го знам.

Тя се измъкна напълно от обятията му и присви тъмните си очи.

— Не, няма да се случи. Напразно си мислиш, че е достатъчно да ме докоснеш, за да изгубя способността си да мисля ясно. — Обхващаше я все по-силен гняв. Постави длани на хълбоците си, усмихна се доволно и заяви, като се надяваше да го жилне болезнено. — Забравяте с кого си имате работа, капитан Найт. Съмнителният ви чар може да върши чудеса сред жените, които не ви познават, но държа да ви напомня, че ефектът му върху мен е краткотраен. — Тя се усмихна още по-широко. — Ами да, някога се хвърлих от твоите обятия право в ръцете на Даниъл Лотън, без дори повече да се сетя за теб!

Мери се надяваше да види поне отсянка от болка по лицето му. Но бе разочарована. Изражението му изобщо не се промени. Сребристосивите му очи гледаха с обичайната си невъзмутимост. За нейно учудване младият мъж само се усмихна, протегна ръка и започна да си играе с декоративните ширити по ръкава ѝ, сякаш не бе чул и дума от казаното.

Ядосана, тя отблъсна дланта му и изхвърча от стаята, като възкликна през рамото си:
— Стой далеч от мен!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Преследването продължи.

Способният агресор бе изпълнен с хладна решителност, въображение и средства да изпълни замислите си. Той стана още по-предпазлив. Не привличаше вниманието на никой друг, освен на красивата си опонентка, която възнамеряваше да очарова и плени. Не изпускаше от поглед подвижната си мишена и не ѝ позволяваше да се отдалечава много.

Разтревожената набеязана жертва съзнаваше прекрасно, че той следеше всяка нейна стъпка. Даваше си напълно сметка за умната стратегия на своя преследвач и вземаше допълнителни предпазни мерки да не позволи да останат насаме. Нямахше как да го накара да я остави на мира, но можеше и се стараяше да проваля плановете му да се нахвърли отгоре ѝ, когато никой не ги виждаше.

И преследването продължаваше.

Упорството и решителността на капитан Найт едновременно плашеха и ласкаеха Мери. Беше я подложил на такава обсада, че тя наистина нямаше как да се измъкне. Той като че ли беше едновременно навсякъде като я наблюдаваше, преследваше и чакаше да падне в ръцете му.

Колкото и да се стараяше да не допуска капитан Найт да я хване насаме, той беше неизчерпаем в създаването на всевъзможни хитри и добре обмислени ситуации, чиято цел бе именно тази.

Сам успяваше да я обкръжи.

И когато я хванеше насаме, я целуваше, докато ѝ се завиеше свят, прегръщаше я, докато омекне в ръцете му и ѝ говореше с гръден милващ глас за шокиращите и възбуждащи неща, които възнамерявал да прави с нея. Описваше картинно всички начини, по които щял да я люби.

Ужасена, младата жена повтаряше неизменно, че не желае да слуша отвратителните му приказки и че нецензурният му език я възмуцава. Но в себе си признаваше, обзета от чувство на вина, че

беше страшно възбуждащо да слуша как изумително красивият капитан и обещава забранени еротични удоволствия, които дори не си е представяла, че съществуват.

Той притежаваше неустоима, животинска привлекателност. Тя живееше самотно от доста време. С напредването на горещите летни дни — и още по-горещи нощи — Мери губеше все повече решителността и силата си да се съпротивлява и чувстваше, че няма да издържи още дълго.

Капитанът също си даваше сметка за това.

Разбираше, че щеше да капитулира всеки момент и очакваше с нетърпение този миг.

През една задушна, гореща вечер в началото на юли, младата жена се върна по-рано от обикновено в Лонгууд и не видя никой от униформените му обитатели. Странно, никой от тях не се виждаше и на главната веранда. Нито пък в притихналата къща. Тя обиколи дневната, прекоси трапезарията и влезе в кухнята.

Никъде никакъв янки.

Тя се усмихна.

Лонгууд бе на нейно разположение.

Ако бяха отишли на някакви упражнения, това означаваше, че техният командир също не беше в дома ѝ. Кое то ѝ даваше няколко часа благословено спокойствие.

Тайтс и Мати не бяха в кухнята. Мери понечи да ги извика, но в последния момент промени намеренията си. Нямахте защо да бърза. Имаше цяла вечер на разположение, за да се погрижи за вечерята и банята си. Първо щеше да се качи в стаята си и да махне тези ужасни чорапи и фусты.

Щом се озова отново във вестибюла с мраморен под, тя погледна нагоре към стълбището и забеляза, че Тайтс бе запалил лампите от матирано стъкло, водещи към втория етаж. Благослови го наум, задето се бе сетил. Напоследък все забравяше.

Навън се бе стъмнило напълно, когато младата жена заизкачва бавно стълбите. Колко приятно беше да не бърза. Какъв лукс да не трябва да тича веднага право към стаята си.

Но още щом достигна втория етаж, блаженството ѝ се изпари.

Капитан Найт, с едновременно заплашителен и неустоим вид, стоеше пред отворената врата на апартамента си, облечен с безупречно

изгладения си бял униформен панталон.

На приглушената светлина от матовите лампи по стълбището, той представляваше неповторимо съчетание от сенки и светлосенки. От черно и бяло. Бели панталони. Бели зъби. Бяла кърпа, праметната през врата. Черни коси. Черна копринена роба в ръцете му. А през белите му панталони, под които очевидно не носеше бельо, прозираха гъстите черни косми по слабините му.

Мери го гледаше безмълвно.

Суровата красота на лицето му. Безупречно изваяното тяло. Капитан Найт несъмнено бе едно от най-съвършените творения на природата и тя спокойно можеше до края на живота си да не прави друго, освен да се възхищава на мъжествената му хубост.

В същото време го мразеше, задето бе толкова неустойимо красив. Да върви по дяволите с великолепната си външност! Защо трябваше да притежава такова неповторимо тяло, което да я изкушава постоянно, да плъзга длани по прекрасно оформените му мускули?

Все пак младата жена успя да запази непроменено изражението на лицето си. Гледаше го невъзмутимо, без да каже нещо. Докато той не протегна ръка към нея.

— Какво искаш от мен, капитан Найт? — попита саркастично тя. Клей отвърна, без да се усмихва.

— Не е ли очевидно?

— Не, имам предвид какво искаш от мен, освен това. Какво преследваш този път? Главната ти цел със сигурност не е да се любиш с мен. Когато бях момиче, ти искаше...

— Тялото ти е единственото, което желая, Мери — прекъсна я меко той. — Нищо повече, повярвай ми.

— Е, наистина съм страшно поласкана — отвърна хапливо тя. — И си мислиш, че просто ще се оставя така, за да ме... за да ме... използваш?

— Това устройва и двама ни. Ти очевидно временно си без любовник, а аз...

— Не се занимавам с любовници! — отсече Мери.

— Нима? Откога е тази промяна? Доколкото си спомням, Даниъл Лотън ти стана любовник още в мига, в който обърнах гръб.

— Гърбът ти не беше обърнат, капитане! — възкликна ядосано тя. — Ти си беше отишъл!

— Е, добре, сега съм тук, както и ти.

Настръхнала, младата жена повтори:

— Не се занимавам с любовници!

— Още една причина двамата с теб да, — така де, да се помирим. И двамата сме свободни, подходящи и не е нужно никой да научава за това.

— Мръсно, гадно копеле — рече хапливо тя. — Наистина те мразя, знаеш ли?

Без да се смути, Клей отговори:

— Вече спомена нещо такова. Но чувствата ни един към друг нямат нищо общо с правенето на любов, не си ли съгласна? — Направи крачка към нея. — Не се бори повече с това, Мери. Каква е ползата?

„Каква е наистина ползата?“ — запита се уморено младата жена. Мразеше го, но все още го желаше. Защо да не бъде безпристрастна, защо да не прояви повече светски дух, подобно на него? Какво щеше да ѝ попречи една кратка връзка с капитана? Защо да не се наслади на няколко нощи забранено удоволствие в един свят, който не предлага кой знае колко радости?

В крайна сметка той щеше да има само тялото ѝ, не и сърцето.

Капитанът прочете нерешителността в изразителните ѝ очи и отново протегна ръка към нея.

— Не — каза едва чуто Мери, но и двамата знаеха, че това всъщност означаваше „да“.

— Мери — рече тихо с най-равния си и уверен глас младият мъж. — Ела при мен, Мери!

Тя все още се колебаеше.

Ако поемеше подадената ръка, това значеше да прекара всички следващи нощи с него дотогава, докато не престанеше да я желае. Докато му омръзнеше и я захвърлеше така, както бе направил вече преди много време.

Но, мили Боже, колко уморена беше да се бори с неустоимата привлекателност на този студено сърдечен човек с гореща кръв. Леденото му безразличие можеше да причини огромна болка. Но затова пък топлото му докосване доставяше невероятен екстаз.

— Дай ми ръката си, Мери! — нареди все така тихо и нежно капитан Найт.

Мери постави връхчетата на пръстите си в горещата му длан и заяви глупаво:

— Аз... аз... трябва да се изкъпя.

— Знам — отвърна той и я придърпа леко към себе си. — И аз ще се погрижа за това.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

И наистина го направи.

Дръпна Мери в господарския апартамент и заключи вратата след себе си. Без да пуска ръката ѝ, той я поведе през тъмния салон към спалнята. Мраморната баня бе осветена от дълги бели свещи в блестящи сребърни свещници, а бялата мраморна вана бе пълна с вода, от която се вдигаше пара, покрита с благоуханна пяна.

— Ваната на милейди е готова — обяви капитан Найт и захвърли черната копринена роба върху облицованото с кадифе диванче.

Свали бялата хавлия от врата си, праметна я през кръста на младата жена и я придърпа към себе си. След това седна върху украсената с пискюли мека табуретка. С помощта на кърпата накара Мери, която впрочем не се съпротивляваше, да седне между разтворените му крака, с лице към него.

А след това пусна хавлията върху белия плюшен килим.

Със сръчността на човек, съблякъл не една красавица, капитанът бавно се зае с облеклото на младата жена, като упорито отказваше помощта ѝ. След всяка една от дрехите, които махаше, поставяше целувка върху оголената плът под нея. И докато я събличаше и целуваше, той ѝ обещаваше да стори всичко възможно, за да направи вечерта изключително приятна за нея.

Мери нямаше причина да се съмнява в думите му. Жестоките слова, които бяха разменили в коридора, бяха забравени веднага, щом се отдаде на чувственото удоволствие, което този мъж ѝ доставяше без никакви усилия.

Когато вече бе напълно гола, тя понечи да се запъти към очакващата я вана, но Клей промълви:

— Не, почакай, Мери. Само за момент.

Усети горещината на погледа му, докато той я държеше на една ръка разстояние от себе си и я оглеждаше, сякаш беше някакво интересно произведение на изкуството.

В това време мъжът, който не можеше да откъсне очи от нея, си мислеше, че Всемогъщият вероятно не бе създавал по-съвършена жена от тази, която в момента стоеше пред него. Поне във физическо отношение. Беше висока, но не едра. Беше невероятно крехка и деликатна, а издължените, изчистени линии на тялото ѝ говореха едновременно за сила и грация. Гърдите ѝ не бяха големи, но бяха приятно налети и добре оформени, а зърната все още имаха срамежливия розов цвят на млада девица. Извивката на бедрата бе идеална в безусловната им красота и макар нито те, нито ханшът ѝ да бяха толкова широки и щедри, както при някои от по-чувствените ѝ посестрими, тя явно бе създадена за любов.

Клей знаеше колко безупречно си подхождат телата им, спомняше си ясно колко стегната и гореща беше. В този миг го пресече мисълта, че с тези нейни тесни размери, тя сигурно щеше да има големи трудности, ако ѝ се наложеше да ражда дете.

Глупавата мисъл си отиде така, както се бе появила. Капитан Найт се изправи, обхвана нежно лицето на Мери в дланите си и я целуна. После я вдигна и я понесе към ваната. Тя се притисна към врата му, когато той се наведе, за да потопи пръсти във водата и да провери топлината ѝ, а след това внимателно я постави сред приятно ухаещата пяна.

— Ммммм — въздъхна от удоволствие тя и отпусна глава назад, върху меката подложка. — Прекрасно — измърмори тя.

Той се изправи, без да откъсва очи от нея и рече:

— Стой си така. Аз се връщам веднага.

Мери кимна, затвори очи и усети как уморените ѝ напрегнати мускули започват да се отпускат в топлата сапунена вода.

Когато младият мъж се върна от спалнята, тя беше почти заспала. Произнесе тихо името ѝ. Тя отвори очи и го погледна. В едната си ръка той държеше чиста, бяла кесийка за баня, а през другата бе праметнал бели кърпи. Мери повдигна с усилие длан и посегна към кесийката.

— Позволи на мен — рече Клей и, след като остави встрани кърпите, коленичи до ваната.

Тъй като предполагаше, че той се шегува, младата жена отвърна:

— Не, аз... Наистина не... Аз мога...

— Шшшт — прошепна капитанът, намокри кесийката и взе новия благоуханен сапун.

Тя се отдръпна тревожно, когато Клей допря насапунисаното парче плат до основата на врата ѝ. Но се отпусна отново върху меката възглавничка, когато устните му се долепиха до нейните и прошепнаха:

— Довери ми се, Мери.

Тъй като нямаше настроение да спори, тя му се довери. Беше послушна като малко дете, къпано от някой от родителите си. Но тъй като все пак тя не беше дете, а той не ѝ беше родител, това се оказа най-незабравимото къпане в живота ѝ.

Клей започна с раменете ѝ, после я накара да се наведе напред, за да измие деликатния ѝ гръб. Усещането беше невероятно, когато той прокарваше насапунисаната кесийка нагоре-надолу по гръбнака ѝ така внимателно, сякаш тя бе направена от порцелан. Мери наведе глава, подпря чело върху свитите си колене и въздъхна доволно. Когато гръбът ѝ бе чист и от него се излъчваше уханието на парфюмирания сапун, капитан Нйт ѝ каза да повдигне глава и да се облегне отново назад.

Което тя и стори.

Усети, че лицето ѝ пламна, когато силната му мургава ръка започна да сапунисва щедро мокрите ѝ гърди. Зърната им моментално щръкнаха под нежното му докосване и горещия му сребрист поглед. Той бръкна във ваната, загреба няколко по-големи сапунени мехура и ги постави върху настръхналите връхчета. После наведе глава и ги издуха встрани.

Изми грижливо всеки сантиметър от тялото ѝ. Всяко негово докосване я възбуждаше. А когато тя въздъхна и се изви, за да посрещне покритата му с кесийката длан, той я погледна с пламтящите си очи и попита:

— Хубаво ли е така? А така не е ли по-добре? Или така?

Когато това еротично упражнение по миене привърши, младата жена бе толкова възбудена, че изгаряше от желание да се озове в обятията на Клей. Беше сигурна, че той изпитва същото, тъй като голите му гърди се повдигаха и спадаха развълнувано, а снежнобелите панталони бяха издути на слабините му.

Извади я от ваната и започна да я бърше. Мери трепереше от непрекъснато нарастващо нетърпение. Когато най-после бе напълно суха, той взе черния копринен халат от канапенцето и ѝ го подаде. Обърната с гръб към него, тя пхна ръце в дългите ръкави, въздъхна отново и се облегна върху гърдите му. Капитанът протегна ръце и завърза колана на робата около кръста ѝ. Обърна я с лице към себе си, нави ръкавите ѝ и прикри гърдите ѝ с меките ревери.

Вниманието му се насочи към косите ѝ, вдигнати строго на тила ѝ. Без да бърза започна да измъква фибите и да наблюдава омагьосан, как косите се разпиляват върху раменете ѝ. Прокара пръстите си в тях, повдигна един светъл кичур, притисна го към носа и устните си и си пое дълбоко въздух.

— Снощи ги мих — обясни разтревожено Мери, — но днес беше толкова горещо, че...

— Мирише приятно — успокои я младият мъж, повдигна глава и допря кичура коси до голите си гърди, като погъделичка тъмнокафявото си ляво зърно с крайчеца му, след което го пусна.

След това я поведе към спалнята. Мери се огледа смаяна. Стаята бе романтично осветена само със свещи. Френските огледала в златни рамки отразяваха малките пламъчета на десетки бели свещи, поставени в орнаментирани свещници. На пода, върху плюшения килим пред студената мраморна камина, бе разстлана бяла покривка. В сребърна кофичка се изстудяваше бутилка шампанско, а край нея блестяха две високи кристални чаши.

В края на бялата покривка бе поставена кристална ваза с ухаещ букет рози с цвят слонова кост. В порцелановите чинии имаше различни кулинарни изкушения: сирена, студени мезета, няколко вида хляб и тестени изделия, орехи и лешници, и смокини. От сребърна купа висяха налети червени гроздове, а в порцеланов поднос бяха наредени всевъзможни сладки.

Мери се почувства едновременно доволна и объркана.

Доволна, защото той бе положил толкова усилия да направи по-специална тази вечер, и объркана, защото той очевидно възнамеряваше да ядат, преди да се любят. След тази стимулираща баня направо не можеше да се държи на краката си от желание. Гладът ѝ не беше за храна.

— Мислех, че ще бъде добре първо да похапнем — заяви капитанът и на нея не ѝ оставаше друго, освен да се съгласи.

Седнаха на килима край наредените лакомства. Клей разля леденостуденото шампанско и подаде едната чаша на Мери. Похапнаха от смокините, орехите и лешниците, след което се заеха със сирената, месата и хлябовете. В друг случай младата жена щеше да бъде истински щастлива при вида на тези деликатеси, тъй като отдавна не бе вкувала повечето от тези храни. Но не и сега.

Стори ѝ се, че вечерята продължи цяла вечност и го наблюдаваше учудена. Той се хранеше бавно, като че изобщо не бързаше. Не можеше да не знае, че е пробудил страстта ѝ с вълнуващата баня. Че бе силно възбудена и това положение щеше да се промени едва след като я любеше.

Облечена само в голямата за нея черна копринена роба, Мери бе седнала върху килима, сгънала край тялото стройните си крака, отпиваше от шампанското си и съзерцаваше Клей с чувството, че няма да може да издържи и минута повече. И че ще умре, ако той не я заведе веднага в леглото.

Не беше сигурна кое точно бе причината за възбудата ѝ. Дали банята. Или студеното шампанско, което изпаряваше задръжките ѝ. А може би предизвикателното докосване на хлъзгавата черна коприна по голата ѝ кожа. Или пък гледката, която представляваше този мъж, изтегнал се на една страна, подпрян на лакът, с вдигнато свито коляно и възбуден член с внушителни размери, опънал плата на тесните му панталони.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се изправи до седнало положение, посегна към колана на халата ѝ и го дръпна леко и същевременно решително.

— Виждам, че ти е горещо — рече той. — Защо не махнеш това.

Дъхът ѝ секна. Сега вече щеше да я разсъблече, да я отнесе в леглото и да я люби.

Нищо подобно.

Той отпи голяма глътка шампанско, без да отделя от нея премерения си поглед, и бавно, много бавно разтвори халата, като я разголи напълно. След това, за нейно изумление, той отново се излегна на една страна и взе чепка грозде от купата.

Младата жена помисли, че ще се пръсне.

Мургавият мъж насреща ѝ, който спокойно похапваше от гроздовите зърна, знаеше много добре в какво състояние се намира сътрапезницата му. Чувстваше прекрасно колко силни бяха възбудата и нетърпението ѝ и с какви усилия на волята се сдържаше на едно място. Той беше в абсолютно същото състояние. Но караше да чака както нея, така и себе си. И имаше причина за това. Искаше му се да я подлуди от желание до такава степен, че да се съгласи да бъде негова по време на целия му престой в Лонгууд.

Затова, без да обръща внимание на напрежението и болката в слабините си, той не скъпеше времето. Предложи ѝ от разнообразните сладкиши, като обясняваше колко вкусни били и настояваше да си вземе по един от всеки вид. Хранеше я с вкусотиите, а след това се привеждаше към нея и облизваше пудрата захар от устните ѝ.

Наливаше ѝ от шампанското, докато главата ѝ се замая.

А самата тя се почувства още по-възбудена.

Тъй като задръжките ѝ се бяха разтопили от топлата баня и студеното шампанско, Мери се разтапяше под ръцете му, докато сваляше черния копринен халат от раменете и ръцете ѝ. Капитанът я целуна. Без да отделя изгарящите си устни от нейните, той галеше гърдите и дразнеше зърната ѝ.

Устните им най-после се разделиха, но ръката му остана върху изтръпналата ѝ плът. Светлината на свещите се отразяваше в дълбините на пепелявосивите му очи. Като я гледаше, без да мига, той каза:

— Мери, изправи се на колене.

Без да поставя под въпрос молбата му, младата жена коленичи пред него, както си беше чисто гола. Дланта му се плъзна по ребрата ѝ и погали корема ѝ, чиито мускули се свиха. Притаила дъх, затвори очи, тя чу отново гласа му.

— Седни на петите си, Мери.

Все така, без да отваря очи, тя въздъхна и се подчини. Сега ръцете му бяха върху коленете ѝ. Той ги дръпна леко встрани, за да ги разтвори. Мери потрепна, когато пръстите му пролазиха между бедрата ѝ и я докоснаха точно там, където огънят гореше най-силно.

— Отвори очите си, Мери — нареди тихо Клей.

Младата жена отвори очи и го погледна. Ръката му я галеше, а погледът му не се отделяше от нейния. Внезапно вдигна пред лицето ѝ

дланта си и ѝ показа влажните си пръсти и обяви:

— Виж до каква степен си готова за мен.

— Да — прошепна тя.

Цялото ѝ тяло гореше и я болеше от желание и тя се молеше наум по-скоро да я вдигне в силните си ръце и да я отнесе до леглото.

— Възбудена си и влажна.

— Хм-хм — съгласи се тя и облиза сухите си устни.

— Кажу го, Мери.

Тя поклати глава и я изви встрани. Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Кажу го. Кажу: „Аз съм възбудена, и влажна, и готова за теб, капитане мой.“

Мери го погледна право в студените очи. Знаеше, че е готова да каже всичко, да направи всичко. Думите рукнаха от устните ѝ.

— Аз съм възбудена, и влажна, и готова за теб, капитане мой. — Спря за момент, затаила дъх, а след това добави: — Моля те... моля те...

— Да, скъпа — отвърна младият мъж и в следващия миг отмести чиниите от пътя си, а Мери се озова по гръб върху покривката.

— Леглото — прошепна тя.

— Не — промълви той, докато събуваше нетърпеливо белите си панталони. — Тук. Тук, на пода, където се вижда по-добре.

— Вижда ли? — попита едва чуто тя.

— В огледалата. Гледай, Мери — рече той, разтвори дългите ѝ стройни крака и се намести между тях. — Накъдето и да погледнеш, виждаш двама ни, чисто голи.

Младата жена изви глава встрани и погледна към едно от многобройните високи огледала. Ето ги легнали голи на пода, осветени от премигващите свещи. Омагьосана, тя наблюдаваше безсрамно как мургавият ѝ любовник се отпуска върху ѝ. Отметна ръце над главата си, без да отделя очи от тялото му, което след миг се превърна в част от нейното.

Беше шокиращо.

Беше красиво.

Беше страшно еротично.

— А сега ме погледни в очите — нареди той и Мери въздъхна, изви глава и го погледна.

Красивото му лице бе надвесено точно над нейното, а светлините на свещите образуваха сенки под високите му изпъкнали скули. Мускулите на широките му рамене изпъкнаха още повече, когато отпусна тежестта на тялото си върху силните си ръце и се вгледа съсредоточено в нея.

След това се отпусна бавно върху ѝ и с едно извиване на стегнатите си хълбоци проникна още по-дълбоко в нея.

— Почувствай ме, Мери — промълви той. — Това е единственото, което ти е нужно от мен, но то наистина ти е нужно. Кажи, че го желаеш.

— Желая го — съгласи се тя, толкова замаяна и възбудена, че бе готова да направи и да каже каквото и да е. — Желая го.

— И го желаеш от мен?

— Да, да, от теб. Единствено от теб, от никого другиго.

Той се движеше бавно и чувствено, докато говореше:

— Повече няма да ме отблъскваш. Ще идваш в леглото ми всеки път, когато те пожелае. Всяка вечер, когато се кача горе, ще идвам при теб и ти трябва да ме чакаш. Повече няма да заключваш вратата си.

— Не, никога — прошепна младата жена, докато чувстваше как той я изпълва и разтяга. — Няма да заключвам вратата.

— Не съществуват ключалки, които могат да ме спрат да вляза при теб и да ме разделят от тялото ти, Мери. Разбра ли?

Тя кимна и въздъхна от екстаза да го усеща в себе си и от възбудата да вижда съединените им голи тела от всевъзможни ъгли. В многобройните огледала се отразяваха десетки двойки и всички те се движеха толкова синхронно, толкова предизвикателно.

Всички голи мъже бяха толкова мургави, толкова мъжествени, толкова уверени. А всички голи жени бяха толкова белокожи, толкова женствени, толкова отзивчиви. Струваше ѝ се, че наблюдава цяла група прекрасни представители от двата пола, които се любеха и тази чувствена картина разгаряше още повече кръвта ѝ.

Капитанът проникна отново дълбоко в нея и попита отново:

— Разбра ли?

Мери повдигна ханш, за да срещне напора му и отвърна задъхано:

— Разбрах. Помежду ни няма да има повече ключалки.

Изохка от нарастващото удоволствие и добави едва чуто.

— И ти ще ме любиш така всяка нощ. Всяка нощ.
— Ще те любя — прошепна Клей и я целуна.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След една незабравима нощ, изпълнена с любов, Мери се събуди сама в голямото махагоново легло.

Слънцето се бе издигнало високо, навлизаше през отворените френски прозорци, достигаше до леглото и лъчите му падаха върху лицето ѝ. Утринната светлина бе толкова силна, че проникваше през затворените ѝ клепачи.

Отвори сънено очи и бавно изви врат. Възглавницата до нея бе празна, но все още пазеше следи от главата на капитан Найт. Младата жена се изправи до седнало положение, прибра разчорлените коси от лицето си и видя голотата си, отразена в огледалата със златни рамки.

Веднага придърпа нагоре чаршафа. Бузите ѝ пламнаха при спомена, колко безсрамно бе наблюдавала как се любеха двамата с капитана. Мускулите на голия ѝ корем се свиха.

Но вече не правеше опити да се заблуждава, че съжалява за случилото се. Ако той влезеше в този момент, тя с радост отново щеше да се озове на пода с него. Щеше да се люби с Клей цял ден, ако той пожелаеше това.

Мисълта за развратната и ненаситна жена, в каквато се превръщаше в негово присъствие, я караше да се срамува, но нямаше смисъл да продължава да отрича този факт. Снощи бе взела решение и не възнамеряваше да го променя сега, дори на ярката слънчева светлина. Може да не беше редно, може да постъпваше глупаво, но не можеше да му устои физически. И не желаше да го прави.

А и какво променяше това? Тя не беше вече доверчивото младо момиче, което можеше да бъде лесно наранено. Беше зряла и достатъчно разумна жена, която си даваше сметка, че колкото и страстно да я любеше Клей, той не я обичаше. И, както хладно бе отбелязал, беше свободна и подхождаше за случая.

Е, това се отнасяше и за него. Така че какво пречеше да спи с него единствено заради плътското удоволствие, което ѝ доставяше?

Мери се усмихна тъжно на ироничната ситуация. Някога съпругът ѝ бе влюбен в нея, но правеше любов толкова неумело, че никога не бе успял да ѝ достави удоволствие. Капитан Нйт от друга страна не даваше пет пари за нея, но бе достатъчно изкусен, за да ѝ позволи да изпита върховете на еротичното блаженство.

Боже, Боже, животът бе нещо невъзможно.

Младата жена отхвърли чаршафите и стана от леглото. Прозявайки се, отиде в мраморната баня, където Клей я бе съблякъл предишната нощ. Събра разхвърляните си дрехи и се върна в спалнята. Видя черната му копринена роба, останала до покривката.

Наметна я на раменете си и, с дрехите в ръце, прекоси боса притихналата дневна, отвори вратата и надникна предпазливо навън. След това пресече тичешком празния коридор и влезе в стаята си.

— Днес закъсня, Мери-Елън — вдигна поглед главната сестра, мис Стивънс, когато Мери влетя през главния вход на болницата.

— Знам, съжалявам — отвърна младата жена.

— Всичко наред ли е? — поинтересува се сестрата. — Добре ли си?

— Да, аз... Добре съм. Просто се успах.

Яката четиридесетгодишна жена я огледа внимателно от глава до пети и каза:

— Работиш прекалено много, дете. Тази сутрин изглеждаш бледа и уморена. — Постави пухкавата си ръка върху челото на Мери. — Мисля, че дори имаш малко температура.

„Наистина имам — помисли си виновно тя, — но не от това, за което си мислиш.“

— Не, сигурна съм, че нямам температура. — Усмихна се Мери на намръщилата се медицинска сестра, която работеше по двайсет и четири часа дневно. — Навън е горещо като в пещ, мис Стивънс, а пък аз си забравих бонето. Малко слънчасях, това е всичко.

— А, тогава трябва да се грижиш малко повече за себе си. Чуваш ли?

— Добре — усмихна се младата жена, — и обещавам да не закъснявам повече.

Мери откри, че докато изпълняваше всекидневните си задължения в болницата, броеше всяка минута. Ужасната истина бе, че чакаше с нетърпение да се озове отново в обятията на капитан Найт и времето до лягане ѝ се струваше безкрайно далеч.

Когато най-после дойде краят на дългия горещ ден и тя заизкачва уморено главното стълбище на Лонгууд, осъзна, че се оглежда тревожно, с надеждата да зърне високия капитан. Откри го във „Военната стая“ заедно с двама от неговите хора. Един от тях беше червенокосият мичман втори ранг Бригс. Тримата стояха прави и по всичко личеше, че разговорът им бе към своя край. Капитанът вдигна поглед. Беше сигурна, че я е видял.

Пулсът ѝ се ускори. Младата жена реши да бъде наблизко, когато той излезе от „Военната стая“. Беше доста любопитна да види какво щеше да направи.

Излезе в мраморния вестибюл и взе пощата, поставена в сребърната кошница на най-ниската полица под голямото огледало. Писмата стояха тук от няколко дни и тя вече ги беше чела, но капитанът не можеше да знае това.

След миг луничавият мичман Бригс и другият моряк се появиха в коридора. И двамата ѝ се усмигнаха, кимнаха и излязоха навън. Измина цяла минута. Тогава тя отново почувства онова електрическо напрежение във въздуха, което беше непогрешим знак, че красивият капитан се намираше някъде край нея.

Мери се направи, че не е усетила присъствието му. Върна писмата в кошничката и се обърна точно когато той влизаше във вестибюла. Ледените му сиви очи се спряха върху ѝ, а след това погледнаха в друга посока, като че ли тя му беше напълно непозната. Не ѝ каза нищо, не показа, че я е забелязал.

Младият мъж се насочи право към махагоновата закачалка, откачи бялата си униформена куртка, наметна я върху раменете си и излезе през тежката двойна врата.

Поразена, Мери стоеше неподвижно и го наблюдаваше как слиза по обляното от слънчевата светлина външно стълбище. Спря за миг, оправи униформата си, тръгна по главната алея и се приближи до черния си жребец, изведен точно в този момент от един от конярите.

Пое дългите кожени юзди, но не се качи веднага върху гърба на животното. Известно време се подпираше на хълбока му. Преметнал

ръка върху гърба на коня, разговаряше с младия рус моряк.

Младата жена виждаше само капитана. Широките му рамена опъваха бялата куртка, а синьо-черните му коси блестяха на светлината на следобедното слънце. Каза нещо, после отметна назад красивата си глава и се засмя. Кимна на събеседника си и се преметна пъргаво върху седлото.

Мери го проследи с поглед, докато той изчезна нагоре по „Ривър роуд“. После се обърна с гръб към вратата. Чувстваше се празна, обърквана и нещастна. Бяха съвсем сами и въпреки това той не ѝ бе проговорил. Дори не се бе усмихнал или поне кимнал в знак, че я познава. Тя просто не съществуваше за него.

И беше излязъл от Лонгууд по времето, по което тя обикновено се връщаше от болницата. Беше прясно избърснат и носеше бялата си лятна униформа. Може би отиваше на някакво важно стратегическо събрание с генерал Уошбърн?

Но в такъв случай къде беше работното му куфарче?

Мили Боже, вече му беше омръзнала. Това беше причината. Беше я подчинил на волята си, което всъщност трябва да е било единственото му желание. Беше ѝ отнел достойнството. Беше я накарал да говори и върши срамни, шокиращи неща. Бе я убедил да забрави всякакви задръжки и да се държи скандално в негово присъствие. А сега безчувственото копеле беше сложило точка на връзката си с нея!

Мери изхвърча побесняла нагоре по стълбите и се втурна в стаята си. Започна да обикаля из нея, като затворено в клетка животно и да си въобразява най-лошото. Вероятно капитанът бе отишъл да си търси нова компаньонка. Или може би вече имаше уредена среща. От пристигането си в Мемфис, досега сигурно вече се бе срещнал с доста жени, без да говорим за онези, които познаваше още от юношеските си години.

Лия Томпсън беше казала, че дамите от висшето общество си падали много по мургавата красота на капитан Найт. Младата жена изскърца със зъби. Знаеше, че това е вярно. Знаеше, че за него не е проблем да намери някоя жена, или жени, които с желание щяха да го забавляват в която и да било гостна.

Или в спалнята си.

Ядосана, напрегната, Мери излезе от стаята си и слезе отново на първия етаж. Надникна в кухнята и каза на старите слуги да не ѝ приготвят вечеря, тъй като не била гладна. Щяла да намине в бившето имение на семейство Темпълтън, за да се види с приятелката си Лия Томпсън.

Мати само кимна, но Тайтърс бе разтревожен.

— О, мис Мери-Елън, ни бих сторил това, ако бях на ваш'то място.

— Но не си — отвърна троснато тя.

— Свечерява се — обясни той, — пък и знайте, че капитанът не одобрява да излизате сама след кат' със мръкне.

— Не давам пукнат грош, какво одобрява и какво не одобрява капитанът — рече раздразнено младата жена. — Ще ходя там, където ми е приятно и когато ми е приятно, Тайтърс!

— Да, мис — отговори старецът, но закуцука след нея, когато тя излезе от кухнята, като мърмореше, че не би трябвало да излиза по това време и че щяла да си навлече неприятности, ако не внимавала.

Тъй като знаеше, че той прави това с най-добри намерения, Мери се спря край изхода. Приблужи се до стария слуга и праметна ръка около врата му.

— Тайтърс... скъпи, мили Тайтърс, аз вече не съм малко момиченце. — Тя се усмихна и потърка предано приведените му рамене. — Моля те, не се притеснявай. Нищо няма да ми се случи.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Минаваше девет часа, когато Мери пое обратния път от дома на Лия Томпсън. Чувстваше се малко нервна. Градът и бреговете на реката гъмжаха от янки и всякаква паплач от северните щати.

Още не бе изминала и стотина метра, когато насреща ѝ се зададе група конници, с военната униформа на Съюза. Първата ѝ мисъл бе да се върне у Лия, но вече беше прекалено късно.

Войниците се изравниха с нея. Сърцето на младата жена сякаш бе заседнало в гърлото ѝ. Те подвикваха и свиреха след нея, а един от тях се наведе от седлото си и я попита дали не би искала да се поразходи с него из горичката. Тя не отговори, дори не вдигна поглед, а продължи да върви решително по „Ривър роуд“. Най-последно конниците отминаха, като се смееха и разговаряха високо.

Мери почувства огромно облекчение, когато достигна главната порта на Лонгууд.

Часовоят подпря приклада на пушката си на земята, като я придържаше с едната си ръка и с другата отвори вратата от ковано желязо, за да може да влезе.

Докато вървеше по алеята, забеляза, че на главната веранда както обикновено стояха няколко моряци. Направи се, че не ги вижда. Вирнала предизвикателно брадичка, младата жена мина покрай дългокракия младеж, разположил се на най-горното стъпало. Прекоси с царствен вид широката тераса и влезе в смълчаната къща. Не беше нужно да гледа мъжете, край които бе минала, за да знае, че капитанът им не беше с тях.

Стисна челюсти и започна да се изкачва по главното стълбище.

Очевидно офицерът на янките нямаше да се върне в Лонгууд преди зазоряване. Мери настръхваше при мисълта, че сега вероятно лежеше гол в леглото на някое хубаво момиче. Или самотна вдовица. Или дори невярна съпруга. Още по-зле, въпросната дама можеше да бъде някоя от нейните приятелки или познати.

Разбита от това предположение, младата жена влезе в тъмната си стая, затвори вратата след себе си и се облегна на нея. След малко въздъхна горестно и се запъти към тоалетката с мраморен плот. Вдигна стъклото на газената лампа и запали фитила. Меката жълтеникава светлина изпълни спалнята. Върна стъкления глобус на мястото му, обърна се и тогава го видя.

Ръката ѝ политна към устата.

Капитан Найт лежеше гол в леглото ѝ.

И спеше.

Излегнат по гръб в центъра на мекия ѝ дюшек, той изглеждаше много едър и мургав, за да бъде на мястото си в това женско легло, покрито с кувертюра, поръбена с жълти и бели дантели, с бели дантелени възглавнички и подобни чаршафи.

Мери се приближи и започна да го съзерцава. Изучаваше внимателно всяка линийка на суровото му лице. Твърдите, като че ли изсечени с длето черти, дългите черни ресници, правият, добре оформен нос и жестоката чувствена уста. Оглеждаше всеки сантиметър от стройното тяло, което някога ѝ бе толкова близко, а сега го чувстваше чуждо, така както самият Клей ѝ беше чужд.

Той беше един непознат.

В леглото ѝ лежеше мургав непознат с еротична външност и изглеждаше заплашителен дори в съня си. Нямахше вид на напълно отпуснал се или уязвим човек. Ни най-малко. Усецаше напрежението в тялото му, струваше ѝ се, че всеки момент щеше да се събуди и да се превърне в изключително опасна личност.

Преценяващият поглед на младата жена докосна мускулестите рамене, широките, окосмени гърди и се плъзна надолу по изпъкналите ребра и опънатия като тетива корем. Най-после се спря върху онази част от неговата анатомия, която без никакво усилие ѝ бе доказала, че е всичко друго, но не и дама.

Бузите ѝ пламнаха, докато се взираше, без да мига в провисналата плът сред гъсто окосмените му слабини. Потръпна при спомена какво можеше да направи с нея този така невинно изглеждащ орган, когато придобиеше пълните си размери.

Очите на Мери се разшириха невярващо, тъй като отпуснатият член започна да се уголемява. Устните ѝ се закръглиха от изненада и смайване, докато той сякаш оживя пред очите ѝ.

— Ако можеш да направиш това само с поглед — достигна до ушите ѝ дълбокият баритонов глас, — представи си какво ще стане, когато го докоснеш.

Младата жена повдигна рязко глава. Капитанът бе напълно буден и я гледаше укорително.

— Аз... не... знаех, че... — отвърна, заеквайки тя.

— Ела тук — прекъсна я меко той, като все така лежеше по гръб, докато членът му се уголемяваше и потупа дюшека до себе си. — Седни, Мери.

Тя приседна в крайчеца на леглото, без да откъсва очите си от него. Той вдигна длан, обви дългите си пръсти около ръката ѝ и я придърпа върху себе си. Целуна я. Устните му бяха още топли от съня и ѝ се сториха възхитително меки. Езикът му се промъкна в устата ѝ и целувката се задълбочи.

Когато най-последно се отделиха един от друг и Мери се изправи до седнало положение, младият мъж я погледна право в очите, взе ръката ѝ и бавно започна да я мести надолу по гърдите си, по корема, по пулсиращите си слабини. Там пусна дланта ѝ.

— Люби ме — подкани я ласкаво той, присегна се към корсажа на роклята ѝ и започна да го разкопчава.

— Добре — обеща като в транс тя.

Тънките ѝ пръсти се обвиха внимателно около него. Докосваше го нежно, галеше го, играеше си с вирнатата главичка, после облиза връхчето на показалеца си и изписа мокро кръгче около миниатюрния ѝ отвор.

— О, Боже, скъпа моя... скъпа — изпъшка той, като дишаше тежко. А след това нареди: — Спри! Моля те, Мери!

— Шшшт — прошепна тя и продължи да го милва, да го дразни и да го кара да полудява от желание.

Капитанът се изправи светкавично, стисна я за китката и събори младата жена върху леглото.

Прекалено възбуден, за да губи скъпоценно време за събличането ѝ, той повдигна полите и фустите до кръста ѝ, набързо изхлузи дантелените ѝ пликчета и се намести между добре оформените ѝ крака.

С глуповата усмивчица на лицето, изразяваща едновременно вина и удоволствие, Мери затаи дъх и се изви към него, когато той

проникна дълбоко в нея. Острите ѝ нокти се забиха в мощните му бицепси, когато се опита да го привлече по-близо към себе си. След това ръцете ѝ се промъкнаха под мускулестите му мишци и се обвиха около гръдния му кош.

Вдигна поглед към лицето му. Той проникна до край в нея, а после бавно излезе почти до край, като остави само лъскавото връхче на члена си в нея.

— Не — проплака в знак на протест тя и ноктите ѝ се впиха в гладката кожа на гърба му.

— Не, какво? — промърмори дрезгаво младият мъж, застанал неподвижно в тази позиция, в която бе измъкнал почти напълно онова, която Мери желаше най-силно в момента. — Каж ми какво искаш.

— Ти... ти... знаеш... — отвърна беззвучно тя, като се опитваше да го притисне надолу към тялото си и да го накара да проникне отново в нея.

— Той си има име — настоя безсрамно той. — Каж го и той е твой.

Развълнувана и възбудена, Мери смръщи вежди. Изгаряше от желание да го усети в себе си, но не ѝ се искаше да произнася тази дума.

Той прочете колебанието в изразителните ѝ тъмни очи. Искаше го лудо, но не можеше да се осмели да го каже. Капитанът обаче бе твърдо решен да чуе това от нейната уста. Наведе се към нея и я целуна страстно. После прокара устни по пламналото ѝ лице и зашепна в ухото и.

— Не. Не, не мога — възпротиви се младата жена.

— Можеш. Знаем, че можеш — приласка я нежно Клей. — Заради мен. Само заради мен.

Пламнала от отчаяно желание, в крайна сметка тя склони. Впила поглед право в горящите му очи, тя рече:

— Капитане, дай ми патката си!

И той ѝ я даде.

Цялата.

Тя въздъхна от наслада.

Докато се движеха все по-забързано и възбудено, Мери се учудваше както на себе си, така и на него. И двамата бяха безсрамни, безразсъдни и пламенни. Държаха се по-скоро като животни, отколкото

като цивилизовани човешки същества. Току-що бе изговорила на глас дума, която не бе предполагала да чуе в устата дори на един мъж, камо ли в своята собствена.

А ето, че сега, напълно облечена, като се изключат пликчетата — дори не бе махнала обувките и памучните си чорапи — се любеше страстно с чисто голия капитан на янките в жълто-бялото си девическо легло, при положение, че бяха добре осветени от светлината на лампата и вратата на стаята ѝ беше отключена.

И въпреки всичко блаженството беше неописуемо.

Много по-късно същата нощ, когато вратата вече бе добре заключена и лампата изгасена, двамата лежаха голи в мрака. Мери се бе сгушила удобно в обятията на капитана. Лежеше на една страна, с гръб към него. Къдравите косъмчета на гърдите му дразнеха приятно кожата на гърба ѝ, а твърдите му бедра обгръщаха задните ѝ части. Дългите му ръце се бяха обвили около тялото ѝ. В едната си длан бе обхванал гърдата ѝ.

Дълбокото му равно дишане показваше, че е заспал.

Младата жена въздъхна.

Приятно ѝ беше да лежи в обятията му, докато той спеше. Клей спеше толкова спокойно и я притискаше така собственически към тялото си, че тя почти успяваше да забрави какъв студен и жесток човек бе той всъщност, как я бе манипулирал и експлоатирал заради собственото си сексуално удоволствие.

Очите на Мери се напълниха със сълзи при спомена какво мило и добросърдечно момче беше Клей Найт. Бе напълно неспособен да причини мъка, комуто и да било. А ако все пак несъзнателно наранеше някого, тогава страдеше повече от жертвата си.

От окоето на младата жена се отрони една сълза и капна върху голото ѝ рамо.

Колкото и пъти да премисляше случилото се, колкото и да си повтаряше, че трябва да приеме фактите, тя все още не можеше да повярва, че голямата любов от нейната младост никога не я бе обичал. А ето, че сега той се бе върнал. Беше в леглото ѝ. И я любеше неподражаемо.

Но все така не я обичаше.

Мери премигна, за да удържи сълзите си.

Не можеше да се преструва, че уж никога не го е обичала. Защото го бе обичала. Беше го обичала с цялото си младо сърце. Не бе обичала никого друго и никога нямаше да обикне друг. Но вече не обичаше и него. Не обичаше никого. Не само сърцето на капитана бе направено от лед. Тя можеше да бъде не по-малко безразлична и неспособна на емоции от него.

Какво значение имаше, че бе я любил единствено с тялото си. Тя бе направила същото.

Успокоена от мисълта, че разгорещеното им любене щеше да остане без последствия, Мери заспа.

Когато се събуди малко след изгрева на слънцето, тя с изненада откри, че той все още беше в леглото ѝ. Тъй като предполагаше, че капитанът спи, тя внимателно отмести ръката му от раменете си, измъкна се предпазливо и се изправи.

— Върни се при мен — произнесе той и ръката му я обхвана през кръста, привлече я в леглото и я върна в предишната ѝ позиция до него.

— Слънцето изгря — рече предупредително тя. — Скоро цялата къща ще бъде на крак.

— Да си бъде — отвърна с натежал от съня глас младият мъж и мургавата му ръка я обгърна.

Тънките пръсти се разпростряха върху потръпващия ѝ корем и се плъзнаха към светлорусия триъгълник в долната му част.

Дъхът на Мери секна. Тя се изви и изпъшка, когато усети пулсиращия му член притиснат към задните ѝ части.

— Ооох — изпъшка нетърпеливо тя и несъзнателно разтвори крака и изви гръбнак, за да му позволи да се промъкне между бедрата ѝ. — Ох, да, да.

Твърдата плът вече се опитваше да влезе в нея.

— Да не ти причинявам болка? — попита той.

Дъхът му изгаряше тила ѝ.

— Н-не — успя да каже тя, — но не знам как... Никога не съм...

— Аз ще ти покажа, скъпа моя — прошепна капитанът, като обсипваше със страстни целувки белите ѝ като слонова кост рамене. — Притисни се към мен и се отпусни — посъветва я той. — Остави всичко на мен. Ще действам бавно, внимателно, докато ти...

Той проникна още малко по-дълбоко в нея и младата жена въздъхна отново и се намести по-плътно към него.

Силните му и същевременно нежни ръце водеха движенията ѝ. Притискаше ханша ѝ към себе си и, както бе обещал, проникваше предпазливо в нея — сантиметър по сантиметър — докато най-последната дължина на възбудения му член не се озова в нея.

— Добре ли си, Мери? — попита загрижено той.

— Да — промълви тя — да... аз... — Потрепери в обятията му и не довърши мисълта си.

Той изчака, като остана известно време неподвижен, за да ѝ даде възможност да привикне с позата, с новото за нея усещане да го приеме в себе си изотзад.

Едната му ръка беше между бедрата ѝ, другата мачкаше гърдите ѝ. Тези опитни, страстни длани увеличаваха още повече възбудата на несигурната му любима. Правеха истински чудеса с нея. Отдадена на нарастващото удоволствие, младата жена започна да се извива съблазнително в обятията му. Капитанът на часа влезе в бавния ѝ чувствен ритъм.

Слели телата си, с бясно тупкащи сърца, двамата се движеха бавно, в абсолютен синхрон, приближавайки се към върховния миг. Постепенно ускориха темпото, а в това време утринното слънце нахлуваше безпрепятствено в стаята и къпеше съединените им тела в топла розова светлина.

— Ооох, кап... Ох! — възкликна Мери, застигната от първата вълна на кулминацията.

— Да, скъпа, знам. Отдай се на удоволствието — окуражи я дрезгаво младият мъж, който усещаше приближаването на собствения си оргазъм.

Само след секунди телата им потръпваха, завладени от удоволствието, сякаш бяха две парцалени кукли без кости. Спазмите бяха толкова силни, толкова продължителни, че Мери извика на няколко пъти, докато Клей я притискаше към себе си и правеше всичко възможно, за да е сигурен, че любимата му ще получи от него толкова, колкото желае. А след това той на свой ред изпъшка, когато вълните на екстаза заляха и него.

Когато най-последната продължилата дълго кулминация премина, двамата, мокри от пот, лежаха още доста време в обятията си, докато

ритъмът на сърцата им се нормализираше постепенно.

Задоволена и обхваната от мързел, на младата жена не ѝ се ставаше. Искаше ѝ се да може да лежи така, докато слънцето се изкачва в безоблачното небе, достигне зенита си, след това започне да слиза, докато се скрие на западния хоризонт и над земята се спусне нощта.

Капитанът се отърка в тялото ѝ. Усети как се отлепва от нея и сяда в леглото. Приведе се, целуна извивката на ханша ѝ, направи пътечка от целувки до коляното ѝ, ухапа я игриво и рече:

— Среца тази вечер в господарската спалня в седем.

Тя прегърна възглавницата и измърка, а след това се възпротиви:

— Но слънцето още не е залязло в седем.

— Да — отвърна младият мъж. — Знам.

— Добре — предаде се, изпълнена с щастие, Мери.

— И, Мери...

— Да?

— Не ме карай още веднъж да те хвана, че излизаш вечер сама!

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Връзката на Мери и капитана бе бурна и толкова жарка, че си съперничеше с горещото лято на Тенеси. Сами в обширния втори етаж на имението, двамата неведнъж се любиха в господарската спалня, пред френските огледала. И в просторната дневна на господарския апартамент. И в голямата тоалетна стая. И в мраморната баня. И в мраморната вана. И в жълто-бялата спалня на Мери. И във всяка една от многобройните стаи за гости. И дори — един-два пъти — в широкия коридор на горния етаж. Бяха ненаситни.

Всеки път, когато единият от тях завареше другия горе, започваше разгорещено любене. Младата жена повече не се преструваше, че не го желае така силно, както той я желаше. Любенето с него никога не ѝ идваше в повече. Отдаваше се охотно, отново и отново, на изгарящата страст, която капитанът успяваше да събуди в нея. Правеше това с ентузиазъм, въпреки странните му уверения, които не пропускаше да ѝ повтори при всяка тяхна среща, че всичко това не означаваше нищо за него.

Че тя не означаваше нищо за него.

Грубите му слова ѝ причиняваха болка. Мразеше го за жестокостта му, но не можеше да се лиши от компанията му. Уверяваше го, че мненията им по въпроса съвпадат. Това бе чисто и просто една временна връзка, която се крепеше единствено на физическа, не и на емоционална почва. Затова не трябваше да се притеснява, че някой ден тя ще започне да питае някакви чувства към него. Такова нещо нямаше да се случи никога. Единственото, което искаше от него, бе точно това, което ѝ даваше.

Нищо повече.

Когато не бяха горе и не се любеха, те се държаха почти като непознати. Независимо дали бяха сами или в компанията на други хора, те не си обръщаха никакво внимание. Никога не разговаряха. Никога не вечеряха заедно. Никога не излизаха заедно.

Нощем бяха любовници, а денем — врагове.

Докато капитан Найт внезапно спря да я търси. Първият път, когато се случи това, Мери не знаеше какво да мисли. Около девет часа през една дъждовна августовска нощ, тя зърна униформения Клей в кабинета на баща си, с пура в ръка.

Когато мина край вратата, той вдигна поглед. Затова младата жена се запъти право към леглото си. Легна в очакване и остави вратата широко отворена.

Беше се изкъпала, сресала дългата си коса и облякла за първи път новата си атлазена нощница, останала още от чеиза ѝ.

Изгаряща от нетърпение да се озове в обятията на капитана, тя кръстосваше между спалнята си и огледалния господарски апартамент. Най-после го зърна. Той се появи във вестибюла на долния етаж и се запъти към стълбището. Спря за момент, хванал полираните перила, стъпил с единия си крак върху първото стъпало.

След това започна да се изкачва.

Усмехната, младата жена потръпна от нетърпение и побърза да влезе в стаята си. Хвърли се върху леглото и зае предизвикателна поза, обградена от дантелените възглавници, струпани край главата ѝ. Навлажни устните и приглади лъскавите си коси назад. Повдигна дългата атлазена нощница така, че да открие белите ѝ бедра и смъкна ниско изрязания корсаж върху едното си рамо.

И зачака нетърпеливо.

И продължи да чака.

Изминаха дълги, безкрайни минути, а капитан Найт все така не се показваше на вратата. Най-после Мери стана от леглото. Излезе в коридора. Вратата на господарския апартамент беше затворена.

Приближи се до нея и понечи да почука, но в последния момент се отказа. Объркана и вбесена, се върна в своята спалня и затръшна вратата след себе си.

Връзката им беше приключила.

Това бе краят.

Младата жена почувства облекчение. Беше ѝ опротивяло да се чувства виновна, мръсна, непочтена, като някоя от проститутките в публичния дом на Анатоли. Мургавият, чувствен капитан бе изкарал на повърхността най-отрицателното в нея. Бе я превърнал в своя държанка, която с готовност участваше във всеки един, дори в най-срамните актове, които предложеше той.

Радваше се, че това положение най-после бе свършило.
Но беше и озадачена.

Мери виждаше все по-рядко и по-рядко капитана. Внезапно той почти престана да се появява в Лонгууд. Излизаше всяка сутрин преди зазоряване и се връщаше късно през нощта. Случваше се да не го види в продължение на няколко дни. И кой знае защо, колкото и да ѝ се струваше извратена реакцията ѝ, това положение ѝ беше неприятно.

Нощ подир нощ лежеше будна в самотното си легло и си представяше красивия капитан в обятията на друга жена. Измъчваше се с предположения коя бе тази, завладяла на свой ред непостоянното му внимание. В съзнанието ѝ се въртяха влудяващи картини, как прави с друга всички онези прекрасни и същевременно забранени неща, които бе вършил с нея.

Повтаряше си постоянно, че пет пари не дава какво и с кого прави или не прави този мъж. Какво значение имаше това? Никакво. Абсолютно никакво. Бе благодарна, че най-после бе отишъл да търси забавление другаде. Дали му беше омръзнала? Е, той също ѝ бе омръзнал!

Мери бе изпаднала в подобно настроение през една гореща августовска привечер, когато реши да посети Лия Томпсън. Слънцето се готвеше да залязва. Огромните черни облаци, които се бяха събирали през целия следобед, сега заплашваха да се превърнат в дъждовни капки.

Младата жена обаче реши да не обръща внимание както на тази възможност, така и на строгото предупреждение на капитан Найт.

„Да не съм те видял друг път да излизаш сама нощем!“ Точно това ѝ бе казал вечерта, когато го откри заспал в леглото си.

— Е, не се притеснявай, капитане. Няма да ме хванеш — рече на глас тя и излезе от стаята си. — Как би могъл, когато вече изобщо не се появяваш тук!

Мери слезе по стълбите и измъкна един розов чадър от поставката за чадъри във вестибюла. Без да обръща внимание на обичайните любопитни погледи от страна на моряците, разположили се в салона и на предната веранда, тя излезе.

Още щом се озова в имението на семейство Темпълтън, заобиколена от Лия Томпсън и четирите ѝ палави деца, младата жена се почувства по-добре. Лия бе получила дълго писмо от съпруга си, Уилям, пристигнало от Виксбърг, така че беше в изключително добро настроение. То се отрази и върху гостенката ѝ. Не след дълго тя също се смееше и се забавляваше от сърце. Лия нарязва току-що опечения шоколадов сладкиш, като проклинаше янките, заради които не можеше да предложи кафе с него.

Двете жени и децата тъкмо бяха насядали около масата, когато проблесна първата светкавица и къщата се разтърси от оглушителен гръм. Лия трепна и извика. И четирите ѝ деца се изхилиха и започнаха да се шегуват с нея, че била паникьорка.

Започна да вали. Дъждът идваше от юг и Лия нареди на всички, в това число и на Мери, да започнат да затварят прозорците. Втурнаха се със смях да изпълняват нареждането ѝ, а навън вече се лееше истински потоп. След като се справиха с прозорците, всички се върнаха в кухнята. Събрани около масата, изядоха с удоволствие шоколадовия сладкиш. В това време дебалата дъждовна пелена биеше яростно по стръмния покрив и водата шуртеше надолу по водосточните тръби.

Бурята и удоволствието да бъде в компанията на жизнерадостното семейство, станаха причина Мери да остане по-дълго, отколкото беше възнамерявала. Минаваше десет, когато обяви, че си тръгва.

— Не можеш да се връщаш в дъжда — настояваше Лия. — Остани. Ще сложа моите индианчета да си легнат и ще можем да си поговорим спокойно.

— Дъждът почти спря — отговори младата жена. — Наистина трябва да се прибирам. Когато пишеш на Уилям, кажи му, че се моля за него. И хиляди благодарности за сладкиша и компанията.

— Винаги си добре дошла. А сега трябва да внимаваш.

— Ще внимавам.

Мери отвори розовия си чадър и излезе навън. Дъждът беше доста намалял. Вървеше бързо, нетърпелива да стигне по-скоро на сигурно място. Примигваше и се вираше в мрака, но не забелязваше никакво движение по пътя. Очевидно дори янките имаха достатъчно здрав разум, за да не излязат навън в дъжда.

Не беше изминала и стотина метра по „Ривър роуд“, когато от храстите изскочи някакъв пиян съюзнически войник и я сграбчи. Розовият чадър излетя от ръцете ѝ и тя изпищя. Голямата му длан затисна устата ѝ. Младата жена почувства, че мъжът я помъкна към дърветата, встрани от пътя.

Блъсна я с такава сила по гръб върху земята, че изкара въздуха от гърдите ѝ. Едва успя с усилия да си поеме дъх, когато едрият непознат изпълзя отгоре ѝ. Мери риташе, хапеше и се мятеше, но не можеше да се измъкне. Затиснатата от огромното му тежко тяло, тя правеше безуспешни опити да се изправи. Викаше и го умоляваше да я пусне, макар да знаеше, че усилията ѝ са напразни. Извиваше глава като полудяла, така че косите ѝ се развързаха и се разпиляха на мокри кичури върху ужасеното ѝ лице.

Прииска ѝ се да умре, когато изпотеният, издаващ нечленоразделни звуци пияница обви с мускулестата си ръка раменете ѝ и повдигна нагоре полите ѝ. Дъждовните капки започнаха да бият по-бързо върху лицето ѝ, рогато грубата длан се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Потръпна, когато разкъса пликчетата ѝ и дъждът започна да пада направо върху голата ѝ плът. Едрият мъж заразкопчава копчетата на панталона си и Мери усети как в гърлото ѝ заседна огромна буца. Ръката, метната през гърдите ѝ, сграбчи разпилените ѝ коси. Отвратителното лице се наведе към нея.

Неспособна да помръдне, младата жена затвори ужасено очи, докато сърцето ѝ правеше опити да изскочи от гърдите. Напрегнала всяко мускулче, в очакване на болката и неизбежното, внезапно тя усети как тежкото тяло на войника изведнъж се отдели от нея. Грубите му пръсти дръпнаха болезнено косите ѝ, след което ги пуснаха.

Мери отвори ужасените си очи и видя пред себе си капитан Найт, сграбчил ръмжащото животно за яката. След това юмрукът на капитана се стовари върху лицето му и ударът прозвуча като пистолетен изстрел. Пияницата падна като покосен. Младата жена изхленчи от облекчение.

Изправи се до седнало положение, приглади надолу мокрите си, изкаляни поли. В същия миг капитанът я дръпна, за да се изправи и я прегърна.

— Добре ли си? — попита тревожно той, а треперещият му глас издаваше степента на безпокойството му. — Мери, нарани ли те?...

Успя ли да...?

— Не — измърмори тя, като трепереше като лист. Притисна се към него и зарови лице в извивката на врата му. — Не, ти пристигна навреме, Клей. О, Клей, Клей! — проплака тя и отново се задави от сълзи.

— Сега вече си с мен — прошепна младият мъж, заврял лице в мокрите ѝ коси, забелязал, че го бе нарекла Клей вместо „капитане“. Не беше се обръщала така към него от заминаването му в академията. — Вече си с мен, Мери. Вече никой не може да ти стори нищо лошо. Шшшт, не плачи! Шшшт!

Високият капитан стоеше под дъжда, притиснал плачещата жена към гърдите си, като я успокояваше и утешаваше, шепнеше името ѝ отново и отново с тон, който тя не беше чувала досега.

Моментът на нежности отмина.

Младият мъж се отдръпна от нея и я изгледа намръщено, а едно мускулче на бузата му потрепна. Никой друг на света не можеше да го изплаши толкова много. Да върви по дяволите, задето му беше изкарала акъла от ужас.

Мери стоеше пред него, като трепереше от вълнение. Изглеждаше млада, беззащитна и невероятно съблазнителна. Лицето ѝ беше мокро от сълзите и дъжда, косите ѝ бяха кални и разчорлени, а мокрите дрехи прилепваха към стройното ѝ, олюляващо се тяло.

Напрегнат, вбесен, капитан Нйт свирна на добре обучения си черен жребец и голямото животно се появи незабавно. Клей се обърна към него и пъргаво развърза навитата на руло зад седлото черна мушам. Разви я, наметна я около раменете на Мери и я придърпа към себе си.

Повдигна ръка, прибра мокър, мръсен кичур от бузата ѝ и се приведе към треперещите ѝ устни.

Но се усети навреме. Беше само на сантиметри от устата ѝ, когато се осъзна и вдигна глава. Изскърца със зъби и вдигна Мери на седлото. С присвити очи хвърли поглед към изпадналия в безсъзнание войник и си даде дума да се разправи с пияното копеле по-късно. Обърна се ядосано и остави непознатия да лежи под дъжда.

Метна се на коня зад Мери. Бе мълчалив и резервиран през целия път до Лонгууд. Но младата жена изпитваше такава благодарност, задето я бе спасил и бе толкова щастлива, задето се

намираше в обятията му, че въздъхна и се облегна върху силните му гърди, като подпря мократа си глава върху рамото му.

Поглеждаше крадешком към очертания му на фона на нощното небе профил, но който се стичаха вадички. Някои от чертите му се виждаха ясно, други се криеха в мрака. Гарвановочерната му коса бе мокра и сплъстена, а по дългите му ресници се полюляваха подобни на диаманти дъждовни капчици.

Приличаше на някое тъмно божество. Мери нямаше търпение да се приберат по-скоро в Лонгууд. Ако той чувстваше същото като нея, щеше незабавно да я отведе в спалнята си. Щяха да се съблекат един друг и да измият заедно мръсотията и дъжда от себе си, а после щяха да легнат в широкото два и половина метра махагоново легло и да се любят под влизация през отворените френски прозорци нежен шепот на дъжда.

Когато тръгнаха по застланата с речни камъчета алея на Лонгууд, младата жена се усмихна доволно.

Но след това премигна невярващо, тъй като капитанът, без да слиза от коня си, я повдигна от гърба на животното и я постави на земята пред главния вход.

После, без дори да каже „довиждане“, обърна големия жребец и изчезна в тъмната нощ.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Капитан Найт излезе от Лонгууд в мига, в който постави Мери на земята. Това бе едно от най-трудните неща, които бе вършил в живота си. Трябваше да впрегне всичката си желязна воля и самоконтрол, за да я остави така.

Но трябваше да го направи.

Смръщил леко мургавото си лице, присвил очи, младият мъж заби пети в хълбоците на черното животно. Изненаданият кон изцвили, но незабавно потегли в галоп. Чакълът изхруптя и полетя изпод копитата му, когато понесе развълнувания си господар надолу по алеята.

Капитанът си налагаше да стои далеч от Мери.

Бе сложил край на любовната им връзка, когато осъзна, че започва отново да се влюбва в нея. Не можеше да позволи това да стане. И нямаше да позволи. Нямаше да я остави да разбие за втори път живота му. Не и този път.

Щом се озова на „Ривър роуд“, той насочи коня си към южната част на Мемфис. Кръвта му кипеше от желание да има Мери, но той не желаше да изпитва подобни желаниа. Затова се запъти към прочутия публичен дом.

Още не го беше посещавал, но бе чувал от другите офицери, че жените там били изключително красиви и повече от експерти в занаята си.

Точно от това имаше нужда.

Единствено от това.

Красавиците си приличаха. Още преди години се бе убедил, че са еднакви. Действително нямаше никаква разлика помежду им.

В тази категория влизаше и Мери Пръбъл. Не желаше Мери, желаше просто някоя жена. Която и да е жена. Стига да е красива. Една нощ в обятията на някоя хубавица щеше да сложи край на постоянното му напрежение.

Когато стигна внушителното, ярко осветено триетажно здание в южните покрайнини на града, капитан Найт слезе от коня си и хвърли юздите в ръцете на чакащия коняр. Огледа се любопитно. Наоколо бяха паркирани елегантни екипажи, върху каприите на повечето от които седяха търпеливо облечени в ливреи кочияши. Очевидно публичният дом развиваше трескава дейност през тази дъждовна августовска нощ.

Усмихнат, облечен в червено сако лакей, отвори вратата. Младият мъж влезе и бе поведен към просторен, разкошно мебелиран салон. Елегантното помещение бе пълно с униформени офицери и богато облечени цивилни и великолепно изглеждащи жени с претрупани тоалети.

Сред множеството се движеха сервитьори с бели сака, които разнасяха високи чаши с ледено шампанско. А в далечния край на стаята усмихнат чернокож мъж във вечерно облекло, свиреше любовна песен на пианото от палисандрово дърво.

Капитан Найт, застанал под арковидния свод на вратата, се оглеждаше, когато към него се приближи елегантно облечена, пухкава жена на средна възраст и взе ръката му в своята. Приветства го топло и го смъмри с шеговит тон, задето бе чакал толкова дълго, преди да ги посети.

— Къде бяхте, капитан Найт? — попита тя.

— Държете ме в неизгодна позиция — рече учтиво той.

— Бел. Бел Лейланд, капитан Найт — представи се приятно закръглената мадам, а по месестите ѝ бузи се образуваха трапчинки. — Моите момичета са ви видели в града и изгарят от нетърпение да ви позабавляват.

Младият мъж се усмихна. В полезрението му попадна една изключително висока, невероятна привлекателна червенокоса жена с бляскава сребриста вечерна рокля, която седеше край масивното пиано.

— Тази — наклони тъмнокосата си глава той. — Дамата в сребристия тоалет.

Мадам се изкиска.

— Направихте добър избор, капитане. Казва се Лита и е при мен само от няколко седмици. Пристигна от Ню Орлиънс и...

— Искам я за цялата нощ — прекъсна монолога на своята домакиня той. — И я искам веднага.

— А, нашият красив капитан е много нетърпелив. Лита ще бъде наистина доволна.

Мадам даде знак на източената Лита и едрата червенокоса жена прекоси претъпкания с хора салон. Под сребрилата си рокля очевидно беше гола и докато се приближаваше забързано към тях, неограничаваните ѝ от нищо гърди се полюляваха предизвикателно. Блестящата материя на дрехата ѝ бе силно прилепнала около корема и ханша ѝ.

Стройната Лита постави дланта си с дълги, оцветени с червен лак нокти върху куртката му и се усмихна изкусително. Беше висока почти колкото него, а тялото ѝ беше толкова бяло и меко, колкото неговото бе мургаво и твърдо. Огнените ѝ червени коси обграждаха красиво лице с големи зелени очи и голяма, начервена уста.

Тази екзотична амазонка със сигурност щеше да му помогне да забрави стройната русокоса господарка на Лонгууд.

— Извини ме за вида ми, Лита — плъзна дългата си ръка около талията ѝ той. — Но дъждът ме свари насред път.

Смарагдовите ѝ очи блеснаха и тя каза:

— О, и така може да те схруска човек, мон капитан.

Младият мъж се засмя. Дългокраката Лита го хвана за ръката и го поведе нагоре по застланите с дебели килими стълби. Вече вървяха по дългия коридор на втория етаж, когато от една от спалните излезе висок, богато облечен джентълмен, с разчорлени руси коси и потъмнял поглед.

Той вдигна глава и видя капитан Найт.

— Найт — тръгна насреща му той. — Клей Найт!

Младият мъж кимна почти незабележимо и отвърна хладно:

— Здравей, Лотън.

Полупияният Даниъл Лотън се усмихна извинително на червенокосата Лита и рече:

— Може ли да ти кажа две думи насаме, Найт?

Обхванал собственически разголената ръка на Лита, капитанът отвърна:

— По всяко време, Лотън. Щабквартирата на военноморските сили е отворена всекидневно. А сега, ако ни извиниш...

— Не, почакай — възкликна настоятелно Даниъл. — Отдели ми пет минути. Моля те, важно е. Има нещо, от чийто товар искам да облекча душата си.

Червенокосата стисна мускулестата ръка на Клей, посочи към една от затворените врати и каза:

— Ще те чакам, капитане. Побързай.

Младият мъж я проследи с поглед. Беше раздразнен и нямаше търпение по-скоро да се отърве от Даниъл Лотън. Неохотно тръгна след него по дългия коридор. Полупияният мъж го поведе към един малък балкон. Когато излязоха навън, под дъжда, раздразнението на капитана нарасна.

— Какво ти тежи на съвестта, Лотън? — попита с нежелание той.

— Мери-Елън — отвърна Даниъл.

Изражението на Клей се промени моментално. Забравил за дъжда и червенокосата, той слушаше съсредоточено изповедта на събеседника си.

Даниъл заговори бързо, сякаш нямаше търпение да привърши с този неприятен въпрос.

— Един ден в края на пролетта през четиридесет и осма, Джон Томас Пръбъл ме покани да отида в кантората му, за да поговорим. Нямах представа за какво става дума, докато не го изслушах. — Пое си дълбоко въздух, поклати русата си глава и продължи: — Той затвори вратата след себе си и рече: „Даниъл, момчето ми, би ли искал да се омъжиш за красивата ми дъщеря Мери-Елън?“ Признавам, че винаги бях желал Мери-Елън, но знаех, че дума и не може да става за мен, тъй като тя обичаше теб. Джон Томас каза, че ти не си достатъчно добър за дъщеря му, че щял да те отстрани и тогава Мери-Елън щяла да ми падне в ръцете.

Даниъл Лотън продължи да обяснява как Джон Томас Пръбъл планирал хитро всичко до най-малката подробност и успял да манипулира всички тях.

— Веднага щом Пръбъл те изпрати до Балтимор за приемните тестове за академията, той каза на Мери-Елън, че си я зарязал. Уверяваше я, че никога не си я обичал и не си я искал. Разправяше, че просто си я използвал, за да получиш онова, което всъщност си искал — да учиш в Анаполис.

С безизразно лице, Клей слушаше разказа на събеседника си как наранената, убита от мъка Мери била изпратена в Европа и после принудена да се омъжи. Даниъл говореше и говореше, обясняваше всичко, без да пропусне нищо.

Каза му, че баща ѝ излъгал и нея така, както излъгал и Клей. Закле се, че тя е абсолютно невинна и досега няма представа за въпросните машинации.

Отрезнял от дъжда и от мрачната изповед, Даниъл Лотън стоеше пред високия мургав мъж, чиято любима бе откраднал. Призна, че бе участвал охотно в осъществяването на плана на Джон Томас Пръбъл и че Мери-Елън, чието сърце бе жестоко разбито, така и не го бе обикнала, а бракът им от самото начало бил пълен провал.

Убеден най-последно, че Лотън говори истината, капитан Найт попита:

— Защо? Защо ми казваш всичко това сега?

Събеседникът му отвърна тъжно и, очевидно, искрено:

— Аз изобщо не съм образцов човек, Найт. През целия си живот не съм работил един-единствен ден. Аз съм мързелив и вода безцелно съществуване. Като съпруг съм ужасен, като баща — незаинтересован. Пияница, женкар. И на всичкото отгоре — страхливец. Платих, за да не се бия в тази война. — Въздъхна уморено и призна простичко: — Искам да направя поне едно нещо, което да ме кара да се чувствам добре.

Капитан Найт напусна на минутата публичния дом.

Обратният път към Лонгууд измина дори още по-бързо, отколкото на отиване към Мемфис. Смееше се сам, измокрен до кости, а сърцето му думкаше щастливо и развълнувано, докато препускаше към Мери.

Щом се озова в имението изкачи стълбите на един дъх и се отправи право към вратата на младата жена. Повдигна длан, за да почука, но в последния момент се отказа.

Колкото и да се изкушаваше да влезе, знаеше, че трябва да почака. Ако я помолеше да го пусне в спалнята си, тя щеше да предположи, че не желае друго, освен да я има в леглото си. Постоя отвън в продължение на безкраен, изпълнен с агония, миг. След това се обърна и си отиде.

Мери бе чула приближаването му. Бе усетила, че стои пред вратата ѝ. Питаше се, какво го възпира да почука, молеше се, да го направи, радваше се, че в крайна сметка си отиде. Бе се отпуснала на колене пред вратата и бе прилепила буза в нея.

Клей влезе в господарския апартамент и затвори тихо вратата след себе си. Изхлузи от раменете си мократа куртка и запали пура. След това дълго пуши и обикаля напред-назад из тъмната дневна. Постепенно съмнения и тревоги започнаха да изместват приповдигнатото му настроение.

Току-що наученото, колкото и да бе хубаво, не променяше почти нищо. Бе минало прекалено много време. Прекалено много неща се бяха променили.

Кой бе той, че да очаква Мери все още да го обича? Тя не го обичаше. Беше му го повтаряла многократно. Откакто се бе върнал в Мемфис, с държането си несъмнено бе успял да убие и малкото любов, която евентуално бе останала в сърцето ѝ.

Затвори очи от болка, като си припомняше как се бе отнасял с Мери от деня, в който бе окупираше Лонгууд. Бе жесток и подъл и не бе ѝ засвидетелствал никакво уважение. Беше я прелъстил най-хладнокръвно, а след това я бе използвал, сякаш беше една от проститутките на мадам Лейланд.

Засрамен, покрусен, младият мъж достигна до извода, че нямаше смисъл да казва на Мери какво се бе случило по времето, когато бяха още почти деца и бяха влюбени.

Беше много късно за това.

Прекалено късно.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

По обяд на следващия ден Мери беше в болницата и миеше един ранен войник на Конфедерацията, когато в болничната стая влезе да я търси една от сестрите доброволки.

Младата жена се извини на пациента си, надникна над белия параван и се провикна:

— Тук съм. Какво има, Аманда?

— Някакъв джентълмен откън настоява да говори незабавно с теб — уведоми я колежката ѝ. Пулсът на Мери се учести. — Аз ще те заместя — продължи Аманда Кларк. — Слизай, Мери-Елън. Чакаат те.

— Благодаря. — Мери се обърна, потупа ранения по рамото и се усмихна. — Аманда ще се погрижи добре за теб.

После набързо изми ръце и свали изцапаната си бяла престилка. Приглади косите си и напъха припряно изплъзналите се кичурчета под плитката, навита около главата ѝ. Излетя от задушната болнична стая и се спусна надолу по стълбите, като се оглеждаше за капитан Найт.

Насреща ѝ стоеше Даниъл Лотън. Мери почувства едновременно изненада и разочарование. Даниъл взе ръката ѝ в своята и каза:

— Мери-Елън, трябва да поговоря с теб.

— Даниъл, много съм заета и...

— Моля те! — настоя той и я поведе навън.

— За какво става дума? — попита раздражено тя.

След като я помоли да се успокои и да го изслуша внимателно, Даниъл ѝ разказа всичко. Абсолютно всичко.

Младата жена се вираше безмълвно в мъжа, който някога ѝ беше съпруг и който сега, на силното августовско слънце, ѝ признаваше за отдавна извършената, ужасна измама. Повтори пред нея всичко, което бе казал на Клей. Тя го слушаше смаяна, леко разтворила устни, с разширени от недоверие и изумление очи.

— Баща ти ти каза, че Найт не те обича и че те е използвал безсърдечно, за да си осигури влизането във Военната академия. В

същото време убеждаваше Клей, че си глупава и непостоянна и че си се хвърлила в обятията ми в мига, в който заминал.

— Не. Не — промълви Мери, като друсаше глава, сякаш се надяваше така да проясни мислите си.

— Сърцето на Найт, подобно на твоето, бе разбито, Мери-Елън.

— Но ако всичко това е вярно, тогава защо... защо... защо поне не се опита да влезе във връзка с мен и да...

— Опита се. Той ти пишеше писма, както и ти на него, но всички те бяха унищожавани.

— Искаш да кажеш, че Клей никога не е получил нито едно от моите...

— Не. Нито едно.

— Мили Боже! — възкликна младата жена. — Клей е мислел, че аз... през цялото това време е... е... — Преглътна с усилие и попита: — Защо? Защо татко е постъпил по такъв ужасен начин?

— Искаше най-доброто за теб, Мери-Елън. Мислеше, че Найт е недостоеен за теб, че заслужаваш нещо по-добро. — Младият мъж се усмихна тъжно и глуповато. — Затова се спря на мен. — И той повдигна рамене.

— Защо се съгласи — попита тя, замаяна от току-що наученото.

Даниъл повдигна русата си глава.

— Защото те желях толкова силно, че не ми пукаше по какъв начин ще те получа, стига да бъдеш моя. — Въздъхна тежко и добави: — Но ти никога не стана моя, през цялото време принадлежеше на Клей Найт.

— Да — отвърна тъжно младата жена. — Така беше.

— Съжалявам, Мери-Елън. Може да не ми вярваш, но това е самата истина. Казах на Найт за това вчера, но след това не спрях да се притеснявам. Страхувах се, че може да не ти каже нищо. Можеше да реши, че е прекалено късно. Можеше да си тръгне, без да ти каже, така че ти никога да не узнаеш. Затова дойдох аз да ти кажа.

Мери кимна. Едва сега започваше да осъзнава цялата значимост на всичко това. Даниъл продължаваше да говори, да обяснява, да я уверява, че според него Клей е страдал не по-малко от нея самата. В края на словоизлиянията му младата жена се усмихваше, а сърцето ѝ преливаше от надежда.

Буйно праметна ръце около врата на учудения Даниъл Лотън и го прегърна.

— О, Даниъл, благодаря ти, много ти благодаря!

— Искаш да кажеш, че не ме мразиш?

— Да те мразя ли? Не мразя никого — отвърна щастливо тя. — Обичам всичко живо!

Мери бяга през целия обратен път до Лонгууд. Задъхана, пронизвана от болка вляво под ребрата, тя се спусна нагоре по главното стълбище, като викаше името на Клей. Прекоси голямата притихнала къща и стресна задрямалия Тайтърс.

Той се усмихна и рече:

— Кап'танът е долу, в конюшната, с...

Преди старецът да успее да довърши изречението си, младата жена вече бе изхвърчала навън. Вдигнала полите си, тя прекоси бежешком поляната от северната страна на къщата, точно когато слънцето достигна зенита си. Прелетя покрай стария слънчев часовник и бялата беседка. Имаше чувството, че белите й дробове горят, когато стигна до навеса за екипажите. От дългото бягане спретнато сплетените й коси се бяха поразчорлили. Плитката бе паднала от главата й и сега се мяташе на гърба й.

Притиснала силно с длан лявата си страна и с усещането, че сърцето бие в ушите й, младата жена най-после влезе през отворената врата на сенчестата конюшня. Гол до кръста, обърнат с гръб към нея, Клей реши с чесалото черния жребец.

Мери преглътна с усилие и, все така, без да отделя длан от полудялото си сърце, произнесе тихо името му.

— Клей.

Чесалото замръзна в дланта му. Той се обърна бавно и видя погледа в очите й. Мургащото му лице светна и се озари от широка усмивка.

— Ти знаеш.

Това беше твърдение, не въпрос.

— Всичко! — увери го тя. — Даниъл ми каза.

Младата жена затвори вратата зад себе си, когато Клей пусна чесалото и разтвори подканващо обятия. Спусна се буйно към него и миг по-късно двамата се прегръщаха и шепнеха: „Обичам те, обичам те!“ и не преставаха да се целуват пламенно.

Страстта им се разгоря незабавно.

— Клей, скъпи — рече задъхано Мери, — нека да се качим в къщата...

— Прекалено е далеч, скъпа моя — промълви, без да се отделя от шията ѝ, той.

И двамата не можеха да чакат. Като се целуваха жадно и шепнеха нежни думи, те се отпуснаха на колене върху застлания със слама под. В това положение, осветени от ивиците ярка августовска светлина, промъкваща се през процепите между дъските, започнаха нетърпеливо да събличат един друг.

След това Клей се отпусна върху босите си пети, разтвори колене, и протегна ръка към Мери. Тя се приближи и възседна мускулестите му бедра. И двамата се наблюдаваха безмълвно и въздишаха, докато тя се вкопчи в широките му рамене и бавно се намести върху му. Обхванал ханша ѝ, младият мъж сведе глава и зацелува голите ѝ гърди, докато проникваше в нея. Обвила ръце около врата му, Мери примираше от удоволствие, отметнала назад глава, а усмивката на пламналото ѝ лице говореше за безкрайна радост.

Двамата се любиха страстно върху сламата, докато възмутеният черен жребец танцуваше нервно, пръхтеше, цвилеше и друсаше голямата си глава.

Влюбените не му обръщаха внимание.

Бързо достигнаха до оргазъм, след което Клей се изправи на колене и повдигна и Мери със себе си. Без да отделя силната си, поддържаща ръка от хълбоците ѝ и без да разделят телата си, той я положи нежно върху сламата и я последва.

Дълго лежа безмълвно отгоре ѝ, докато тя въздишаше и се протягаше доволно, затвори очи, обвила ръце около врата му, като лениво галеше копринените черни коси на тила му.

Най-после младият мъж я целуна по ухото и каза:

— Омъжи се за мен, Мери Пръбъл.

Замечтаните очи под лицето му се отвориха. Ръцете бавно се отпуснаха от двете ѝ страни. Тя се усмихна и отвърна:

— Ще се омъжа за теб, Клей Найт. Кога?

— Днес.

— Да! — възкликна развълнувано тя. — Да се обличаме и да...

— Почакай, любима моя — възпря я той и Мери почувства как помръдва в нея.

Пълните му устни се разтегнаха в дяволита усмивка. Приятно изненадана, младата жена го гледаше усмихната, докато той започна да нараства в нея. Когато, отново напълно възбуден, той проникна дълбоко в нея, Мери въздъхна, праметна ръце около врата му и обви дългите си крака около гърба му.

Този път се любиха по-бавно, но не по-малко страстно, като че ли всеки един умираше от глад по другия и имаше нужда от солидна гощавка, за да бъде задоволен. Не отделяха очите си един от друг, докато се движеха чувствено, слели не само телата, а и душите си.

Обединили умовете, сърцата и телата си, двамата влюбени нямаха нужда от приказки, за да се разбират. Безмълвно решиха да продължат удоволствието. Да удължат екстаза. Да забавят кулминацията.

Агонията бе дълга и сладка.

Беше невероятно възбуждащо да поддържат високо нивото на страстта, без да привършват набързо с краткия оргазъм. Мери прехапа устната си, за да го задържи поне още малко далеч от себе си и слушаше нежните му слова.

— Да, скъпа, така е добре. Толкова добре. Задръж още съвсем малко. Продължавай да ме обичаш, любима.

Младата жена слушаше и изпълняваше съветите на този възхитителен мъж, който щеше да ѝ стане съпруг и който я бе научил на всичко, което знаеше за любовта и любенето. Опиваше се при мисълта, че щеше да продължава да я учи и през дългите, щастливи години заедно, които ги очакваха.

Горда, че вече се е научила поне малко да се контролира, Мери изпълняваше еротичните движения заедно с любимия си, без да изпуска юздите на удоволствието от ръцете си.

Най-после и двамата не можеха да чакат повече.

— Давай, скъпи — промълви младата жена.

— Да, скъпа — измърмори прегракнало Клей.

Дълго отлаганата кулминация бе ужасяващо интензивна. Тя ухапа мокротото му от пот рамо, за да не извика, когато той изпъшка и започна да се извива буйно в нея.

Когато ураганът отмина, двамата се отпуснаха потни и изтощени върху сламата. Младият мъж повдигна глава, усмихна се на любимата си и каза:

— Божичко, Мери, беше толкова хубаво, че ми се взе душата.

— Така ли? — отвърна тя. — Аз пък помислих, че ще умра!

И те се засмяха. Клей се отпусна по гръб до нея и двамата се смяха като полудели в продължение на няколко минути.

Когато най-последно се успокоиха, младата жена рече с усмивка:

— Та каза за онова предложение за женитба, Клей Найт?... Страстта ли говореше тогава или все още го мислиш сериозно?

Ухилен до уши, Клей се подпря на лакът и я погледна. Измъкна една сламка от полуразвалената руса плитка, паднала върху едното ѝ рамо. Внезапно усмивката изчезна от красивото му лице.

— Обичам те, Мери-Елън Пръбъл — произнесе тържествено той. — Обичам те с цялото си сърце и душа.

— О, Клей, липсвах ли ти така, както ми липсваше ти?

— Всеки ден бе дълъг като година.

— И за мен — призна честно тя.

— Никога не съм преставал да те обичам, Мери, нито дори за миг. Нямах представа колко съжалявам за всички жестоки неща, които ти казах и ти причиних, откакто се върнах. Знам, че това не ме извинява, но бях страшно наранен и исках да ти го върна. Прости ми, Мери, макар да не го заслужавам. Съжалявам, кълна ти се. Омъжи се за мен, любима моя. Нека да наваксаме загубеното. Каж ми, че ще ми станеш съпруга, а аз ти обещавам да те обичам и да се грижа за теб до края на живота ни.

— О, Клей — промълви Мери, а очите ѝ се изпълниха с щастливи сълзи. — Нищо не съм желала така силно, както да бъда твоя съпруга. Толкова много те обичам. Мислех си, че ще умра без теб.

— Знам, Мери, знам — отвърна тихо той. — Не плачи, любима. Край на сълзите.

Тя премигна, като се опитваше да се пребори със сълзите и попита:

— Спомняш ли си какво ми каза в беседката първия път, когато ме целуна?

Младият мъж се усмихна и поклати глава. А след това повтори думите, които бе казал преди толкова години.

— Ти си моя, сега и завинаги. Ти принадлежиш на моето сърце. Не трябва да те целуват други устни, освен моите, не трябва да те прегръщат други ръце, освен моите. — Спря за момент, усмихна се дяволито и я попита същото, което я бе попитал през онзи мразовит февруарски ден. — Разбра ли?

— Разбрах — отвърна тя, както бе отговорила и тогава, развълнувана и поласкана, че той все още си спомняше дословно онова, което ѝ бе казал толкова отдавна. — О, разбира се, че разбрах. А сега, Клей, моля те, целуни ме така, както ме целуна през онзи ден.

Той се приведе към нея, притисна нежно стиснатите си устни към нейните и каза, без да се отделя от устата ѝ:

— Ще се оженим днес и ще наваксаме всички онези пропуснати години. Какво ще кажеш, скъпа моя?

— Да! Да! Да!

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В пет часа същия този следобед Мери-Елън Пръбъл най-после стана съпруга на капитан Клейтън Терел Найт. Дватамата се венчаха пред олтара на красив стар параклис, а ритуалът се водеше от сивокос морски капитан на Съюза с изтънчен вид.

През прозорците върху младоженците се лееше ярка слънчева светлина, която им придаваше почти мистичен вид. Сякаш бяха докоснати от ангелите.

Стройната белолика булка изглеждаше необикновено млада и красива в семплата си светлолилава лятна рокля с ниско изрязано деколте. Светлорусите ѝ коси, току-що измити и бляскави, бяха вдигнати на тила ѝ и хванати с костен гребен. В ръката си държеше замърсена от прелистване Библия, подвързана с бяла кожа, върху която лежеше украсен с дантела букет от уханни цветя.

Високият мургав младоженец имаше забележително момчешки вид и изглеждаше невероятно красив в безупречно изгладената си бяла униформа. На широката му гръд бяха окачени медали. Двойната редичка медни копчета на куртката му блестеше на меката светлина. Тънкият му кръст бе опасан с широк пояс. Тежкият церемониален меч висеше плътно долепен до бедрото му, а снежнобелите ръкавици бяха пъхнати в пояса.

Вляво от Мери стоеше високата, некрасива Лия Томпсън. Усмивнатата кума държеше букет от яркорозови рози в ръка. Вдясно от Клей се бе изпънал младият, луничав мичман Джони Бригс. Сияещият свидетел стискаше златни брачни халки в дланта си.

По дървените пейки в слабо осветения параклис седяха няколкото поканени. Сред тях бе старият Тайтърс, който потъркваше насълзените си очи. До него седеше Мати, сложила най-хубавото си празнично боне. Добре измитите деца на Лия Томпсън, строго инструктирани от нея да пазят тишина и да се държат прилично — съзерцаваха двамата млади, които си даваха обет.

Когато Клей сложи златната венчална халка на третия пръст на лявата ръка на Мери, тя го погледна право в очите и видя, че бяха замъглени от сълзи. Преливащото ѝ от щастие сърце се изпълни с толкова съчувствие и любов, че едва си поемаше въздух. Откакто го познаваше, не го беше виждала да плаче.

Сълзи от щастие се търкаляха безпрепятствено по бузите ѝ. Тънките ѝ пръсти стиснаха тъмната ръка на Клей, когато той спокойно, с най-равния си и изпълнен със сигурност глас, повтори словата на брачния обет.

— Докато смъртта ни раздели — завърши младият мъж.

За секунда пълното блаженство на Мери се затъмни от ужасяваща мисъл. Внезапно си даде сметка за нещо, което никога досега не ѝ бе идвало наум. Възможността съпругът ѝ да бъде убит във все още бушуващата война!

Страхът си отиде така бързо, както бе дошъл, когато свещеникът обяви, че младоженецът може да целуне булката и тя се озова в сигурните обятия на Клей.

Гостите разхвърляха ориз, когато двамата се запътиха към изхода и излязоха на ярката слънчева светлина. Там бяха приветствани със смехове, подвиквания и свиркане от голяма група от командваните от капитан Найт моряци.

Младият мъж поведе съпругата си към очакващата ги карета, като кимаше усмихнато на хората си. По пътя към хотела двамата се държаха за ръце и се смееха непрекъснато. Тракането на завързаните отзад тенекиени кутии и стари обувки съобщаваше отдалеч приближаването им.

Хората по улиците се обръщаха и сочеха към тях. Познати лица се вираха любопитно към преминаващия екипаж. И Мери, и Клей знаеха, че още преди падането на нощта всички щяха да знаят за следобедната им венчавка и целият Мемфис щеше да обсъжда и клюкарства по повод случилото се. Това изобщо не ги интересуваше.

В стария елегантен хотел „Гейозо“, най-хубавия в града, бяха въведени незабавно в приготвения за пристигането им апартамент. Големият хотел бе затворен за гости, тъй като бе зает изцяло от окупационните войски. Но капитан Найт, като главнокомандващ военноморските окупационни сили, трябваше само да каже и

люксовият ъглов апартамент на горния етаж бе незабавно изпразнен и подготвен за първата брачна нощ на младоженците.

Хотел „Гейозо“ беше една от най-големите постройки не само в Мемфис, а изобщо в Южните щати. Величествената сграда, която имаше двеста и петдесет стаи, разполагаше с модерен водопровод, газопровод за осветление, пекарни, винени изби, канализация и, разбира се, течаща топла вода. Беше превъзходно място за един щастлив, макар и кратък меден месец.

След пицната сватбена гощавка, сервирана в елегантната дневна на ъгловия апартамент, младоженците се разсъблякоха и, без да обръщат внимание на огромната мраморна вана със сребърни кранчета, се възползваха от топлия душ на хотела. Новост, с която засега в Мемфис можеше да се похвалят само хотел „Гейозо“. Той бе разположен в помещение, в което можеха да се поберат двама човека. Особено пък ако предпочитаха да стоят толкова близко един до друг, че телата им да се допират и да не могат да откъснат ръцете си един от друг.

Щастливи, както никога досега в живота си, Мери и Клей се смееха, пееха и се сапунисваха един друг в изпълнената с пара стаичка с душ. Постепенно смехът премина в усмивки. Гръмогласното пеене затихна и накрая замря съвсем. На изпитанието издържа единствено чувственото сапунисване. След малко и то бе забравено, тъй като двамата, застанали под топлите струи на водата, се целуваха, докосваха и въздишаха.

— Не съм сигурна, че тук ще се получи нещо, скъпи — заяви скептично Мери, като премигваше, за да го види през гъстата пара, когато младият мъж притисна гърба ѝ към хлъзгавата мраморна стена и притисна пулсиращия си член към мокрия ѝ корем.

— Имайте ми доверие, мисис Найд — отвърна той и се приведе, за да я целуне разгорещено, докато дланите му се плъзгаха по тялото ѝ.

Постави ръцете ѝ около врата си, а неговите обхванаха тънката ѝ талия. Опивайки се все така от сладостта на устните ѝ, той я накара да се повдигне на пръсти. След това, без никакво усилие, я повдигна леко от пода.

Дланта му се плъзна към лявото ѝ бедро. Тънките пръсти обхванаха коляното ѝ изотзад и повдигнаха нагоре крака ѝ. Мери се вкопчи във врата му, когато Клей провеси сгънатия ѝ крак през ръката

си. Младата жена въздъхна, когато съпругът ѝ присви колене и с помощта на свободната си ръка, проникна в нея.

— Оххх, Клей! — прошепна тя и започна бавните, еротични движения.

Чувствена жена по природа, тази нова поза на любене веднага допадна на Мери. Колко нетрадиционно, колко невероятно вълнуващо беше да се любят прави! Особено пък прави в баня, където бе толкова горещо, че се дишаше с усилие, а помещението беше изпълнено с толкова пара, че едвам виждаше съпруга си, който правеше всички тези прекрасни неща с нея.

Мери сграбчи кичур от гарвановочерните коси на Клей, докато той я държеше здраво и се движеше бавно и нежно в нея.

Опиянена, тя се усмихна глуповато и промълви:

— Клей...

— Какво, скъпа моя?

— Колко мислиш ще струва да си сложим душ в Лонгууд?

Младият мъж се усмихна, приведе глава и целуна разтворените ѝ устни. После изви мускулестите си хълбоци и увеличи дълбочината на тласъците си.

Двамата младоженци се любеха разгорещено в сгорещената баня. Беше прекрасно. Всичко беше прекрасно. Облаците пара, които се носеха около тях и за секунда ги закриваха един от друг, а след това им даваха възможност да се видят отново. Мокротата на телата им, която позволяваше да се плъзгат толкова съблазнително едно в друго, както нагоре-надолу, така и напред-назад.

И навътре, и навън. Влажната горещина, която ги обгръщаше, увеличаваше още повече тяхната температура, караше лицата им да пламтят и до такава степен изсмукваше силите им, че едвам се държаха прави.

Изживяването беше прекрасно, неземно, и когато заедно достигнаха до оргазъм, те не направиха никакъв опит да заглушат щастливите си викове и охкания.

Когато тялото ѝ престана да потръпва, Мери се облегна на мократа стена, затвори очи, прекалено изтощена, за да може да говори.

— Скъпа, добре ли си? — попита я разтревоженият ѝ съпруг.

Очите ѝ се отвориха и тя се усмихна.

— Ако искаш отново да бъда чиста, ще трябва да се погрижиш сам за това — обяви тя. — Не ми е останала капка енергия.

Младият мъж се засмя, целуна я и рече:

— Любима моя, това ще бъде истинско удоволствие за мен.

Хвана я за ръката и я привлече нежно към душа. Застана зад нея, за да ѝ даде възможност да се подпре върху силната му гръд и изми следите, останали от тяхното любене — първо от нейното, а след това и от своето тяло. Когато и двамата бяха чисти и свежи като новородени, Клей я изведе от кабината с душа и изсуши и нея, и себе си с приготвените от хотела бели хавлии.

Мери му благодари и протегна ръка, за да вземе атлазената си нощница и обшития с дантели ефирен пенъоар, които бе приготвила.

Той се засмя и рече:

— Това няма да ти е нужно.

Младата жена притисна дрехата към тялото си, внезапно засрамена.

— Моля те, Клей — каза тя, с вид на малко момиченце. — Ще се чувствам по-добре с нея.

Разбрал какво има предвид, Клей се съгласи:

— Тогава я облечи, скъпа. — Протегна ръка, докосна с безкрайна нежност бузата ѝ и добави: — Ще ти дам възможност да останеш за момент сама, докато се обуя.

— Благодаря, скъпи.

— Няма защо — отвърна той. Тя му се струваше най-привлекателната и прекрасна жена на света. После добави през рамо: — Когато се облечеш, ела навън да погледаме залеза.

— Това би ми харесало.

— А аз харесвам теб.

Младият мъж излезе усмихнат от стаята, очарован от внезапно обзелите я свян и стеснителност. След като до преди малко бяха споделили възможно най-голямата близост между двама души, изведнъж тя се чувстваше засрамена от неговата и собствената си голота.

Вече в спалнята, той обу белите си панталони. Закопча ги, докато отиваше към дневната. Застана пред отворения прозорец и се загледа към гористите околности, осветени от залязващото зад отсрещния бряг на Мисисипи слънце. Въздъхна. Стори му се, че гърдите му ще се

пръснат от щастие, докато съзерцаваше доволно плодородните си родни земи.

Внезапно потрепери с чувството, че някой е стъпил на гроба му. Рядко се замисляше за собствената си преходност, но точно в този момент изведнъж си даде сметка, че би могъл да бъде убит във войната.

Тази мисъл се изпари от главата му в мига, в който красивата му съпруга влезе в дневната, застана зад него, обви ръце около голия му торс и прилепи буза в гърба му.

— Обичам те — прошепна тя и долепи устни до гладката му маслинена кожа. — Независимо дали ще доживея до стогодишна възраст или ще умра още утре, вероятно никога няма да бъда пощастлива отколкото съм в този момент, близо до теб.

Клей преглътна с усилие. Младата жена усети как мускулите на гърдите и корема му се стягат, когато той отвърна:

— Мери, не можеш да си представиш колко пъти съм мечтал да изживея всичко това заедно с теб. — Нежно издърпа ръцете ѝ от кръста си и се обърна с лице към нея. — Не е минал нито един ден, през който да не съм мислил за теб, да не съм те желал, да не съм те обичал.

— Знам, скъпи мой — отвърна Мери. — С мен беше същото. — Повдигна длан, докосна с любов челюстта му и рече: — Обещай, че никога вече няма да ме оставиш.

Младият мъж въздъхна тежко, постави ръце около тънкия ѝ кръст и каза:

— Не мога да ти обещаая това, Мери. Но мога да ти обещаая, че ще те обичам до края на живота си.

— И аз — теб — промълви тя, облегна се на него и долепи буза до голите му гърди.

— Е, а сега да видим какво става с нашия залез — усмихна се Клей.

Прекося стаята и примъкна едно канапенце към прозорците. Покани младата си съпруга с жест и тя седна на малкия диван. Той се отпусна до нея, усмихна се и започна да разкопчава миниатюрните копченца около деколтето на обшития ѝ с дантели пеньоар. Разтвори ефирната материя и разкри лъскавия бежов атлаз на нощницата ѝ.

— Боже, колко си хубава — възкликна, изпълнен с благоговение той. — И си моя. Все още не мога да го повярвам.

— Повярвай го — каза тя.

Той се наведе и притисна устни към тази част от гърдите ѝ, която бе разголена. После най-изненадващо отпусна глава в скута ѝ, завъртя се и изтегна дългото си тяло върху диванчето.

Мери се засмя тихичко, повдигна длан и пръстите ѝ започнаха да проследяват бавно, любещо линиите на суровите му черти, докоснаха синьо-черната коса на слепоочията му и замряха там, където тя се къдреше около ушите му.

— Изпитвал ли си мигове на абсолютен покой? — попита тя.

Сребристите очи бяха затворени, а дългите ресници спускаха тъмни сенки по загорелите му бузи.

— Досега не — отвърна младият мъж.

Настъпи мълчание. Мери продължаваше да гали лицето му, косата, широките рамене, докато през прозореца влизаха последните лъчи на залязващото слънце.

Усмихна се развеселено, когато разбра, че страстният ѝ съпруг е заспал. В съня лицето му бе изгубило суровостта си. Така омекотените черти бяха същите, като на милото момче, в което се бе влюбила още като момиче. Изглеждаше на осемнайсет, а не на трийсет и две години.

Дори за миг не си помисли да го буди. Седеше тук, обхванала тъмнокосата му глава и се наслаждаваше на красотата на мига. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка при мисълта доколко неразбираем би бил за един мъж този сладък, изпълнен с покой, лишен от всякакъв секс момент, който обаче доставяше на една жена не по-малко радост от екстаза, преживян преди малко в банята.

Приютила в скута си главата на единствения мъж, когото бе обичала, Мери-Елън Пръбъл наум даде нареждане на времето да спре.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

И времето наистина спря.

Миг, изтръгнат от вечността.

Изпълнена с неописуемо, безметежно задоволство, Мери седеше на непрекъснато отслабващата светлина, загледана в благородните контури на лицето и главата на любимия си.

Блаженството ѝ надминаваше безброй пъти и най-смелото въображение.

Изпитваше такова щастие, че се страхуваше да не би всичко това да е само сън. Красив, дълго лелеян сън, който щеше да свърши със събуждането ѝ.

Младата жена затвори очи и си пое бавно и дълбоко въздух. Изчака в това положение няколко безкрайно дълги секунди, като се молеше това да е истина и любимият ѝ Клей действително да е тук и да е неин. След това отвори със страх тъмните си, изпълнени с надежда очи.

И се разсмя щастливо, като младо момиче.

Клей се бе събудил и ѝ се усмихваше дяволито. Повдигна мускулестата си ръка, обхвана врата ѝ и произнесе тихо и дълбоко:

— Първото нещо, което искам да виждам отсега нататък, когато се събудя, е твоето лице. Мислиш ли, че ще се справиш с това?

— Ще се постарая — обеща усмихнато тя, наведе глава и го целуна.

По безмълвно взаимно съгласие, влюбените се отправиха към спалнята и голямото ѝ удобно легло. Любиха се бавно, нежно, като съпрузи, докато настъпи мрак. А след това лежаха един до друг, държаха се за ръце, сгъшени един в друг и се смяха, разговаряха, планираха и мечтаха до късно през нощта. И си обещаха всяка годишнина от сватбата си да прекарват в същата тази стая. И в същото легло.

Най-накрая, победени от умората, сложиха край на прекрасния си сватбен ден. Мери въздъхна тихичко и потъна в спокоен сън без

сънища, намерила спокойствие и сигурност в здравите, твърди като гранит гърди, върху които бе отпуснала глава.

Когато се събуди на следващата сутрин, видя сияещото лице на Клей над себе си. Потрепери от щастие. И почувства нарастващо вълнение, когато той я притисна към себе си. Ръката му я галеше с някаква нова нежност.

— Добро утро, любов моя — приветства я младият мъж и я целуна.

И доброто утро стана дори още по-добро.

По обяд младоженците се отправиха към дома си. Към Лонгууд. Фамилната къща отново се бе превърнала в такава за тях: във фамилна къща. Клей бе преместил щабквартирата си в отдавна празното имение на „Медисън стрийт“ като сватбен подарък за Мери. Всички униформени мъже, които се бяха разхождали из Лонгууд само до преди един ден, бяха изчезнали. Сега вече огромната сграда бе само тяхна.

Последва циганско лято, изпълнено с удоволствия — плуване в реката, прегръдки в беседката, свирене на пиано и пеене, игра на карти в кабинета и на крикет на поляната. Пиеха леденостудена лимонада на сенчестата веранда, правеха дълги разходки из гората върху гърба на черния жребец на Клей и бродеха, хванати за ръка, из улиците на града, като разглеждаха витрините на магазините.

Купуваха си дини и ядяха сочните им резени, седнали на балкона в задната част на къщата. Нощем лежаха по гръб край стария слънчев часовник и изучаваха звездите. Четяха заедно поезия. По залез-слънце правеха дълги разходки край реката. Посред нощ танцуваха на балкона на втория етаж.

Използваха да се наслаждават на простите радости, докато бяха заедно.

Кратките часове, през които бяха разделени, се превръщаха в истинска агония. Затова пък радостта от срещите им беше безкрайна. Мери все така работеше като доброволка в болницата, а Клей продължаваше да изпълнява военните си задължения. Но и двамата успяваха да отделят по-малко време от преди на работата си. Неведнъж младият мъж излизаше по обяд от щабквартирата на „Медисън стрийт“, за да мине край клиниката. Двамата обядваха в сенчестия двор на болницата хляб, сирене и студено месо.

А в края на работния ден той я посрещаше неизменно пред главния вход на болничното заведение. Понякога се прибираха веднага в Лонгууд. Друг път оставаха да вечерят в някой от многобройните мемфиски ресторанти. В тези военни времена ресторантите процъфтяваха повече от всякога и бяха вечно препълнени.

Клей и Мери не искаха да мислят за близкото бъдеще и се оставяха на щастието от блажените часове, които прекарваха заедно.

Живееха ден за ден, изживяваха докрай всеки миг, безгрижни като безотговорни деца.

Войната не съществуваше.

Животът бе земен рай.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Времето остана топло и приятно до началото на октомври, но първите признаци на есента не закъсняха. Листата на високите дъбове и брястове започнаха да променят цвета си и да падат на земята. Слънцето, като че ли се появяваше от друга посока. Светлината му вече не беше така ярка, а лъчите му бяха много по-милостиви.

И, разбира се, старата Мисисипи също се промени със смяната на сезоните.

През дългите и горещи юлски и августовски дни реката имаше златисто сияние и бръмчеше от хилядите насекоми, плъзгащи се по повърхността ѝ. Всеки ден, когато слънцето залязваше, за кратко време Мисисипи придобиваше блестящ меден, а след това — кървавочервен цвят, след което голямото светило потъваше зад западните ѝ брегове.

Не след дълго, със застудяването на нощите, покрай реката започнаха да се образуват ледени дантели, първите вестители на настъпващата зима.

Макар да не разговаряха за неизбежната си раздяла, и Мери, и Клей знаеха, че няма да могат да отпразнуват заедно в Лонгууд първата си Коледа като съпрузи. Младият мъж бе изненадан, че изобщо бе останал толкова дълго време в Мемфис. В крайречния град царяха мир и спокойствие. Развихрилата се контрабандна дейност бе озаптена. Нямаше причина да го оставят още тук. Всеки момент можеше да пристигне заповед да замине и да се върне на бойното поле.

Но не споделяше опасенията си с Мери.

Когато с ноември от север пристигнаха ледените ветрове, Мери разцъфна като пролетно цвете. Тъмните ѝ очи бяха озарени от някаква нова вътрешна светлина, а иначе бледите ѝ бузи бяха поруменели.

Клей се питаше дали съпругата му наистина ставаше по-хубава и щастлива с всеки изминал ден, или това бе просто плод на въображението му. Нямаше представа, че тези промени се дължаха на прекрасната тайна, която засега Мери пазеше за себе си. Подозираше,

че е бременна, но не възнамеряваше да сподели с мъжа си нищо, докато не бъде абсолютно сигурна.

През първата седмица на ноември, през един студен и дъждовен вторник, тя си уреди час за преглед при доктор Кайн, храбрия белокош лекар, с когото работеше в болницата. Лекарят потвърди предположенията ѝ и за Мери слънцето изгря с пълна сила.

— Действително си бременна, мисис Найт — рече доктор Кайн. — Трябва да очакваш детето около първи юни.

— О, доктор Кайн — възкликна щастливо младата жена. — Безкрайно ти благодаря!

Старият лекар се усмихна на сияещата си пациентка.

— Не благодари на мен, а на съпруга си.

И той се засмя тихичко на шегата си.

— Така и ще направя — каза Мери.

— Трябва да си забременяла по време на първата ви брачна нощ — започна да разсъждава на глас доктор Кайн, като смяташе нещо на пръстите си.

Мери усети, че бузите ѝ пламват.

— Така излиза — отвърна тя.

След това скокна от стола си и понечи да напусне малкия, разхвърлян кабинет, който се намиреше на първия етаж в болницата, но лекарят я спря.

— Почакай, Мери-Елън. Седни, трябва да поговорим.

Усмихната, Мери кимна и седна, но не я сдържаше на едно място. Стиснала здраво ръце в скута си, събрала глезени и потупваща с върховете на обувките си по пода, тя възкликна:

— Божичко, имам да уча толкова много неща, нали? Никога в живота си не съм се намирала близо до някое бебе и... и... Какво има, доктор Кайн? Защо се мръщиш?

— Така ли? Не съм усетил. — Той се облегна върху бюрото си, свали очилата и рече: — Мери-Елън, не искам да те притеснявам, но мой дълг, като твой лекар е да те предупредя, че е много вероятно да имаш големи проблеми с раждането на детето. Едни жени са създадени да раждат, други — не.

Сега бе ред на Мери да се намръщи.

— Искаш да кажеш, че не мога да имам...

— Не. Не. Нищо подобно. Просто казвам, че когато дойде време да раждаш, може да ти се наложи доста да страдаш и...

— Това ли е всичко? — засия отново младата жена. Изправи се и заяви: — Предполагам, че мога да изтърпя болка, колкото хиляди други жени. Както и мъже. — Тъмните ѝ очи блестяха възбудено, когато добави: — Не се притеснявай. Обещавам, че няма да се държа като някое разглезено, уплашено дете.

— Знам това — отвърна докторът, — но искам да бъда сигурен, че ще изпратиш да ме повикат веднага, след като почувстваш първите болки.

— Обещавам, доктор Кайн. И вече очаквам с нетърпение този щастлив ден!

Мери изгаряше също така и от нетърпение да сподели с Клей, че ще имат бебе.

Най-после дойде краят на работния ден. Младата жена наметна нетърпеливо дългата си вълнена пелерина, сложи качулката и излезе навън в очакване да види съпруга си.

Вместо него, до нея се приближи мичман Джони Бригс.

— Добър ден, мисис Найт — усмихна се широко той. — Капитан Найт е временно ангажиран, затова помоли мен да ви закарам у дома.

И той кимна към очакващата ги карета.

— О, благодаря, мичман Бригс — отвърна Мери.

Разочарованието ѝ, че няма да може да сподели веднага с Клей щастливата новина изчезна, тъй като си даде сметка, че така дори беше по-добре. Много по-добре. Можеше да му я каже, когато останеха само двамата. И той със сигурност щеше да бъде толкова възторжен, колкото и тя и щеше да има възможността да ѝ го покаже.

Въпреки, че небето бе мрачно и валеше непрестанно, младата жена се усмихваше по целия път до Лонгууд. Още щом влезе, подаде мократа си пелерина на верния Тайтърс и го попита къде може да открие съпруга си.

— В кабинета — отвърна верният слуга.

Мери, която изгаряше от нетърпение да види Клей, не забеляза разтревожения поглед на стареца.

Но когато пристъпи прага на топлия, осветен от огъня кабинет и видя красивото лице на любимия си, тя разбра. Разбра, че онова, от

което се бе страхувала от седмици, се бе случило. Неизбежното, за което се бе опитвала да не мисли, бе станало.

Клей трябваше да тръгне.

В този момент той я забеляза. Мургавото му лице се смекчи веднага и той се изправи. Заобиколи масивното бюро. Мери се спусна към него. Той я обхвана в обятията си. Притисна я силно към себе си и загали светлите ѝ коси.

Стори ѝ се, че ѝ прималява, бе обзета от силно чувство за загуба и ѝ се искаше да извика да не ѝ казва нищо, да не ѝ съобщава онова, което вече бе отгатнала. Не можеше да я остави, нямаше да го пусне. Носеше неговото дете и имаше нужда от него. Детето им се нуждаеше от него.

Младата жена не каза нищо, само вдъхна дълбоко чистото, мъжко ухание, което си бе типично негово.

Прилепил устни към лявото ѝ слепоочие, Клей промълви:

— Любов моя, напускам Мемфис.

Ръцете ѝ го обхванаха още по-силно. Притисна се към него така, сякаш не възнамеряваше да го пусне.

— Къде?

— Мисисипи. Наредиха ми да тръгна с броненосеца „Кайро“.

— Кога? — попита едва чуто тя.

Клей вдигна длани, обхвана бузите ѝ и обърна лицето ѝ нагоре.

— Тази нощ.

Мери събра последните си останки от хладнокръвие и предложи храбро:

— Ще ти помогна с багажа.

— Вече е готов — отвърна той. — Всичко е готово.

— А! Е, тогава...

— Преди да тръгна — прекъсна я младият мъж, — люби ме за последен път, скъпа моя.

Тя се опита да се усмихне, но се провали.

— С удоволствие, капитан Найт.

Хванати за ръце, женените влюбени се изкачиха до господарския апартамент. В мраморната камина в огледалната спалня гореше весел огън. Нищо друго не осветяваше стаята. Тежките завеси бяха спуснати, за да ги изолират от шума на зимния дъжд, който биеше по стъклата. Обширното помещение бе топло, приятно и уютно.

Светът с всичките си проблеми бе изолиран, той не можеше да нахлуе тук.

Заклучила новината за бебето в сърцето си, за да не тревожи допълнително заминаващия си съпруг, Мери се покачи гола върху пухеното легло. Без да откъсва влюбения си поглед от приближаващия се към нея мургав мъж, тя се отдаде и телом, и духом.

Огледалата отразиха как Клей проникна в нея и прошепна:

— Сърцето ми никога не се е променяло и няма да се промени. Нито времето, нито раздялата могат да разрушат властта ти над мен. Винаги помни това, Мери. Единствената жена, която някога съм обичал, си ти.

Когато излязоха от спалнята, дъждът се бе превърнал в леденостудена мъгла, но оловносивото небе бе все така ниско надвиснало.

Застанал в подножието на стълбището, Клей каза:

— Не искам да идваш на пристана с мен, Мери.

Младата жена се усмихна.

— Страхуваш се да не се разплача и да те поставя в неудобно положение, така ли?

— Не — усмихна се по момчешки той. — Страхувам се, че аз мога да се разплача.

— Нека тогава да те изпратя до коня ти.

Той кимна, уви дебелия пелерина около раменете ѝ и облеche тежкия си мундир. Точно когато се готвеха да излязат, Тайтър влезе във вестибюла. Младият мъж се ръкува с него, потупа приведените му рамене и рече:

— Тайтър, искам да те помоля за една услуга.

— Само кажете, кап'тане.

— Грижи се за Мери, заради мен.

— Шъ съ грижа — поклати белоколата си глава старецът. — А вий са грижете за себе си, чувате ли.

— Добре. Довиждане, стари приятелю.

Клей хвана ръката на Мери и я поведе навън. Докато пресичаха студената веранда, я уведоми, че оставя в Лонгууд двама от хората си, за да я пазят.

— Джони Бригс го познаваш — каза той. — А мичман Дейв Брейбил си виждала неведнъж в Лонгууд — един висок, светлокос,

свенлив мъж, с пълна със зъби уста. — Младата жена кимна, заслушана в обясненията на съпруга си. — И двамата са добряци. Ако имаш нужда от нещо, ще казваш на мичман Бригс. Ще ти изпращам заплатата си, но ако закъсаш нещо, имам банкова сметка в „Мемфис нешънъл“ на „Франт стрийт“. Тегли толкова, колкото са ти нужни. — Достигнаха главната порта и преминаха през нея. — Забравил ли съм нещо?

— Не — увери го тя. — Помислил си за всичко.

Приближиха се до очакващия го, оседлан жребец. Голямото животно поклати глава и изпръхтя, усетило, че заминават.

— Само минутка — успокои коня си Клей и се обърна отново към съпругата си. — Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш?

„Да! — искаше ѝ се да извика. — Да, искам да ти кажа, че нося твоето бебе!“

— Не, нищо. Всичко ще бъде наред. Не се тревожи за мен, моля те.

— Тогава ме целуни — рече той и я прегърна.

Мери го целуна с всичката си любов, а след това се отдръпна, докато той яхна възбудения жребец. После се приближи отново, повдигна длан и я постави с безкрайна любов и нежност върху бедрото на Клей.

Капитан Клей Найт сведе поглед към жената, която обичаше почти откакто се помнеше и сърцето му се сви от болка, че я оставя отново.

— И не забравяй, Мери — промълви тихо той, — ти принадлежиш на моето сърце. Обичам те, скъпа моя, и ще се върна при теб.

Мери се усмихна смело през сълзи и отговори:

— Пази се, любими. Обещай ми, че ще останеш жив.

— Обещавам — отвърна младият мъж, наведе се от коня си, за да я целуне за сбогом, изправи се и потегли.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Мери стоеше под стелеция се като мъгла ситен дъжд и гледаше след съпруга си. Когато Клей стигна до края на покритата с речни камъчета алея и зави към „Ривър роуд“, тя си каза, че ще влезе вътре в къщата.

Но не го направи.

Не помръдна от мястото си дотогава, докато и конят, и ездачът се превърнаха в миниатюрна точица и най-накрая изчезнаха.

Но пак не влезе вътре.

Сигурно предпазена от дебелината вълнена пелерина, тя само се премести на място, откъдето щеше да има по-добра видимост. Точно се ядосваше, че не се бе досетила да вземе силния военен бинокъл със себе си, когато старият Тайтърс, облякъл износеното си палто, я накара да подскочи, тъй като се бе приближил неусетно до нея.

Младата жена смръщи вежди, обърна глава и видя как прегърбеният старец, който се движеше вече само с помощта на бастун, ситнеше бавно и мъчително към нея. Той обаче се усмихна, когато й подаде въпросния военен бинокъл.

Мери се засмя и побягна насреща му.

— Тайтърс, ти май ми четеш мислите! Много ти благодаря.

Вдигна бинокъла пред очите си, но в този момент той я смърри, като размаха кокалестия си, изкривен пръст пред очите ѝ.

— Единствената причина, да ти донеса бинокъла, е, за да можеш да хвърлиш един поглед и после да влезеш вътре, където ти е мястото.

— Добре, обещавам — отвърна тя и го потупа по рамото.

Тайтърс не помръдна от мястото си. Очевидно вече се бе заел с изпълнението на възложената му от Клей задача и каза:

— Кап'танът ми каза да са грижа за теб и аз възнамерявам да го сторя, мис. Ако не се върнеш след няколко минути, ще си отрежа една дълга върбова пръчка. И ще те нашибам хубавичко по краката, да знаеш. Да, изобщо не съсьмнявай.

Младата жена не се засмя, колкото и комична да ѝ се струваше сцената, в която сгърбеният стар Тайтърс реже дълга върбова пръчка в дъжда. Дори още по-смешно звучеше заплахата да я „нашиба хубавичко по краката“. Добрият старец не бе удрял никого през живота си.

— Ще бъда добро момиче, обещавам — рече Мери. — Само ме остави да видя Клей, когато стигне до пристана.

Тайтърс раздруса белокосата си глава, като се правеше на раздразнен и я информира:

— Наш'то момче шъ са качи на борда на „Андрю Джаксън“, който шъ го откара донякъде. Янките ползват старата шхуна, за да превозват войските си.

— Тайтърс! — възкликна изненадана Мери. — Клей не е споменавал с кой кораб ще потегли. Откъде имаш подобни сведения?

— Знам много неща — повдигна яката на палтото си верният слуга. — Винаги е така. Обърна се и закуцука нататък, като се подпираше на бастуна си и си мърмореше. — Не че някой някога ме е слушал, не, нищо подобно, изобщо не ми обръщат внимание, когато говоря, но би трябвало, и освен това...

Мери се усмихна с любов след стареца, отново се обърна към реката, вдигна военния бинокъл и тревожно затърси любимия си из пълния с народ пристан.

На него имаше какви ли не плавателни съдове: шлепове, търговски гемии, салове, рибарски лодки и корабчета, движещи се с пара влекачи и други параходи.

Най-после откри „Андрю Джаксън“ и фокусира поглед върху него.

Взира се почти без да мига, докато не откри Клей. Тогава ръцете ѝ потрепнаха неволно и картината се замъгли.

— Проклятие! — рече на глас тя, ядосана на самата себе си.

Овладея се и отново вдигна бинокъла по посока на високия мургав офицер, яхнал буен черен жребец, застанал на мостчето към парахода.

Повече не го изпусна от погледа си.

Още щом стъпи на палубата, Клей бе приветстван от боцмана. Младият мъж съблече шинела си и му го подаде, заедно с личния си

багаж и юздата на коня. Морякът и жребецът излязоха от полезрението ѝ. Остана само Клей.

Машините на речния параход се задвижиха и към дъждовното небе започнаха да се издигат кълба дим. Двете веслени колела разпениха водата и камбанката заби гръмогласно, когато корабът се отдели от кея.

„Андрю Джаксън“ се насочи към средата на реката. Клей изкачи пъргаво стълбата към мелтердека. Кимна на лоцмана, застанал на поста си в стъклената си кабина и продължи да се изкачва към горната палуба.

Когато и последните сиви светлинки на студения, дъждовен ноемврийски ден започнаха да се стопяват, движещият се на юг параход, чиито светлини вече бяха запалени, достигна онази точка в Мисисипи, която се намираще точно под Лонгууд.

Капитан Клей Найт, който се виждаше прекрасно в бинокъла на Мери, беше съвсем сам на горната палуба. Самотната фигура стоеше неподвижно като статуя до белия парапет. Мокрото му от дъжда лице бе обърнато към скалите, студеният вятър рошеше косите му.

Младата жена усещаше, че в гърлото ѝ засяда буца, докато гледаше как Мисисипи отнася надолу по течението си съпруга ѝ. Същата Мисисипи, която ѝ го беше върнала през една гореща юнска нощ, сега си го вземаше обратно през една студена ноемврийска вечер.

„Клей. — Устните ѝ оформиха безмълвно името му. — О, Клей, моля те, върни се при мен.“

За нейно щастие и учудване, високият мургав мъж, на когото говореше беззвучно, вдигна ръка и помахаше с нея. Той я виждаше! Знаеше, че тя е тук и ѝ махаше.

В отговор Мери размаха диво ръка във въздуха, като едновременно плачеше и се смееше. През мощния бинокъл, насочен неизменно към него, тя видя как красивото му лице се разтегна в широка, момчешка усмивка. Тя изду устни, докосна пръстите си до тях и му изпрати въздушна целувка. Клей вдигна длани до устните си, целуна ги и изпрати поздрава си по въздуха.

А след това вече го нямаше.

Погълнат от мъглата и нощта. Само след секунди вече не се виждаше нищо от „Андрю Джаксън“.

Младата жена свали от очите си тежкия бинокъл. Потръпна от страх и студ.

Той беше заминал. Клей беше заминал.

И можеше да не се върне никога.

Войната не съществуваше за Мери, докато Клей бе с нея в Лонгууд. Сега обаче, след като той бе заминал, тя се превърна в най-важното нещо за нея. Изчиташе жадно както „Мемфис ъпийл“, така и всеки друг вестник, до който успееше да се добере. Всекидневно разпитваше мичман Джони Бригс, за да научи каквото може за битките из южните щати, водили се както по суша, така и по вода.

Сърцето ѝ се смрази от ужас, когато, малко преди Коледа, до Мемфис достигна вестта, че съюзническият броненосец „Кайро“, на който беше Клей, е бил потопен от мина на 12 декември. Имало жертви, но все още точният брой на загиналите не бил известен.

Мери прекара най-кошмарната седмица в живота си в очакване на известието. Когато най-после телеграмата пристигна в Мемфис, младият мичман Бригс побърза да я зарадва с добрата новина. Името на капитана не беше сред списъка на загинали и ранени на борда на „Кайро“.

Няколко дни по-късно тя получи кратко писмо от Клей, в което той я уверяваше, че е жив и здрав и че това положение няма да се промени. Бил на път към Арканзас, където трябвало да се присъедини към флотата на контраадмирал Дейвид Портър.

И тя не трябвало да се притеснява.

Младата жена постави писмото в скута си и поклати глава.

Да не се притеснявала ли? Та това бе единственото, което правеше. Подобно на хилядите други съпруги, майки, сестри и любими, тя се тревожеше непрекъснато за живота на любимия си.

Сега, след като Клей бе отишъл на война, Мери започна да гледа по съвсем друг начин на задълженията си в болницата. Всеки път, когато се наведеше да утеши някой страдащ нещастник, тя си представяше, че всъщност това е Клей, ранен и безпомощен, и сърцето ѝ се изпълваше със състрадание. Удвои усилията си да даде на ранените и умиращите мъже толкова внимание и нежност, колкото заслужаваше всеки герой от войната.

За онези, за които се грижеше, нямаше никакво значение, че тя бе съпруга на офицер от Съюзническите войски. За страдащите хора, за които Мери полагаше безкрайни и търпеливи усилия, важен бе само фактът, че хубавото ѝ лице, надвесено над леглото им, ги даряваше със слънчев лъч светлина в света на мрака, в който бяха попаднали. И че ръцете ѝ даряваха известно облекчение на изкривените им от болка тела.

Младата жена работеше, без да се щади, дежуреше допълнителни часове, тъй като знаеше, че скоро няма да може изобщо да помага. Зимните рокли вече бяха започнали да ѝ стягат неприятно в талията, а доктор Кайн я бе предупредил, че стресът и напрежението от работата в болницата бяха прекалено големи за една бъдеща майка.

Новогодишният ден бе последният ѝ работен ден в клиниката. Беше в края на четвъртия месец и вече трябваше да се усамоти в Лонгууд, за да чака раждането на своето бебе.

Тъй като сега вниманието ѝ не се отвличаше от задълженията в болницата, времето се превърна в истинско бреме за нея. Това бе най-дългата и най-самотна зима в живота ѝ. Всеки ден се молеше да получи писмо от Клей, но той пишеше рядко. Откакто бе заминал, бе получила само шест писма, които препрочиташе отново и отново.

Зимното време бе в хармония с мрачното настроение на Мери. Дните си приличаха — студени и сиви. През януари и февруари една след друга се вихреха снежни бури, след които крайречният град оставаше под бяла покривка. По тъмната Мисисипи се образуваха големи ледени блокове, а бреговете ѝ бяха здраво замръзнали. Младата жена се чувстваше като в затвор и ако не бяха посещенията на Лия, която винаги успяваше да я разведри, тя със сигурност щеше да изгуби разсъдъка си.

Всяка нощ трепереше сама в голямото махагоново легло, като изгаряше от желание Клей да бъде до нея. Питаше се къде се намира сега и дали не му е студено, дали не е гладен, уморен, мръсен или... ранен? Налагаше си да не мисли за подобна вероятност. Клей не беше ранен. И нямаше да го ранят.

„Мили Боже, не позволявай да го ранят!“

Най-после в Тенеси настъпи пролетта и никой не я посрещна с по-голяма радост от самотната Мери Пръбъл Найт. Но дори и когато времето се затопли, тя пак не можеше да излиза, тъй като, както бе

заявил не много любезно Тайтърс, „възпитаните дами в нейното положение не се показвали пред хората“.

— Майка ти шъ съ обърне в гроба си, ако излезеш да парадираш по улиците на Мемфис в този си вид.

— Тайтърс, аз и не възнамерявам да „парадирам из улиците на Мемфис“ — уверяваше го тя, притиснала длан към болезнения си гръб. — Но мислиш ли, че ще шокирам благородническото съсловие, ако седна на собствената си централна веранда?

— Но трябва да изчакаш залеза на слънцето — отвърна замислено старецът. — Тогава вече почти никой не минава.

— Няма да чакам залеза — заяви младата жена, излетя през главната врата и се намести в един люлеещ се стол.

Въздъхна и погледна тъжно към покритата с речни камъчета алея. Един ден Клей щеше да се зададе по нея и тя щеше да се спусне да го посрещне с тяхното дете на ръце. Усмихна се щастливо и постави длан върху издутия си корем.

През този слънчев майски следобед Мери се полюляваше самотно върху люлеещия се стол на верандата, а по поляната бляскави пеперуди прелитаха от цвете на цвете, ласкавият ветреца развяваше малките кичурчета по слепоочията ѝ.

Беше се унесла в мечти по щастливите дни, които я очакваха в Лонгууд с Клей и децата им. Скоро заспа.

Не бяха минали и няколко минути, когато се събуди от чаткането на конски копита по чакълестата алея. Младата жена премигна и се вгледа по посока на звука. Мичман Бригс слезе от коня си и влезе през главната порта.

Мери затаи дъх. Не помръдна, докато червенокосият моряк бързаше към нея. Когато се приближи, по изражението му разбра, че не носеше лоши новини. Олекна ѝ малко и дори успя да се усмихне.

Беше дошъл да ѝ съобщи за току-що получената в щабквартирата в Мемфис телеграма. На осемнайсети май адмирал Портър бе изпратил шест бойни кораба нагоре по течението на реката, за да подкрепят армията на Грант при операцията източно от Виксбърг.

Въпросните кораби бяха под командването на капитан Клейтън Терел Найт.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

21 май, 1863, сутринта

Капитан Клей Найт потръпна на ярката слънчева светлина на носа на кораба „Синсинати“, водач на ескадрата. Въпреки топлината, усети ледени тръпки и ръцете му трепнаха леко, когато извади нервно пура от джоба на куртката си. Захапа я и я запали.

Докато вдишваше дълбоко в дробовете си дима, Клей се чудеше на себе си. Никога досега не бе изпитвал страх. Никога. Нито когато бе изпратен още съвсем като новак до Буенос Айрес, за да защитава изложените на опасност американци. Нито когато бе взел участие в изгонването на китайските бандити от Шанхай. Нито пък когато бе трябвало да се бие срещу хиляда враждебно настроени индианци в Сиатъл, Вашингтон.

Страхът му беше непознат.

Досега.

Присвил сивите си очи, за да се защити от блясъка на отразените в реката слънчеви лъчи, Клей бе принуден да признае пред себе си, че се страхуваше.

Само след час броненосецът, на който стоеше, щеше да стигне във Виксбърг. И тогава щеше да се започне. След шейсет минути вече щеше да участва в бой. Битка, която за него щеше да завърши по един от двата възможни начина. Или крайречният град Виксбърг щеше да се предаде на силите на Съюза. Или щеше да бъде убит при изпълнение на дълга си.

Нямаше друга алтернатива.

Заповедите, които бе получил, бяха съвършено ясни. Да се приближи до врага и да го бомбардира откъм Мисисипи, докато армията на Грант атакува откъм сушата. И сухоземните, и военноморските сили не трябваше да отстъпват, докато градът, намиращ се на такива жизненоважни позиции, не паднеше в ръцете им, колкото и дълго да продължеше това.

Клей познаваше южняците.

Виксбърг нямаше да се предаде без продължителна, кървава битка.

Както гражданите, така и войниците, защитаващи града, знаеха, че ако той паднеше в ръцете на Съюза, Конфедерацията щеше да бъде разделена на две. А това вероятно щеше да доведе до спечелването на войната от Северните щати.

Димът от пурата, която Клей стискаше между зъбите си, дразнеше очите му. Той потупа горния ляв джоб на синята си куртка. До сърцето си бе сложил грижливо сгънатото писмо до Мери. Беше го писал през последната дълга и безсънна нощ.

Неспособен да се освободи от преследващото го предчувствие, че ще му се случи нещо лошо, той бе станал от леглото и бе написал краткото послание до съпругата си. След като запечата и надписа плика, младият мъж го постави в джоба до сърцето си, с намерението то да бъде с него по време на предстоящата битка.

Ако паднеше покосен от вражеския огън, щяха да открият писмото и, надяваше се, да го изпратят на Мери.

Хвърли изпушената пура, изпълнен с горчива ирония при мисълта, че никога досега не се бе страхувал. Просто за него беше без значение дали щеше да живее или да умре. Това беше безразличие, а не смелост. Но сега животът му се бе променил. Имаше Мери и му се искаше толкова много да живее, че бе много по-вероятно да умре.

Не след дълго вече нямаше възможност да размишлява.

„Синсинати“ се приближаваше все повече към вражеските кораби и капитан Клей Найт нареди на хората си да заемат бойните си позиции.

Напрегнал тяло, впил поглед в речния бряг, младият капитан заповяда да бъдат готови за стрелба при първия даден от него знак. Броненосецът се плъзгаше покрай обраслите с гори брегове. Дясната ръка на Клей замахна надолу и обстрелването започна.

За да не спре повече.

Опитите да завземат Виксбърг с щурм се провалиха, точно както се бе опасявал младият мъж. Армията на Грант се бе приготвила за дълга обсада. Активната роля в операцията бе предвидена за военноморския ескадрон на Портър. През първите шест дни добре екипираните броненосци на Съюза изстреляха в крайречния град повече от две хиляди снаряда. Бунтовническите батареи, разположени

върху скалите, ги обстрелваха от време на време, без да им причинят значителни щети.

— Те със сигурност не могат да издържат още дълго на това, капитане — каза един от плувналите в пот артилеристи, когато слънцето се приготви да залязва на шестия ден и за кратък миг над реката настъпи затишие.

— Не знаеш колко са твърдоглави южняците — отвърна Клей. — Може да си стоим тук със седмици. Те ще се държат, докато...

Така и не успя да довърши изречението си.

Внезапно всички батареи върху скалите оживяха и оръдията от дясната страна на „Синсинати“ отвърнаха незабавно. Последвалата битка бе изключително ожесточена. Реката бе почервеняла от отблясъците на стрелбата. Стрелбата на оръдията и избухването на гранатите бе оглушително. Гъстите черни кълба дим, които се носеха във въздуха, ослепяваха артилеристите и задушаваша моряците. Нереалните викове и писъци на ранените от шрапнелите и умиращите добавяха последния ужасяващ щрих в целия този кошмар.

Застанал непоколебимо на мястото си, капитан Найт даваше ясни и точни заповеди, без да обръща внимание на насълзените си от дима очи и изгарящото от жажда гърло. В разгара на битката бяха изчезнали всички следи от неотдавнашните му страхове. Хладнокръвният военноморски офицер доказваше спокойно способността си да действа и да ръководи в екстремни условия.

Капитанът се готвеше да даде следващата си заповед, когато самотен бунтовнически снаряд избухна в предната част на „Синсинати“, където бе складът с амунициите. Експлозията на кораба освети бойното поле така, сякаш слънцето бе изгряло отново.

„Мери“ — промълви Клей, когато тъмните води на Мисисипи покриха главата му и изпълниха пробитите му от шрапнел дробове.

— Клей! — извика Мери и се изправи рязко в леглото си. — Не! Не! Клей!

Сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че несъзнателно притисна ръка към болезнените си гърди. Цялото ѝ тяло трепереше, макар да бе топла майска нощ. Дланите ѝ лепнеха от пот, лицето ѝ бе

покрито с дребни капчици. Все още не можеше да се съвземе от кошмара, който ѝ се бе сторил толкова истински и който я бе събудил.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Опитваше се да се изправи. Бременна в деветия месец, тя беше станала доста тровава и трудноподвижна. Резките ѝ несръчни движения събудиха спящото в нея дете. Бебето започна да ритя буйно и Мери стисна подутия си корем. Заплака неудържимо, неспособна да се придвижи до ръба на леглото, за да провеси надолу краката си.

Чу почукването, но плачеше толкова силно, че не можеше да отговори. Вратата се отвори лекичко. Подаде лампа, последвана от главата на Тайтърс, когото младата жена видя размазан през сълзите си.

— Дете, какво има? — попита тревожно той, отворил уплашено очи. — Бебето ли е това? Да не би бебето...

— Не, не — хълцаше тя. — Клей. Убиха Клей, знам, че го убиха! Тайтърс, Клей е мъртъв! Клей е мъртъв!

— Няма нищо таквоз — отвърна старецът.

Постави лампата върху нощната масичка и се приближи до леглото.

— Какво става? — провикна се Мати, която нахлу в спалнята, като завързваше колана на пенъора си.

— О, Мати — проплака Мери. — Убиха Клей, сигурна съм. Видях го в съня си. Беше толкова истинско, че...

— Шшшт — рече успокоително Тайтърс, като разсеяно потупваше дланта ѝ, поставена върху подобния ѝ на кубе корем. — Ще навредиш на себе си и на детето, коет' носиш, ако не внимаваш.

— Трябва да стана! Помогнете ми да стана от леглото — помоли младата жена.

Мати измести Тайтърс от пътя си, надвесил се над хълцащата Мери и я приютил в месестите си ръце. Подпря буза на русата ѝ глава и прошепна:

— Това е само един лош сън, дете, нищо друго. Легни си пак и се отпусни. Скоро ще заспиш отново.

— Не, не мога! Случило се е нещо ужасно — скимтеше младата жена. — Видях го, казвам ви. Всичко видях. О, Боже, видях Клей...

— Не, не си го видяла — прекъсна я Мати, като даде знак на Тайтърс да ѝ помогне да сложат Мери да легне върху възглавниците. — Това е било само един ужасен кошмар. То не означава нищо. Нищичко.

Неубедена, Мери продължаваше да плаче, докато двамата слуги се суетяха край нея и не преставаха да я уверяват, че всичко е наред. Ако нещо се бе случило с капитана, щяха да са чули. Нали едва този следобед младият мичман Бригс ѝ бе казал, че нито един от корабите на янките не бил потопен край Виксбърг?

— Ще стоя до теб, докато заспиш — обеща Мати.

— Аз ще стоя — побърза да каже покровителствено настроеният Тайтърс.

— Няма никаква нужда да стоим и двамата — рече Мати. И посочи към банята. — Донеси ми кърпа. Бедното дете изгаря като от огън.

Като си мърмореше, старецът закуцука към бялата мраморна баня и се върна с кърпа и порцеланов леген, пълен със студена вода. Мати попи потта по лъсналото чело на Мери и изтри с мокра кърпа облените ѝ със сълзи бузи. Притисна прохладното парче плат към гърлото ѝ, а след това провря ръка в деколтето ѝ и разхлади раменете и набъбналите ѝ гърди. През цялото време шепнеше успокояващо, а когато привърши, запя тихичко една стара песен, която Мери бе обичала много като дете.

Най-после младата жена спря да трепери. Риданията ѝ започнаха да затихват и накрая престанаха съвсем. Мати се усмихна и рече:

— А сега просто затвори очи, миличкото ми, и забрави напълно този глупав кошмар. — А след това повтори: — Ще стоя до теб, докато заспиш.

Седнали един до друг на двата стола, които бяха придърпали до леглото, Мати и Тайтърс скоро потънаха в дълбок сън.

Но не и Мери.

Тя не мигна до края на нощта.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Отчитам само слънчевото време...“

Думите бяха гравирани върху стария мраморен слънчев часовник в Лонгууд.

Той бе работил безупречно в продължение на трийсет и четири години. От онзи красив пролетен ден през 1829 година, когато Джон Томас Пръбъл бе наблюдавал как го поставят грижливо на северната поляна в имението, сянката на медната стрелка се бе движила бавно и сигурно по плоското му мраморно лице.

Но през този двайсет и седми ден на месец май, 1863 година, слънчевият часовник внезапно спря да работи.

Мери, изтощена от безсънната нощ и разбита от съня, който се страхуваше, че може би беше пророчески, бе застанала край разваления часовник късно през следващия следобед. Горещото майско слънце грееше голата ѝ глава, но странно защо, на нея ѝ бе студено, сякаш се намираще под дебела, непроницаема сянка.

Прокара треперещи пръсти по гравиранияте върху мраморния часовник слова: „Отчитам само слънчевото време...“ Дали не бе спрял да работи, защото в Лонгууд нямаше да има повече слънце, питаше се тревожно младата жена.

Докато тя стоеше край разваления часовник, в съюзническата щабквартира в Мемфис пристигна злокобната телеграма, която гласеше:

„Лейтенант Тиодор Дейвидсън от броненосеца «Лексингтън» е видял експлозията. Крайбрежна бунтовническа батарея улучила предния склад с боеприпаси на «Синсинати», който потънал с целия си екипаж. Засега не е известно да има оцелели.“

Мери стоически не пророни сълза, когато нервният Джони Бригс влезе в обширната дневна на Лонгууд по залез-слънце. След като ѝ каза каквото знаеше за потъналия „Синсинати“, младата жена му благодари и го помоли да я уведомява незабавно всеки път, когато научи нещо ново, каквото и да е то.

После учтиво се извини и излезе от стаята.

Отпрати с жест загрижените си слуги и започна бавно да изкачва стълбите. Останала сама в господарския апартамент, тя застана до огромното махагоново легло, като си припомняше нощите, през които се бяха любили в него с Клей. Поставила едната си ръка върху корема, а с другата стиснала високата табла на леглото, тя се усмихна тъжно при мисълта, че през една от тези прекрасни нощи, двамата с него бяха създали новия живот в нея.

Тъмните ѝ очи се изпълниха със сълзи.

Не беше казала на Клей, че е бременна. Тогава се бе чувствала сигурна, че постъпва правилно. Не искаше да го разсейва с допълнителни тревоги заради нея. Но бе направила грешка. А сега вече бе прекалено късно. Бе оставила съпруга си да умре, без да знае, че носи детето му.

— Клей, любов моя, толкова съжалявам — прошепна тъжно тя.

Прекалено изтощена, за да продължава да стои права, младата жена се отпусна бавно върху килима до леглото. Подпря уморената си глава на таблата и заплака безутешно.

Беше все още там, когато пристигна Лия Томпсън, призована от разтревожения Тайтърс. Приятелката ѝ се спусна нагоре по стълбите, почука и влетя в стаята, без да чака отговор.

Прекоси спалнята, коленичи край ридаещата Мери и я прегърна успокоително през раменете. Двете жени останаха дълго в това положение, като разговаряха, плакаха и се молиха заедно. Най-накрая Лия убеди Мери, че има нужда от почивка.

— Ще ме оставиш ли да ти помогна да се съблечеш и да си легнеш? — попита тихо тя.

Преди приятелката ѝ да успее да отговори, на вратата се почука отново и този път влезе белокосият доктор Кайн с черната си лекарска чанта и безброй нареждания.

— Веднага лягай в леглото, Мери-Елън Найт — заяви с тон, нетърпящ възражения, той. — Мисис Томпсън, помогнете ми да я

вдигнем и аз ще я прегледам, докато вие ѝ сложите нощницата. Мери-Елън, ще ти дам нещо, което ще ти помогне да заспиш. Държа да го вземеш. Трябва да мислиш за детето си. Ако не се грижиш за себе си, ще... ще... — Не довърши поучителните си слова, а добави с понежен, бащински тон: — Дете, аз също чух. Съжалявам, но не трябва да преставаш да се надяваш. Все още е прекалено рано да предполагахме, че...

Спря да говори, изкашля се, обърна се към чантата си и започна да рови из нея. Даде ѝ от по-леките успокоителни и по времето, когато двамата с Лия Томпсън си тръгнаха, младата жена спеше дълбоко.

Щом излязоха в коридора, лекарят докосна ръката на спътницата си и я накара да спре.

— Мисис Томпсън — заговори тихо той, — тревожа се за Мери-Елън. Тя не е достатъчно силна физически, а този ужасен удар ще влоши още повече положението.

— Какво искате да кажете, доктор Кайн? Да не би детето на Мери да е в опасност?

Събрал вежди, старият мъж кимна.

— Страхувам се, че Мери също е в опасност. Очаква я много трудно раждане, а тя още отсега губи силите си. Ако не внимава...

Той повдигна рамене, поклати глава и въздъхна.

— Мили Боже — прошепна шокирана Лия, — никога не съм мислила...

— Емоциите се отразяват на здравето както всичко друго — прекъсна я лекарят. — Новината за капитана не можеше да дойде в неподходящо време.

Лия кимна тъжно и попита:

— С какво мога да помогна аз, докторе?

— Заедно със слугите на Мери-Елън прави всичко възможно, за да си сигурна, че тя се храни както трябва и си почива достатъчно. Искам да има възможно най-много сили, когато настъпи моментът.

— Ще сторя всичко, което зависи от мен — обеща разтревожената Лия. — И непременно ще изпратя да ви повикат веднага, щом започнат родилните болки.

— Разчитах на вас — отвърна доктор Кайн.

Дългите мъчителни дни се точеха, без да научат нещо определено за съдбата на Клей. Носеха се слухове, че някои от моряците на злочестия кораб оцелели и сега били пленници на Конфедерацията. Но нищо не беше сигурно и никъде не се споменаваха имената на спасилите се.

Мери изпадна в дълбоко отчаяние и от това положение, като че ли страдаше най-много добрият Тайтърс.

— Чуй, мис Мери-Елън, разменяли пленници всяка седмица — повтаряше неуморно той. — Ако бунтовниците са хванали кап'тана, значи всеки момент може да го заменят за някой от техните. Мисля, че точно така и шъ стане... да, така мисля.

Лия Томпсън също се опитваше да ободри разбитата от мъка Мери. Стоеше почти непрекъснато в Лонгууд и умоляваше приятелката си да яде хранителните ястия, които приготвяше Мати, и да си почива по два-три часа всеки следобед. Но колкото и да се опитваше, младата жена едва успяваше да хапне по няколко хапки, а сънят не я спохождаше дори нощем, камо ли денем.

Пребледняла, затворена в себе си, с хлътнали и замъглени от болка очи, с всеки изминал ден Мери губеше силите си точно тогава, когато щеше да има най-голяма нужда от тях.

Лятната горещина и задухът не спомагаха за подобряване на положението.

Юнските жеги се спуснаха като ято скакалци над града. Дните бяха дълги, слънчеви и почти непоносимо топли. Нощите бяха безветрени, тежки и прекалено горещи. За една толкова нещастна жена, при това в края на бременността си, подобни високи температури бяха истински ад.

На пети юни, няколко дни след термина ѝ, пристигна писмо за Мери. Мичман Бригс го отнесе в Лонгууд привечер. Младият мъж стоеше във вестибюла, когато господарката на имението заслиза бавно по стълбите. Изглеждаше толкова бледа и безсилна, че сърце не му даваше да извади писмото, което бе пхнал в джоба на куртката си. Пликът бе изцапан с капки кръв и бе надписан с почерка на капитан Клей Найт.

— Мисис Найт — поздрави я той.

— Мичман Бригс — погледнаха го въпросително тъмните ѝ очи.
— Да не би да сте дошли да... да...

Стигнала до средата на стълбите, младата жена не успя да довърши изречението си, тъй като остра болка проряза цялото ѝ тяло и дъхът ѝ секна.

— Мисис Найт! — извика Джони Бригс и се спусна нагоре по стъпалата.

Обхвана я в обятията си и я понесе нагоре по стълбата, като в същото време викаше слугите ѝ. Щом Мати и Тайтър застанаха до нея, Джони заяви, че отива да вика доктор Кайн. Излетя от стаята и се спусна отново надолу по стълбите. Писмото беше все още в джоба на ужасения моряк, когато прекоси тичешком верандата, градината, излезе през главната порта и пробяга цялото разстояние до болницата.

След половин час доктор Кайн вече беше в Лонгууд. Лия Томпсън се появи почти веднага след него.

Осемнайсет часа по-късно и двамата бяха все още там. Страхове на лекаря се бяха превърнали в действителност. Омаломощената Мери губеше малкото си останали сили от изтощителните родилни болки, които продължиха през цялата гореща юнска нощ. Страдащата жена шепнеше името на Клей, докато заедно с нероденото си бебе се приближаваше все повече към смъртта.

Тайтър и Мати кръжаха тревожно пред вратата на спалнята, като се успокояваха непрестанно един друг, че и Мери-Елън, и детето ще бъдат добре.

Слънцето изгря, но бебе все още нямаше.

Когато наближи обяд, Мери насочи пълните си с болка и мъка очи към лекаря. Не се тревожеше за себе си, а за бебето.

— Моля те, доктор Кайн — помоли го тя, толкова безсилна, че едва можеше да говори. — Не оставяй бебето ми да умре! Моля те, не... Ооох!...

Последвалата болезнена контракция я накара да прехапе до кръв долната си устна.

— Викай колкото искаш, дете — рече лекарят, а след това излъга: — Раждането се развива прекрасно, Мери-Елън, наистина прекрасно.

Лия го погледна от другата страна на леглото, където стоеше и бършеше нотното, бледо лице на приятелката си. Прочете тревогата в очите на лекаря и разбра, че ако Мери не роди скоро, след това ще бъде късно и за нея, и за бебето.

Мъчението продължи и през най-горещата част на деня. Малко след дванайсет по обяд, лятното небе се покри с черни облаци. Проблеснаха светкавици и стъклата на имението се разтресоха от последвалите гръмотевици.

Заваля проливен дъжд, който като че ли нямаше намерение да спира. Както нямаха намерение да спрат и болките на младата жена.

Най-послед, в три часа през този горещ юнски ден, точно една година след завръщането на Клей в Мемфис, изтощената Мери роди прекрасно момченце.

Тайтърс и Мати чуха вика на бебето, който достигна до тях, въпреки грохота на дъжда и гръмотевиците, и се прегърнаха щастливо. Мати изпрати стареца да приготви горещ чай в кухнята, а тя отиде да измие новороденото.

Когато готвачката постави плачещото дете в безсилните ръце на изтощената му майка, Мери целуна покритата с мъх главичка и каза:

— Добре дошъл на този свят, Клейтън Терел Найт младши.

Като стискаше и разтваряше малките си юмручета, Клей младши хвана несъзнателно кичурче от разрошените коси на майка си и отвори очи.

При тази гледка сърцето на младата жена се изпълни с радост и тъга и тя промълви ласкаво:

— Ако само баща ти можеше да те види.

Веднага след като нахрани бебето си, Мери потъна в дълбок, тежък сън от изтощение. Взеха нахраненото и успокоено момченце от ръцете ѝ и го поставиха в украсеното с дантели кошче край леглото.

Майката и детето спяха непробудно, докато яростната буря навън премина в спокоен дъжд.

Мери се събуди по-късно същия следобед.

Когато отвори очи, видя двама Клейовци. Бащата и детето. И двамата спяха. И двамата бяха толкова красиви. И двамата бяха нейни!

Капитан Клей Найт, с черни ботуши, сини униформени панталони и разтворена риза, през която се виждаха превързаните му гърди, се бе отпуснал на един стол край леглото, облегал тъмнокосата си глава върху високата облегалка на стола.

Младата жена го съзерцаваше, сякаш беше привидение, появило се от отдавнашен сън.

Клейтън Найт младши, облечен в бяла памучна ризка, ушита от любящата му майка, спеше доверчиво, притиснат към широката гръд на баща си, а покритата му с мъх главичка бе подпряна в извивката на десния лакът на Клей.

Изпълнена с безмерно щастие, Мери не можеше да откъсне възхитения си поглед от спящата двойка.

По-възрастният Клей се събуди.

Хубавите му сребристосиви очи се отвориха и той ѝ се усмихна. После, в продължение на един безкраен миг, помежду им се възцари изпълнено с нежност мълчание. Младият мъж помръдна и синът му се събуди. Детенцето отвори сините си очички и насочи нефокусирания си мътен поглед към баща си.

Усмихнат, Клей старши отмести поглед от сина си към своята съпруга, и каза:

— Да не би двамата да сте само един сън, който ще изчезне, ако мигна?

— Точно това исках да те питам и аз. — Мери вдигна ръце към него и рече: — Ела тук и ще ти покажа колко сме истински.

Клей стана от стола, подаде ѝ внимателно детенцето, постави разтворената си длан до бузата ѝ и попита:

— Защо, скъпа моя? Защо не ми каза, преди да тръгна?

— Не исках да се тревожиш за мен, за нас.

Младият мъж я целуна с безкрайна нежност.

Мери разтвори докрай ризата му, докосна превързаните му гърди и рече:

— Клей, Клей, мислех, че си убит. Толкова се тревожех и... Тежка ли е раната, любов моя?

— Не — увери я той, като, естествено, изкарваше положението по-розово, за да не я притеснява. — Мускулна. Нищо сериозно.

— Тогава ме целуни пак, капитане — проблеснаха тъмните очи на съпругата му. — Целуни ме така, че да остана без дъх.

Усмихнат по момчешки при спомена за нощта, през която ѝ бе казал тези думи, Клей се наведе с намерение да направи точно това, когато бебето проплака възмутено.

Родителите му се спогледаха, разсмяха се и отдадоха цялото си внимание на своя малък, безценен син.

Навън дъждът бе спрял да вали. Слънцето блестеше отново, ярко и горещо.

Мраморният слънчев часовник на северната поляна пак бе започнал да отчита времето. Бе проработил отново безупречно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.